

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/33 (123) ● 23 Ağustos 2003 ● 500 000 TL

**Sosyal yıkım politikaları pervasızca uygulanıyor...
Emekçi çocukları Irak batağına sürükleniyor...
Devlet terörü yoğunlaşıyor...**

**Saldırıılara karşı
işçi-emekçi barikati!**

İÇİNDEKİLER

Saldırıları karşı birleşik örgütlü mücadeleleri yükseltelim!.....	3
İşte en ağır enkaz: Çürümüş düzen, kokuşmuş devlet	4
“Meşruiyet” değil emperyalist saldırganlık!	5
Reformist politikalara karşı devrimci sınıf mücadelesi!	6
Toplu görüşme oyunu değil, genel grev-genel direniş!	7
Kölelik düzeni son bulana kadar mücadeleye devam edeceğiz!.....	8
Gücümüz birliğimizdir!	
Direnmek kazanmaktır!	9
Hacı Bektaş Şenlikleri'nde etkin kitle çalışması.....	10
İlk adım atıldı, beş bin emekçi ve gençten söz alındı	11
Onurlu aydınlar ve sanatçılar gençliğin sözünün arkasındalar!.....	12
Kampanya çalışmamızdan izlenimler	13
Kamuda tasfiye saldırısı ve devrimci görevler (Orta sayfa).....	14-16
“Ulusal çıkar” değil işbirlikçi sermayenin çıkarları.....	17
Emperyalist saldırganlığa meşruiyet sağlanamıyor	18
Emperyalist barbarlık direnişin yayılmasını engellemiyor!	19
Siyonistlerden iki yüzlü manevralar. . .	20
Deneyimlerden öğrenmeliyiz.....	21
Sınıf hareketindeki son gelişmeler. . .	22
Bültenlerden	23
Neyin “yol haritası”?	24
3. Bir-Kar Gençlik Kampı	25
Daha iyisini, daha mükemmelini yapabiliriz!	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/33 (123) ● 23 Ağustos 2003

Fiyatı: 500 000 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@ttn.net

Kitap istemek için e-mail adresi:

eksenyayincilik@superonline

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Önümüzdeki hafta sonu 1 Eylül Dünya Barış Günü kutlanacak. Bu kutlamalar miting, basın açıklaması ve çeşitli etkinlikler şeklinde gerçekleşecek. “Kapitalizm savaş demektir, barış sosyalizmle gelecek!” temel olgusu son gelişmelerle bir kez daha ispatlanıyor.

Emperyalist-kapitalist sistem on yıllardır dünyanın dört bir yayında kanlı ve kirli savaşlar sürdürüyor. Bu savaşlar haklı ve meşru değildir. Binlerce insanın yaşamına malolan ve ülkelerin tüm zenginliklerinin talan ve yağma edilmesiyle sonuçlanan savaşlardır bunlar. Bu gerçek bugün yanı başımızda tüm Ortadoğu’da yaşanmaktadır. Emperyalist işgalciler Irak halkını yoketmek ve petrol zenginliklerini yağlamakla meşguller.

Bugün, beklemedikleri direniş karşısında, içine saplandıkları bataktan kurtulmanın yollarını arıyorlar. Kendi sefil çıkarları uğruna yeni işgalci güçleri Irak’a davet ediyorlar. Ancak Irak halkı bu işgalcileri de direnişle karşıyor. Onları, bir daha çıkamayacakları bir bataklığa saplıyor.

İşbirlikçi ve uşak takımı da bu bataklığa saplanmaya hazırlanıyor. İşçi ve emekçi çocuklarını “ulusal çıkarlar” adına işgalci güçlerin yerine kurşun asker olarak bataklığa gömülmeye gönderiyor.

Bu anlamda bu seneki 1 Eylül Dünya Barış Günü, daha güncel ve yakıcı bir öneme sahip. İşbirlikçi takımı Eylül’ün ortalarında Irak’ta jandarmalığa “evet” demek için meclisi olağanüstü toplantıya çağırılmaya hazırlanıyor. Bu gelişmenin önünü kesmek işçi ve emekçilerin savaş karşıtı mücadelesiyle mümkündür. Bunun için zaman yitirilmeden savaş karşıtı güçler daha kararlı ve kitlesel eylem ve etkinliklerle bu sürece müdahale

etmelidirler.

Sınıf devrimcileri böyle bir süreçte kendi üzerlerine düşen tarihsel görevlerin bilinciyle hareket etmelidirler. 1 Eylül’e bu bakışla hazırlanmalı ve tüm güçleriyle her türlü eylem ve etkinliğe katılmalı ve müdahale etmelidirler.

“... Karşı konulardan gelen bu değerlendirmeye ve tanımlamaların ortak anlamı, girilmiş bulunduğumuz yüzyılın bir bunaltımlar, toplumsal çalkantılar, savaşlar ve devrimler yüzyılı olacağıdır.

“Burada dikkate değer olan ve tarihsel önem taşıyan bir nokta var. Geride kalan yüzyılın başında, yani 20. yüzyılın ilk yıllarında da, girilen yeni yüzyıla ilişkin öngörü ve beklentilerin çerçevesi aşağı yukarı buydu. Bunun 20. yüzyılın olaylarıyla tamamen doğrulandığını biliyoruz. 20. yüzyıl, dünya tarihinin o güne dek gördüğü en büyük sarsıntılara, büyük bunaltımlara, savaşlara ve devrimlere sahne oldu.

“Sistemin bugünden biriktirdiği sorunlar ve keskinleştirdiği çelişkiler, 21. yüzyılın da benzer nitelikte toplumsal gelişmelere ve olaylara sahne olacağını göstermektedir. Temel özellikleri ve eğilimleri üzerinden ele alındığında çağ aynı çağ olduğuna göre, bunun böyle olması, kaçınılmaz olmak bir yana kaçınılmazdır da. Şu an için değişmiş bulunan temel olgu, yalnızca, dünya ölçüsünde devrim güçleri ile karşı-devrim güçleri arasındaki kuvvet dengeleridir. Çözümek bir yana gitgide ağırlaşan ve genelleyen temel sorunlar ile bunun keskinleştirdiği çelişkiler, bu kuvvet dengelerinde gelecekte devrim lehine sürekli ve hızlı bir değişimin verimli zemini, bir bakıma güvencesidir.”

(Savaş ve Programımız, Ekim 2001)

Fiyat: 9.000.000 TL (KDV dahil)

Çıktı!
Kitapçılarda...
Dünya Ortadoğu ve Türkiye
K. FIRAT
EKSEN YAYINCILIK

Sosyal yıkım politikaları pervasızca uygulanıyor...

Emekçi çocukları Irak batağına sürükleniyor...

Devlet terörü yoğunlaşıyor...

Saldırlara karşı birleşik örgütlü mücadeleyi yükseltelim!

Direnışleri sahiplenmek ve büyütme, sınıf dayanışmasının ve birleşik mücadelenin ete kemiğe bürünmesini sağlamak için yoğun bir pratik çaba sarfetmek gerekmektedir. Bunun ilk koşulu da kitleleri devrimci sınıf mücadelesine çekebilecek, sendikalar üzerinde denetim sağlayacak bağımsız taban inisiyatiflerinin yaratılmasıdır. Yasal ve fiili olarak dumura uğratılmış sendikal hak ve özgürlükleri kullanmak, saldırıları püskürtmek ve hak kazanmak için genel grev-genel direniş sürecinin örgütlenmesi günün en acil ihtiyacı ve görevidir.

Kamu sendikaları ve hükümet temsilcileri ikinci kez biraraya gelerek "görüşme" masasına oturdular. Hükümet tarafından her ne kadar "memur arkadaşlarının" "en iyi ekonomik ve sosyal şartlara sahip olmalarını" istedikleri yönlü açıklamalar yapılsa da, bunun hiçbir maddi karşılığı olmadığı biliniyor. Çünkü sermaye iktidarının emperyalist sömürü sistemine göbekten bağımlı olduğunu, onların emir, istek ve dayatmaları dışında tek bir adım dahi atamayacağını geline yerde artık herkes biliyor.

Emekçilerin uğradığı ekonomik, sosyal ve demokratik hak kayıplarını çeşitli verilerle gözler önüne sermek mümkün. Ancak bugün emekçilerin yaşadığı sosyal yıkım; düşük ücretlerden alım gücünün gerilemesine, ek vergilerden çalışma şartlarının ağırlaşmasına, işsizlik tehdidinden sosyal hakların tırpanlanmasına kadar bir dizi alanda kendini gösteriyor. İşçi ve emekçilerin hergün günlük yaşamlarında hissettiği bu gerçeklik fazla söze gerek bırakmayacak kadar açık ve net.

Sermaye iktidarının ekonomik bağımlılığının nasıl kölece bir siyasal bağımlılığı getirdiğini belirtmek dahi gerekmiyor. Çankaya zirvesinde egemenlerin emperyalist saldırganlığa ve işgale ortak olmak için "meşruyet arayışı", bunun en son ve somut göstergesi. "Gizli zirve"lerde pazarlıkların çoktan yapıldığı ise malum. Göstermelik "meclis tezkeresi" ve "Cumhurbaşkanı" nı ikna" turları ise kamuoyunu aldatmaya dönük manevralardan ibaret.

Basına yansıyan son gelişmelere göre, ABD ile Türkiye arasındaki görüşmelerin detayları belirginleşmeye başladı. Türkiye'nin ilk etapta 10 bin asker göndermesi konusunda uzlaşıldı. Türk askerlerinin en riskli bölge arasında bulunan Bağdat'ın kuzeyinde ve batısında görev yapması isteniyor. Resmi ağzlar her ne kadar ABD'nin Türkiye'nin asker göndermesinin ekonomik maliyetini bir ölçüde telafi edebileceği taahhüdünde bulunduğunu belirtse de, ABD-Türkiye arasında mekik dokuyan heyetler bunun pazarlığını da çoktan yapmış bulunuyorlar.

Hükümet ikinci tezkerenin Eylül ayının ortalarında mecliste görüşüleceğini söylüyor. ABD'nin Türkiye'ye sağlayacağı 1 milyar dolarlık hibe ya da 8.5 milyar dolarlık kredi konusundaki anlaşmanın 8

Eylül'de ABD'ye yapılacak ziyaret sırasında imzalanabileceği yönlü açıklamalar, baş haydut Bush'un verdiği bir demeçte askerlere hitaben, "Omuzlarınızdaki asayiş yükünün sonbahardan itibaren müttefik kuvvetlerinin katkısıyla hafiflediğini göreceksiniz" demesi, herşeyin çoktan bağlandığını gösteriyor. Tabii bunun "stratejik uşaklık" çerevesinde şekillendiği ortada. Efendi, elini kolunu ekonomik yaptırımlarla bağladığı işbirlikçi ve uşak takımına "git" emri verdiğinde, uşağın "gitmem" diyebilme şansı yok. Batağa saplanmış işgal güçlerinin yerine emekçi halk çocuklarını aynı batağa sürme arsızlığını göstermek, bu uşaklığın boyutları hakkında bir fikir veriyor sadece. Ancak işbirlikçi bir sınıftan ve temsilcilerinden başka bir tutum beklemek de olanaksız. Efendi bu emri beş kuruluş taahhütte bulunmadan da verebilirdi. İşbirlikçi uşak takımının buna da itiraz etme şansı yoktu. Çünkü çıkarlarını emperyalist efendilerinin çıkarlarına bağlamış bir sınıf gerçekliği duruyor karşımızda.

Ekonomik ve siyasal tablonun da gösterdiği gibi, işçi ve emekçileri ağır ve zorlu bir süreç bekliyor. Sosyal yıkım ve ağır çalışma koşullarına bir de ABD emperyalizmine jandarmalık eklenmiş durumda. Dışarda saldırgan bir politika izleyen sermaye iktidarı, içerde de buna eşlik edecek bir politika izlemeye hazırlanıyor. Son dönemlerde kolluk güçlerinin eylem ve direnişlere yönelik saldırıları, grev ve eylem yasaklamaları, gözaltı ve tutuklama terörü vb., devletin dozunu giderek artırdığı uygulamalar arasında. Buna en son kamu emekçilerine yönelik tehdit, baskı ve yasaklamalar eklenmiş durumda. Güvenpark'ta cadır açan KESK üyeleri polis ablukasına alındı. Ankara Valiliği, KESK'in 23 Ağustos'ta Ankara Kızılay Meydanı'nda yapacağı eylemin yasal olmadığını, eylemin gerçekleşmesi durumunda gerekli "emniyet tedbirlerini alacağı" tehdidini savurmuş bulunuyor.

Sermayenin, hem içerde uyguladığı baskı ve terörü geriletebilecek, hem piyon olarak Irak batağına göndermeye çalıştığı emekçi halk çocuklarının "kan pazarlığı" nı bozacak, hem de emperyalist işgale karşı direnen Ortadoğu halklarının yanında yer alarak savaşı durduracak tek güç, devrimci sınıf mücadelesini

yükseltecek örgütlü bir işçi ve emekçi hareketidir. Bu anlamda yeni yeni filizlenmeye başlayan yerel ve mevzi direnişlerin sahiplenilmesi ve yaygınlaştırılması, kitlelerde biriken ve dipten dibe mayalanmakta olan tepkinin örgütlenmesi büyük önem taşımaktadır. Bu hedefle yürütülecek çalışmanın güç kazanması için öncü işçi ve emekçiler bu bakış ve bilinçle sürece müdahale etmek görev ve sorumluluğu ile karşı karşıyadır. Sermaye saldırılarını iktisadi, sosyal ve siyasal alanda bir bütün halinde yöneltiyor. Emekçiler de taleplerini ekonomik, sosyal ve demokratik haklar bütünlüğü içerisinde yükseltmek, birleşik mücadele yürütmek zorundadırlar. Sendikal ihanet şebekesi, sendikalist-ekonomist bakış ve

politikalarla sınıfın bilincini bulandırarak, taleplerini daraltarak, tepkisini manipüle ederek düzene hizmet ediyor. Sosyal yıkım politikaları azgınca uygulanırken, emekçi çocukları Irak batağına sürüklenirken, içerde dizginlerinden boşanmaya hazır bir devlet terörü bunlara eşlik ederken, işçi sınıfı ve emekçilerin tavrı "üç kuruş alayım da sonra ne olursa olsun" olamaz.

Kamu emekçileri böylesine önemli bir süreçte yeniden bir eylemlilik sürecinin içerisine girmiş bulunuyorlar. Ancak bu eylemlilik sürecine tabandan devrimci bir tarzda müdahale edilemediği koşullarda denetim sendikal ihanet şebekesinin elinde olacak ve tüm süreç "hükümetle görüşme, uzlaşma" adına pasifize edilerek denetim altında tutulmaya çalışılacaktır.

Kamu emekçileri, bu süreçte sınıfın diğer bölüklerinin taleplerini de sahiplenmek, emperyalist savaşa dur demek, sınıf dayanışmasını yükseltmek durumundadırlar. Bugün sınıf ve kitle hareketinde yaşanan durgunluk ve tikanıklığın bir parça aşılması için ilk kıvılcımı çakmalıdırlar. Çıkarlarının eylem ve direnişte olan sınıf kardeşleri ve dünya halklarıyla ortak hareket etmekten geçtiğini bir an bile unutulmamalıdır. Dışarda saldırgan politikalara dur denilmeden, içerde devlet terörü geriletilmeden, saldırı yasaları püskürtülmeden, emperyalist savaşa karşı kararlı bir mücadele yükseltilmeden ne işten atmalar durdurulabilir, ne ücretler yükseltilebilir, ne de sosyal haklar korunabilir. Emekçiler bu bilinçle hareket etmeli, devletin oyunlarına, sendika yönetimlerinin ihanetine izin vermemelidirler.

Ancak bunu sözle ifade etmek yetmez. Direnişleri sahiplenmek ve büyütme, sınıf dayanışmasının ve birleşik mücadelenin ete kemiğe bürünmesini sağlamak için yoğun bir pratik çaba sarfetmek gerekmektedir. Bunun ilk koşulu da kitleleri devrimci sınıf mücadelesine çekebilecek, sendikalar üzerinde denetim sağlayacak bağımsız taban inisiyatiflerinin yaratılmasıdır. Yasal ve fiili olarak dumura uğratılmış sendikal hak ve özgürlükleri kullanmak, saldırıları püskürtmek ve hak kazanmak için genel grev-genel direniş sürecinin örgütlenmesi günün en acil ihtiyacı ve görevidir.

İşte en ağır enkaz: Çürümüş düzen, kokuşmuş devlet...

Tek çözüm bu enkazı temizlemektir!

17 Ağustos '99'da en büyük sarsıntıyı düzenin geçirdiği hep vurgulandı. O günleri hatırlayanlar, egemen sınıfla, hükümetiyle, ordusuyla, polisiyle, medyasıyla sermaye düzeninin bir enkazdan ibaret olduğunu unutmamışlardır. Halk bina enkazlarından kurtarılmayı, yaraların sarılmasını beklerken, devlet de boylu boyunca konut, yerleşim, sağlık, yardım, hizmet vb. konulardaki resmi politikaların oluşturduğu molozların altında uzanıyordu.

Sermaye devleti, bu durumdayken bile, burjuvazinin hortumlama, zor ve baskı aygıtı olduğunu fazlasıyla ispat etti. Gerek vurgun ve yağmayı güvencelemek, gerek düzeni tehdit eden gelişmeleri bastırmak, gerekse halkın tepkisini terörle karşılamak görevlerini büyük bir ustalıklarla yerine getirdi. Tam da hizmetinde olduğu sınıfın karakterine yaraşır bir tutumla, depremi bir fırsat olarak değerlendirmesini bildi. '99 baharından itibaren yükselişe geçen işçi-emekçi hareketinin zora soktuğu iki tarihsel saldırı adımı kolayca atıldı. Ecevit-Yılmaz-Bahçeli koalisyonu, mezarda emeklilik ve uluslararası tahkim yasalarını fırsattan istifade meclisten geçirdi.

Ama ustalık burada bitmiyordu. Dahası sadece hükümete özgü değildi. Genelkurmay, "halkı kışkırtan yayınlar yapılmasını" uyarısıyla, en olmadık şartlarda dahi rejimin bekasını herşeyden üstün tuttuğunu gösterdi. İlk günlerin şokuyla boş bulunup devleti, hatta sistemi yeren Susurluk medyası, kendini toparlayıp Yeli Göçerler'i, önceki hükümetleri, sistemin münferitlerini hedef tahtasına oturttu. Halkın acılarını, tepkilerini yoğun bir istismar bombardımanına tabi tutarak, "devlet-millet el ele" politikasında açılmış gedikleri kapatmaya soyundu. Bu hattaki kırılmaları onarmak için şovenizmin en iğrenç düzeyini sergilemek ise, dönemin faşist sağlık bakanına düştü. Yunanistan'dan gelen yardımlar, "Yunan kanı Türk'ü bozar" mantığıyla geri çevrildi.

Deprem yardımı ve vergiler sermayenin kasalarında

İdeolojik-politik alandaki bu manevralar, ekonomik alanda hükümetinden TÜSİAD'ına, bürokrasisinden "siviller"ine, irili ufaklı kan emicilerin vurgun hamleleriyle tamamlandı. Hükümet, gelen yardımların önemli kısmını iç etmekle yetinmedi, bir de "deprem vergisi" adıyla halkı soymaya soyundu. Gelen yardımların büyük bölümü gibi, bugüne kadar toplanan 9.3 katrilyon verginin 8.3 katrilyonluk bölümü de, iç ve dış borç ödemelerine, yani hortumculara, vurgunculara, tefecilere aktarıldı. Çadır, gıda, sağlık yardımları, prefabrik konutlar, kalıcı konut inşaatları vb. ile her aşamada Koçlar'a, Sabancılar'a, Uzanlar'a büyük kâr kapıları açıldı. Devlet bürokrasisi deprem sonrasını semirme fırsatı olarak değerlendirdi. Dönemin MHP'li bayındırlık bakanı nalburculuk sayesinde servetine servet kattı.

"İlahi" değil, kapitalizmin adaleti!

Deprem sonrası süreçte burjuva düzenin adaleti de üzerine düşeni eksiksiz yerine getirdi. Medyanın hedef gösterdiği münferitler, özellikle müteahhitler hiçbir şekilde cezalandırılmadılar. Açılabilen davalar ya zaman aşımından, ya af yasasından ya da "burjuva

adaleti burjuvazi içindir" ilkesinden kaynaklı olarak bir bir düştü. En sonu o enkazların son halkadaki müsebbipleri, inşaat ihaleleri ile ödüllendirildiler. Dört yıl sonra öğrendik ki, sermaye adaleti sadece kendi yaptığı evde eşini kaybeden bir emekçiye acımasız davranabilmiş!

Hayır, acımasızlığa maruz kalan sadece o emekçi değil. Onunla benzer acıları yaşayan binlerce insan hala cezalı. Sermaye iktidarı bu cezalandırma işinde yargı kurumlarına iş bırakmıyor. İşte düzeni kayırmasıyla ünlü "resmi" rakamların dili: 17 Ağustos ve 17 Kasım depremlerinde 17 bin 127 kişi yaşamını yitirdi. 43 bin 953 kişi yaralandı. Onbinlerce insan çadırkentlerde aylarca çile doldurdu. Sonra içlerinden 150 bin kişisi bu çileyi kışın soğuk ve su alan, yazın cehenneme dönen prefabriklerde çekti. Şu an Sakarya, Bolu, Kocaeli ve Düzce'deki 29 metre yükseklikte 12 bin prefabrikte 40 bin kişi bu çileyi çekmeye devam ediyor. Neredeyse dolan 40 bin kalıcı konut, hem yapım hatalarıyla dolu, hem de bazıları heyelan bölgelerine yapılmış. Ama gene de kalıcı konutlara geçenler şanslı sayılır. Zira prefabriklerde yaşamak zorunda kalanlar, çektikleri çile yetmezmiş gibi bir de kapı dışarı edilmeye, sokağa atılmaya çalışılıyorlar. Devlet prefabrikleri 1.3 milyar liraya satıp bütçe açıklarını kapatma kaynağı elde edecek! Öyle ya yıllardır yaraları, acıları ve sefaletleriyle baş başa bırakılanlardan devlete ne? Onlar daha önce de adam yerine konmayan, çalışıp didindikleri halde başlarını koyacakları kendilerine ait bir konutları olmayan, kira ödeyen işçi-emekçilerdi. Herhalde bunca yıldan sonra her türlü şartta kalmaya alışmış sayılıyorlar. Nitekim prefabriklerden çıkmaları için yapılan baskıdan bunalanlar, orta hasar raporu verilmiş konutlara 150 milyon gibi fahiş kiralarla taşınıyorlar. Bu konutlar güya sağlaştırmış! Bu sağlaştırmannın çatlakları alçıyla, çok çok sıvayla kapatıp boyamaktan ibaret olduğunu en iyi bilen sermaye devletidir. Sonuçta kendi üzerinde tatbik ettiği, kah ekonomisini, kah siyasi yapılanmasını sağlaştırmada kullandığı yöntemle aynı olduğu için gıkını dahi çıkarmıyor.

"Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak"tı

Kıscacası kapitalist sisteme, sermaye iktidarına isyan etmemek, sadece deprem anında değil, deprem sonrası geçen dört yıl boyunca da cezalandırılmaya yol açtı. Hem de yıkımın esas sorumlusu olduğu halde "baba" olarak görülen ve son kertede toz

kondurulmayan devlet tarafından...

"Unutmayacağız, unutturmayacağız", "artık hiçbir şey eskisi gibi olamayacak" benzeri klişelerle toplumsal görevlerini yerine getirme pozları takınan sermaye medyası da cezalandırılanları unuttu. Deprem bölgesinde tam bir rant akbabalığı yapıyorken, insanların durumunda elle tutulur bir iyileşme yokken, burjuva medya arada saat doldurma kabilinden haberlerle yetindi. Unutmak ve unutturmak için ellerinden geleni yaptılar. Haber değeri taşıyan her önemli olayda olduğu gibi yıldönümlerinde hatırlamak dışında bir şey yapmadılar. Zaten onların görevi bu değil mi? Magazin haberleriyle, yalanlarla, çarpıtmalarla, pembe dizilerle halkı uyutup, gerçekleri saklamak... Son olarak Bingöl depremini ve sonrası gelişen halkın tepkilerine karşı yürütülen kampanyayı, "provokasyon" söylemlerini izleyenler gördüler: Herşey eskisi gibi oldu, hatta eskisinden de beter!

Aymazlıkla beklenen katliam: İstanbul depremi!

Bilim Türkiye'nin kalbinde, milyonlarca insanın yaşadığı İstanbul'da bir depremin kaçınılmaz olduğunu ortaya koyduğu halde, bu ancak magazin programlarının konusu ediliyor. Üstelik resmi ağzlar da deprem gerçeğini korkunç tahminler eşliğinde veriyorlar. Mesela büyükşehir belediyesi 5 bin konutun yıkılacağını, 90 bin insanın öleceğini, bunun birkaç katı sayıda insanın yaranacağını öngörüyor. İstanbul'u şöyle bir kolağan eden sıradan bir göz bile, bu rakamların gerçek karşısında çok düşük kalacağını tahmin etmekte zorlanmaz. Ama kimsede doğru düzgün bir tepki gelişmiyor.

Depreme yönelik elle tutulur bir hazırlık da yok. Belediye ne hikmetse tam tersini iddia ediyor; "İstanbul depreme hazır"mış! Mantık felaketten sonra ölüleri gömmek, sağa sola serpiştirilmiş konteynırlarla gösteriş yapmak olunca, böylesi içi boş sloganlar atılır elbette. Ne var ki milyonlarca emekçinin oturduğu çürük konutlar hiç değilse sağlaştırtılıyor mu sorusu bütün ağırlığıyla karşılarında duruyor. Ama bu "depreme hazır İstanbul"dan kasıt, zenginlerin oturduğu semtlerden, uydu kentlerden ibaret de olabilir. Öyleyse belediye gerçekten yalan söylemiyor. Zira onların oturduğu semtler hem sağlam bir zemine sahip, hem de depreme dayanıklı evler...

Ya yoksulların oturduğu "öteki İstanbul"! Ceset torbaları, çadırlar, iş makineleri vb. de hazırlığın halkın payına düşen kısmı olmalı. Bu yüzden bazı bilim çevrelerinin, özellikle mühendis odalarının ısrarlı uyarıları, yer yer karşı suçlamaya konu ediliyor. Ne de olsa halkta devlete, resmi kurum ve kuruluşlara karşı güvensizlik yaratmak herşeyden önemli görülen bir suç!

Bu "suç" işlenmeli. Dahası bu "suç"u, işçi ve emekçileri, ezilenleri sermaye iktidarına karşı mücadeleye kanalize etmek "suç"u da eklenmeli. Zira, sermaye düzeninin ve devletin bir enkaz olarak halkın tepesinde durduğu bir ülkede, yıkımlar, ölümler, acılar ve sefalet bir süreklilik arz eder. Ve her yeni günde kitlesel boyutlar kazanır. Yani doğanın arada bir yaptığını sermaye iktidarı sürekli yapıyor. İşçi ve emekçiler hazırlığa, sermaye iktidarı enkazını temizleyerek başlamak durumundadırlar.

Ankara'daki uşaklar emperyalist işgale katılmak için “meşruiyet” arayışında...

“Meşruiyet” değil emperyalist saldırganlık!

Son haftalarda işbirlikçi sermaye devletinin temel gündemini, Irak'ı işgal eden ABD emperyalizminin hizmetine asker sunmanın yollarını bulmak oluşturuyor. Peşpeşe devlet zirveleri toplayan Amerikan uşakları, işgale katılma kararını uygulamak için uygun formül arıyorlar. Onlar jandarmalığa baştan beri hazırlar, ama kitlelerde tepkiyle karşılanacak böyle bir girişim için sözümona “uluslararası meşruiyet” arıyorlar. BM Güvenlik Konseyi'nin Irak'la ilgili kararlarını dayanak yapmak için uğraşıyorlar.

Son karar olmasa önceki olur

Cumhurbaşkanı Necdet Sezer, “Türkiye'nin Irak'a asker göndermesi için BM Güvenlik Konseyi'nin konuyla ilgili kararı olmalı” diyor. Devlet zirvesinin bu görüşe önem vermesi, Sezer'in kamuoyu üzerinde etkisinin olduğu, eğer Irak'a asker göndermeyi açıkça savunursa toplumdaki tepkilerin azalacağı varsayımına dayanıyor. Yoksa asker gönderme kararında Cumhurbaşkanı'nın herhangi bir söz hakkı bulunmuyor. Çankaya'da yapılan son savaş zirvesinde Sezer'in “uluslararası meşruiyet” ısrarından vazgeçtiği açıklandı. Burjuva basın zirveyi, “Cumhurbaşkanı ikna oldu” manşetleriyle vererek, “Türk askeri Bağdat yolcusu” havası estirerek uşaklıklarını bir kez daha teyit ettiler.

Ankara'daki uşaklar bugünlerde BM Güvenlik Konseyi'nin Irak'la ilgili aldığı son kararın (1500 sayılı karar) beklentilerine uygun düşüp düşmeyeceğinin hesabını yapıyorlar. Kararla ilgili açıklama yapan Türk Dışişleri Bakanlığı, “BM Güvenlik Konseyi'nin Irak'a ilişkin son kararının Türkiye'nin bu konudaki yaklaşımıyla örtüştüğünü ve bu nedenle ‘memnuniyet verici’ olduğunu” bildirdi. Oysa 1500 No'lu karar Irak'a yabancı asker göndermeyi içermiyor, bu yönüyle işgal destekçilerinin beklentilerine karşılık vermiyor. Dolayısıyla örtüşmeye dair yapılan açıklama aslında bir zorlamadan ibaret. Bu kararlar, “BM şemsiyesinde çok uluslu güç” koşulu karşılanmadığı gibi, BM'ye yalnızca “insani yardım” konularında daha etkin bir rol veriliyor. “Güvenlik” konuları yine ABD sorumluluğuna bırakılıyor.

Son karar olmasa önceki karar olur diyen Amerikan uşakları, ne pahasına olursa olsun jandarmalık vazifesini ifa etmek kararlılığında görünüyorlar. Asker göndermenin kesinleşmesi durumunda, bunun “uluslararası meşruiyet” zemininin BM Güvenlik Konseyi'nin daha önce kabul ettiği 1483 sayılı karar olacağı vurgulanıyor. Oysa söz konusu karar, “daha önceki ‘barış operasyonları’nda olduğu gibi yeni bir kararla BM şemsiyesinde birçok uluslu güç oluşturulması gerektiğini” vurguluyor. Karar aynı zamanda ABD ile İngiltere'yi işgal otoritesi kabul ediyor. Birkaç ay önce Bush'la savaş

çetesinin BM'nin pek yakında “Cemiyeti Akvam”ın akıbetine uğrayıp tarihin çöp sepetine atılacağına söyledikleri hatırlanmalı. 1483 sayılı Güvenlik Konseyi kararı işgale destek amacıyla değil, ABD tarafından tekrar dikkate alınmak için gündeme getirilmiştir. Buradan yansıyan emperyalist haydutlar arası çıkar çatışmalarıdır.

BM Güvenlik Konseyi kararları emperyalist vahşeti meşru kılar mı?

1483 Sayılı Güvenlik Konseyi kararıyla ABD ile Britanya'yı Irak'ta “işgal otoritesi” kabul eden uluslararası topluluk, şimdi de aynı işgal otoritesinin gözetim ve denetiminde oluşturulan kukla yönetimi (Irak Geçici Hükümet Konseyi) meşru kabul etme noktasına geldi. Söz konusu karar Rusya, Çin, Fransa, Almanya gibi sözde “savaş karşıtı” güçler tarafından da onaylandı. Açıkça, ABD emperyalizmi diğer emperyalist güçlere Irak'ın yağmalanmasında pay verdiği anda, tarafların tümü tereddüt etmeden işgale tam destek vereceklerdir. Zaten 1500 sayılı karar da karşılıklı kirli pazarlıkların sonucundan başka bir şey değildir.

1500 sayılı kararlar Güvenlik Konseyi, “Geçici Hükümet Konseyi'nin (GHK), Irak halkı tarafından oluşturulacak uluslararası meşruiyeti bulunan, temsil gücüne sahip bir hükümetin ilk önemli adımı” olduğunu iddia ederek selamlıyor. Diplomatik çevreler, şimdiye kadar herhangi bir icraatına rastlanmayan GHK'nın, BM'nin yeni kararından güç alarak Türkiye, Hindistan, Pakistan gibi ülkelere Irak'ta işgal gücüne katılım için davette bulunabileceğini dile getiriyor. Gerçi Ankara'daki Amerikan uşakları daha önce GHK'dan gelecek böyle bir davetin Irak'a asker göndermenin ön koşulu olmadığını açıklamışlardı. Fakat hatırlanacağı gibi bu “parlak” fikir ilk defa Türk Dışişleri Bakanı A. Gül

tarafından Washington ziyaretinde gündeme getirilmiş ve savaş kundakçıları tarafından ilgiyle karşılanmıştı.

Bu koşullarda BM Güvenlik Konseyi kararları uluslararası meşruiyeti değil, emperyalist işgali, yağmayı, katliamları, barbarlığı temsil edebilir ancak. Zira bu karar mekanizmasında söz hakkı olanlar emperyalistlerdir. O halde Cumhurbaşkanı Necdet Sezer ile onun çizgisinde olanların “uluslararası meşruiyet sağlansın” talebi, emperyalist barbarlığa “kılıfına uydurulmuş” destek sunmanın ötesinde bir anlam taşımıyor. Zira BM'nin misyonu emperyalist-kapitalist barbarlığı örten bir “incir yaprağı”ndan ibarettir.

Irak'a gidecek askeri birlikler hazırlanırken, istihbarat/medya işbirliği ile Iraklılar'ın “nabzu tutuluyor”

İşgal güçlerinin Irak'ta her gün kayıplar verdiği bir dönemde bu ülkeye asker göndermeye hazırlanan ordu, Iraklılar'ın Türk askerini nasıl karşılayacağını belirlemek için JİTEM, MİT, Genelkurmay, Dışişleri Bakanlığı yetkililerinden oluşan bir heyeti Irak'a gönderdi. Tabii “üniformasız mehmetçik”lerden oluşan sermaye medyasını da unutmamak gerek. Irak'ta “incelemeler”de bulunan

bu heyetin Irak halkının nabzını tutacağı iddiası gülünçtür. Olsa olsa Türk askerlerinin konuşlanacağı bölgeyi inceliyor olabilirler. Konuşlanılacak bölgenin işgal ordusu tarafından belirlendiğine dair bilgiler günler öncesinden haber konusu olmaya başladı bile. Ankara'da ABD heyetlerinin peşpeşe ağırlandığı son günlerde, Amerikan jandarmalığının ayrıntılarının görüşüldüğünü tahmin etmenin bir güçlüğü yok.

Irak “Geçici Hükümet Konseyi” Başkanı İbrahim El Caferi, “asker göndermesi için Türkiye'ye resmi bir talepte bulunmadık”larını, bu konudaki son sözü “Irak Geçici Hükümet Konseyi'nin söyleyeceğini” belirtiyor. Irak Geçici Hükümet Konseyi Üyesi Adnan Paçacı ise, Türk askerlerinin kesin olmamakla birlikte Ambar bölgesinde görev alabileceğini söylüyor. Bağdat'taki Amerikan uşakları bu bilgileri aktarırken, Irak halkının işgalciler hakkında farklı düşündüğünü inkar edemiyorlar.

Bölgede bulunan NTV ekibinin sorularını yanıtlayan Ambar halkı, “Irak Geçici Hükümet Konseyi” üyeleriyle aynı düşünceleri paylaşmadıklarını açık bir dille ifade ediyorlar. Iraklılar, ABD'lilere duyulan tepkinin ülkeye gelecek tüm yabancı güçleri hedef alabileceği uyarısında bulunuyorlar. NTV'nin görüş aldığı Iraklılar'dan biri, “Ramadi güvenli bir bölgedir. Türkler bizim Müslüman kardeşlerimizdir. Ancak buraya gelen Müslüman ya da Arap bile olsa yine de Amerikalılarla işbirliği yapmış oluyor. Bizler işgali veya bu işgale destek verecek bir Arabı bile kabul etmiyoruz” diyor. İfade çok açık. Kim gelirse gelsin Amerikalı askerlerin işbirlikçisi olduğu için aynı muameleye tabi tutulacaktır. Dünyanın tanık olduğu gibi işgal ordusu her gün ABD'ye tabut yolluyor. Irak'a asker göndermek için çırpınan Ankara'daki uşaklar, emperyalist vahşetin suç ortakları olacakları gibi, Türkiye'ye gelecek tabutların da hesabını vermekten kaçınmayacaklar.

KESK yönetimi ve görüşme süreci üzerine...

Reformist politikalara karşı devrimci sınıf mücadelesi!

Kamuda toplu görüşme oyunu sürüyor. 15 Ağustos'ta başlayan görüşme süreci 30 Ağustos'a kadar sürecek. Hükümet adına görüşmeleri yürüten Başbakan Yardımcısı Mehmet Ali Şahin, görüşme öncesi ve sonrası yaptığı açıklamalarla, "yasanın" kamu sendikalarına "tanıdığı hakları" her seferinde hatırlatmaktan ve nelerin toplu "görüşme"nin konusu olacağını vurgulamaktan geri durmadı: "*KESK öncelikle toplu sözleşme ve grev hakkı için bizden taahhüt istiyor. Memurların siyaset yapmalarına imkan sağlayacak bir düzenleme istiyorlar. Anayasa kamu görevlileri için sadece toplu görüşme imkanı getiriyor*".

21 Ağustos'ta ikinci kez masaya oturan sendikalar, hükümetin ücret artışları için bir öneri sunmasını beklediler. Ancak Şahin "2004 yılı bütçesi belli olmadan" bir rakam belirtmeyeceklerini dile getirdi. Ama "memur arkadaşlarını" üzmemek için ellerinden geleni yapacaklarını da sözlerine ekledi. Hükümetin hazırladığı her bütçenin borç ve faiz bütçesi olduğunu ise söylemeye bile gerek yok. Bu da demek oluyor ki, hükümet her zaman olduğu gibi yine bildiğini okuyacak. Üstelik bir de kendini sıkıştıran, karşısında mücadele etmeyen bir kamu emekçisi kitlesi karşısında "istediği"ni yapmakta daha da pervasızlaşacak.

Düzen içi siyaset yapma hakkı değil devrimci politika

Baştan beri bir orta oyunundan öte bir anlam ifade etmeyen bir görüşme sürecinde KESK'in ne işi var?

KESK yönetiminin sürecini yakından izleyenler için yanıt çok açık. Sahte yasa sonrası "siyaset" yapma alanlarının genişleyeceğini, güçlenerek kitleselleşeceklerini hesap ediyorlardı. Ancak "kazın ayağı"nın hiç de öyle olmadığını gördüler. Yasalaşmasını kendi mücadelelerine bağladıkları ve bunun için övündükleri sahte yasanın KESK'in altını boşalttığını, emekçilerin mücadelesini zayıflattığını henüz görmüyorlar ama yaşıyorlar.

Öncesinde "sahte yasa" karşılığında fiili-meşru mücadele hattını terkettikleri, uzlaşmacı ve pasif politikalarla yasaya geçit verdikleri için bugün daha fazlasını "hak ettiklerini" düşünüyorlar. En azından kendilerine "siyaset" yapma hakkı tanınmalıydı. Görüşme masasında "ücret sendikacılığı"ni aşmayan anlayışlarına rağmen "siyaset yapma hakkı" talebinde ısrar etmeleri boşuna değil. "Kamu emekçilerinin mücadelesini sattık, şimdi de siz bize siyaset yapma hakkı tanıyın", demeye getiriyorlar. Bunun dışında ne emekçilerin ücretleri, ne işgüvencesini ortadan kaldıracak olan kölelik yasaları, ne de sosyal haklar onları özünde ilgilendiriyor. Onlar için şimdi sihirli sözcük "siyaset yapma" hakkının tanınması.

Bugüne kadar siyaseti sendikalara buluşturmak adına devrimci politika ve pratikten özenle uzak duran, tasfiye etmeye çalışan ve karalayan da yine aynı reformist anlayışlar değil miydi? Sorun "siyaset yapma" talebinde değil elbette. Ama bu siyaseti kimden ve ne için talep ettiğin, nerede ve nasıl yaptığın önemli? Talep edilen düzen içi arenada, düzenin izin verdiği sınırlar içinde bir siyaset yapma hakkından ötesi değil. Diğer türlü olsaydı, KESK

yönetimi hükümetle yapılan "görüşme"lere hiç katılmaz, devrimci sınıf politikası doğrultusunda devrimci bir sınıf mücadelesi yürütmek için yoğun bir taban çalışması yürütürdü.

Hali hazırda kamu emekçilerinin ekonomik, sosyal ve demokratik talepleri de siyaset dışı bir talep değil zaten. En sonu ücret artışı ile ilgili bir talep bile yine siyasi bir boyut kazanmaktadır. Talepler, emperyalistlerle kölece ilişkilere girmiş, hem ekonomik hem de siyaseten onlara bağlanmış bir siyasi iktidardan talep edilmektedir. Sorun bu talepleri karşılama irade ve isteği gösteremeyecek olan bir iktidara karşı yürütülen mücadelenin sınıf çıkarlarına ve devrimci siyasete hizmet edip etmediğidir.

Uzlaşmacı anlayışlara karşı devrimci sınıf mücadelesini yükseltelim!

Görüşme sonrası KESK Başkanı S. Evren'in yaptığı açıklamalar, reformist yönetimin halen "görüşme, uzlaşma ve icazet bekleme" anlayışında ısrar ettiklerini gösteriyor. Evren, Başbakanlık'taki toplantı çıkışında yaptığı açıklamada, "*Biz insanca yaşama ücreti talebinde bulunduk. Bunu müzakereye bile hazır olmayan hükümet kamu çalışanlarını ciddiye almıyor*" diyor. Ancak bunda yanılıyor. Çünkü hükümetin ciddiye almadığı kamu emekçileri değil, mücadele etmek yerine önlerine boylu boyunca uzanmış KESK yönetiminden başkası değildir.

Evren'in daha sonra yaptığı açıklama ise hükümete "rest" çekerek görüşme masasından kalkan yönetimin, halen hükümetle "uzlaşma" arayışlarına yönelik bir şov yaptığını gösteriyor. Hükümetin, bütçenin Eylül ayında hazırlanacağını söylemesi üzerine S. Evren, kamu emekçilerini "20 Eylül'de hükümeti protesto gösterileri yapmaya" çağırıyor. Haklılığını ve meşuriyetini kamu emekçilerinin mücadelesinde değil de düzen içi siyasette arayan uzlaşmacı anlayışların reformist politika ve pratikleri dibe vurmuştur. Devrimci sınıf mücadelesinden uzaklaşmaların vardığı nokta budur.

KESK yönetimi yasa öncesinde olduğu gibi yasa sonrasında da süreci bütünlüklü kavramaktan uzaktır. Politikaları reformist ve uzlaşmacı, pratikleri pasifit ve protestocu tarzıdır. Kamu emekçileri hareketinin önderliğine soyunmuş bir sendika başkanının kamu alanını ve çalışanlarını tasfiyeye dönük ciddi saldırılar varken mücadele programını 20 Eylül'de yapılacak "hükümeti protesto" eylemiyle sınırlaması kabul edilemez.

Reformist ve pasifist politikalar devrimci bir irade ve inisiyatifle boşa düşürülemezse, kamu emekçileri hareketi ciddi bir gerileme yaşayacak, sendikal örgütlülüğün altı boşalacaktır. Hükümetin bu denli arsızlaşmasının gerisinde sendikal önderliği teslim almış olması yatmaktadır. Dün yasak ve baskılara boyun eğenler ve umudunu düzene bağlayanlar, bugün yasaklara hapsedilmiş durumdadırlar.

Ancak bunun bedelini KESK'i yaratan ve saldırılara maruz kalan binlerce kamu emekçisi ödemektedir. 4 Martlar'da, 26 Mayıslar'da, 1 Aralıklar'da devletin yasak ve tehditlerine yanıtı barikatları aşarak, alanları doldurarak verenler, masadan kalkma taktikleriyle süreci geçiştirmeye niyetli reformist yönetime de hakettiği yanıtı vermek zorundadırlar. Bu yanıt, devrimci sınıf mücadelesini yükseltmekten başkası değildir.

Polkima grevi sürüyor

15 Ağustos'ta BDSP çalışanları olarak grevdeki Polkima işçilerini ziyaret ettik. Polkima'da son önemli gelişme, patronun birçok işçinin evine posta aracılığıyla mektup göndererek iş akitlerini sona erdirmesi oldu. Öncü konumundaki bu işçiler tepkiliydiler. Polkima patronu mevcut hukuku ayaklar altına alarak birçok şeyi yapmaktan geri durmuyor. Bunlardan biri de kapsam dışı işçileri üretimde çalıştırmaması. Ayrıca grevci işçilerle dayanışma amacıyla gelenler, jandarma ve polis çağırılarak tehdit ediliyorlar. Ancak grevci işçiler buna karşı duruyorlar.

Polkima işçileriyle konuştuk...

"Grevimizi kırmaya çalışan eller kırılacak!"

- Grev hangi aşamada?

1. işçi: 13 Ağustos'tan bugüne patron 17. maddeden işçilerin iş akitlerinin feshedildiğine dair noter kanalı ile yazı gönderdi. Patron bunu yapmakla bizim hırslımızı daha çok artırdı.

2. işçi: Adamı çirkefleştirdiğinde daha iyi tanımaya başladık. Ama sanmasın ki sessiz sedasız ayrılıp gideceğiz!

- Patron başka hangi oyunlar oynuyor?

1. işçi: Telefonla bazı arkadaşları arayarak gelin işbaşı yapın diyor. Çoğu arkadaş TİS oldu mu diye soruyor. Hayır cevabını alınca işbaşı yapmayacaklarını söylüyorlar.

2. işçi: Bazılarına gelin size 10 milyar tazminat vereyim vazgeçin diyor. Kimse yanaşmıyor.

3. işçi: O parayla ne kadar idare edilir ki? Çalıştığımız zaman neden böyle bir teklif yapmıyor da şimdi yapıyor. Amacı buradaki grevi kırmak değil mi?

- İçerde üretim sürüyor mu?

1. işçi: Üretim var. Kapsam dışı personeli çalıştırarak (gece yaralarına kadar) üretim yapmaya çalışıyor. 2-3 haftada bir tır mal çıkartabiliyor. İş yoğunluğu yüzünden grevdeki arkadaşlara baskı yapıyor.

- Ziyarete gelen oluyor mu?

1. işçi: Çevreden (Yazıbaşı Beldesi'nden) olmasa da sendikalar ve diğer kurumlardan grup grup geliyorlar. Sağolsunlar birçok ihtiyacımızı karşılıyorlar.

- Bundan sonraki süreçte neler yapmayı düşünüyorsunuz?

3. işçi: İşyerimizin demir kapısı açılıncaya kadar kararlı bir biçimde devam edeceğiz. Grevimizi kırmaya çalışan eller kırılacak. Grev kırıcılarının yaptıkları yanlarına kalmayacak!

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Toplu görüşme oyunu değil, genel grev-genel direniş!

Kamu emekçisi arkadaş!

Sahte sendika yasası meclisten geçtikten sonra üçüncü toplu görüşme sürecine girmiş bulunuyoruz. Bu üç yıl içinde neler yaşandı? Kamu emekçileri ne gibi ekonomik, demokratik ve sosyal hak kayıplarına uğradı? Son üç yılın tablosundan sonuçlar çıkarmak, bugün izleyeceğimiz mücadele yöntemi açısından önemlidir.

Son üç yıla kısaca bakalım.

* Kamu emekçilerinin ortalama ücretleri 2002 yılında %18, 2003 yılında %6.4 eridi. En düşük ücret alan bir kamu emekçisinin ücreti ise 383 milyon!

* Son dönem çıkarılan yasalarla Emekli Sandığı, Bağ-Kur, SSK gibi sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesinin önü açılarak emekçi kesimin sosyal güvencesi özel sağlık ve emeklilik kurumlarına havale edilmeye çalışılıyor. Eğitim ve sağlık sermayeye devrediliyor, paralı hale getiriliyor.

* Önümüzdeki dönem meclisin görüşeceği temel konular arasında Kamu Yönetim Reformu, Kamu Personel Rejimi Reformu, performansla bağlı ücret, norm kadro vb. saldırı yasaları bulunmaktadır. Bu yasaların meclisten geçmesiyle kamu emekçilerinin iş güvencesi ortadan kaldırılacak, norm kadro uygulamasına geçilecek, çalışma saatleri artırılacak, ücretler daha da gerileyecek, sendikal örgütlülük dağıtılacak vb.

Emekçiler!

İşçiye ve emekçiye kaynak bulamayan hükümet bankasını hortumlayan vurguncuya, rantçıya, faizciye, emperyalist sömürü aygıtı İMF'ye, savaş ve saldırganlığa kaynak bulmakta hiç zorlanmıyor. Ücretlerimizden kesilen vergileri, ülkenin zenginliklerini sermayeye aktarıran sıra bize geldi mi "Türkiye'nin sıkıntıları" masalını anlatıyor. Bu yalana karnımız tok. Nedeni ve sorumlusu olmadığımız bir faturayı bizlere ödetmeye çalışıyorlar. Onların "Türkiye'nin sıkıntıları"ndan kastettikleri yerli ve yabancı sermayenin çıkarlarıdır. İMF ile kölelik anlaşmalarını biz imzalamadık, bankaları biz hortumlamadık, ülkeyi biz peşkeş çekmedik!

Bizler üreten ve geleceği yaratacak olanlarız. Ne bir avuç sömürücü asalakla ne de onların hükümetteki kuklalarıyla aynı gemide değiliz. Bizim çıkarlarımız emeğin ve işçi sınıfının çıkarlarıyla, ABD emperyalizminin boyunduruk altına almaya çalıştığı ezilen dünya halklarıyla ortaktır.

Bizleri İMF'ye köle yapmaya çalışan sermaye iktidarı şimdi de Irak batağına saplanan Amerikan emperyalizmine jandarma yapmaya çalışıyor. Şimdilik yaklaşık 10 bin kişiden oluşan askeri Irak'a göndermeyi planlayan Genelkurmay, bu kadar askerin bir yıl boyunca Irak'ta kalmasının maliyetinin 60 milyon dolar civarında olacağını hesapladı. ABD emperyalizminin kirliliği için komşu bir ülkenin işgaline, kardeş bir halkın katliamına göndermeyi düşündükleri geleceğimiz ve umudumuz olan bizim çocuklarımızdır.

Bizleri ve çocuklarımızı ölmeye, öldürmeye gönderirken bunun maliyetini de bizim sırtımıza yükleyecekler. Bunu, bizleri işten atarak, ücretlerimizi düşük tutarak, sosyal kazanımlarımızı gaspederek yapacaklar. Sermaye iktidarı ordusuyla, hükümetiyle, polisiyle içerde işçi ve emekçilere kölece yaşam koşullarını dayatırken, sırtımızdan copunu, üzerimizden panzerini, gözaltı ve işkence terörünü eksik etmiyor. Dışarda ise ABD emperyalizminin

haksız ve kirliliği için kardeş bir halkın katliamına hazırlanıyor.

Kardeşler!

Böylesi önemli bir süreçte KESK yönetimi hükümetle toplu görüşme masasına oturmaya hazırlanıyor. Hükümet sözcüsü "Bağcıyı döverek veya dövmeyle kalkışarak başarının elde edilebileceği ve üzümlü yendiği pek görülmemiştir. Eğer üzümlü yemek ve mensuplarımızın üzümlü yememeye istiyorsak; barış, hoşgörü ve karşılıklı anlayış içinde hareket etmek mecburiyetindeyiz" diyerek uzlaşma yoluyla hak kazanılabileceğine bizleri inandırmaya çalışıyor. Sadece son üç yılda yaşadığımız hak kayıpları ortada. Uzun bir dönemdir KESK yönetiminin izlediği mücadele yöntemi de bu değil mi zaten? Bugüne kadar uzlaşmaya çalışmakla ne kazanıldı? Tersine elimizdeki kırıntılardan da olduk.

Umutlarımızı hükümetle görüşme ve uzlaşmaya, cumhurbaşkanına yapılan itirazlara bağlamaya çalışan KESK yönetimi kamu emekçilerinin öz gücüne, mücadeledeki kararlılığına sırtını döndü. Arkası gelmeyen ve işyerinde ayakları örülmeyen eylem kararlarıyla günü geçiştirdi. Artık buna izin vermemeliyiz!

Toplu görüşmelerin bir oyun olduğu ortada. KESK yönetimi bizi de bu oyuna ortak etmeye çalışıyor. Bu oyuna ortak olmayalım! Hiçbir anlamı ve etkisi olmayan toplu görüşme sürecinden KESK yönetiminin çekilmesi için baskı yapalım. Fiili-meşru mücadele yöntemi ve birbirini aşan eylem biçimleriyle direniş sürecinin örgütlenmesi için KESK yönetiminin

karar almasını ve harekete geçmesini sağlayalım.

KESK yönetimi "taleplerimiz kabul edilmezse toplu görüşme sürecinden çekileceğiz", "Alanları dolduracağız, üretimden gelen gücümüzü kullanacağız" diyor. Ama bunu derken yüzünü işyerlerine dönmüyor. Genel grev-genel direniş sürecini örecektir, örgütleyecek direniş komiteleri kurmuyor. Bir-iki saatlik ve arkası gelmeyen işbirakmlarla günü geçiştirmek istemiyorsak genel grev-genel direniş sürecinin örülmesi için mücadelenin başına geçmeliyiz. Bunu tepeden beklemeyelim, tabandan örelim!

Bugün kamu emekçilerinin ihtiyacı, devletten ve sendika yönetimlerinin uzlaşmacı anlayışlarından bağımsız devrimci bir taban örgütlülüğü oluşturmaktır. Devrimci bir mücadele programı altında birleşmek ve bu programı hayata geçirecek devrimci bir önderlik yaratmaktır.

Sosyalist Kamu Emekçileri olarak "ücret sendikacılığı" değil "sınıf sendikacılığı" anlayışıyla, ekonomik, sosyal ve demokratik haklarımızı kazanmak için "Toplu görüşme oyunu değil genel grev-genel direniş!" şiarıyla, tüm kamu emekçilerini devrimci mücadele programı altında birleşmeye ve mücadele etmeye çağırıyoruz!

İMF'nin kölesi, ABD'nin jandarması olmayacağız!

**Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!
Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!**

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Sosyalist Kamu Emekçileri

KESK eylemlerinden...

KESK yürüyüşünün İzmir kolu...

KESK'in 23 Ağustos'ta Ankara'da yapacağı miting için iki koldan başlattığı yürüyüşün İzmir ayağı 15 Ağustos günü başladı. Gümrük'teki SEK Şubesi önünde toplanan kamu emekçileri Konak Sümerbank önüne kadar yürüdüler. Eylemde "Yaşasın sendikal mücadelemiz!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Genel grev, genel direniş!", "İşçi-memur elele genel greve!" vb. sloganlar atıldı. Yapılan açıklamanın ardından 50 emekçi otobüse binerek yürüyüş güzergahına doğru yola çıktı. (SY Kızıl Bayrak/İzmir)

Bursa: "ABD askeri olmayacağız!"

KESK'in başlattığı eylem süreci için İzmir'den gelen yürüyüş kolu 20 Ağustos günü Bursa'da karşılandı. Stadyum önünden Bursaray Osmangazi İstasyonu'na kadar yapılan yürüyüş yaklaşık 400 kişi katılırken, eyleme işçi sendikaları katılmadı. Coşkulu geçen yürüyüş boyunca "Toplusözleşme hakkımız grev

silahımız!", "Genel grev genel direniş!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Savaşa değil emekçiye bütçe!", "ABD askeri olmayacağız!" sloganları atıldı.

KESK Eğitim ve Örgütlenme Sekreteri yaptığı açıklamada; haklı ve meşru talepleri için direneceklerini, İMF politikalarına ve Irak'a asker gönderilmesine karşı olduklarını belirtti. Eylem 23 Ağustos'ta Ankara'da yapılacak mitinge çağrıyla bitirildi. (SY Kızıl Bayrak/Bursa)

Trabzon: "Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!"

KESK 19 Ağustos günü Trabzon Meydan Parkı'nda toplu görüşme süreci ile ilgili bir basın açıklaması yaptı. Yaklaşık 90 emekçi katıldı. Açıklamada, emekçileri sefalet mahkum eden yüzdeler artışı yerine insanca yaşamaya sağlayacak temel bir ücret, ücret adaletsizliğinin giderilmesi, eşit işe eşit ücret vb. talepler dile getirildi. "Kahrolsun İMF, bağımsız Türkiye!", "Emekçiyiz, haklıyız, kazanacağız!", "Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!" sloganlarının atıldığı eylem alkışlarla bitirildi. (SY Kızıl Bayrak/Trabzon)

Büyükdemir direnişi deneyimi...

Kölelik düzeni son bulana kadar mücadeleye devam edeceğiz!

Büyükdemir'de yaşadığımız sorunlara karşı ilk önce imza toplayıp taleplerimizi patrona ilettik, ancak hepsi yerine getirilmeyince işi durdurduk. Yarım saat işi durdurmamız, örgütlü davranmamız ve kararlılığımız sayesinde taleplerimizin birçoğunu kabul ettirdik. Yaşadığımız bu süreci gazeteyi okuyanlar daha önceden biliyorlardı. Çay paydosu tekrar uygulamaya sokuldu, temiz su getirildi, yemekler daha iyi çıkmaya başladı ve herkesten sigorta için evrak istendi. Sigorta evrakları için bir aylık süre verildi. Evraklarını hazırlayanlar içeri vermeye başlamıştı. Ancak ayın 16'sında, yani avans aldığımız gün patron 7 işçinin işine son verdi. Çıkışları cumartesi günü ve mesai bitiminin sonuna getirmişlerdi. Buna hazırlıklıydık. Arkadaşlarla konuşup pazartesi işten atılanlar işe geri alınana kadar çalışmama kararı aldık.

Pazartesi günü işten atılanlardan 5 kişi (diğer ikisi zaten işten çıkmayı düşünen işçilerdi) fabrika kapısı önünde beklemeye başladı. Sabah işe gelen tüm işçilerle konuştuk. İçeri giren arkadaşlar kartlarını basıp bayanların ve erkeklerin montaj bölümünde toplandılar. Amaç bizimle hareket etmeyen, tereddütte olan diğer işçilerin de çalışmasını engellemektir. Bu konuda belli bir başarı da sağlandı. Patron yalakası ustalar yapılan uyarıları dikkate alarak bu sefer işçilere yönelik bir baskı oluşturamadılar. İşçilerin yanına gelen patronlar çalışmayan işçileri işten attılar. Bu arada tereddütte kalanlarla diğer işçiler arasında bir saflaşma yaşandı. Sonuçta 9 işçi fabrikanın dışına çıkarıldı. İlk baştaki iş durdurma eylemine katılan bayanlar bu sefer kazanılan bir takım hakların ve işten atılma korkusunun etkisiyle atılan işçilere destek vermediler.

14 işçi fabrikanın kapısında direnmeye başladı. Alkış, ıslık ve türküler söyleyip halaylar çekerek çevrede belli bir ilgi de topladık. Patronlar gazeteye işçi alınacak diye ilan vermişlerdi. Bunu okuyup başvuru için gelen bir çok işçiyi konuşarak ikna ettik ve geri çevirdik. Bu arada çevredeki diğer fabrika işçilerine direnişte olduğumuzu ve nedenlerini anlattık, aldığımız tepkiler oldukça olumluydu. Jandarma ise sabahtan itibaren belli aralıklarla gelip gitti ve tepkileri giderek sertleşmeye başladı. İşyerinin dağılmasına bir saat kala patronla görüşen jandarma oradan hemen dağılmamız için coplarına sarıldı. Biz de sokağın aşağısına doğru inip fabrika dağılırken tekrar yukarı çıktık. İşten çıkan işçilere yaptıklarının yanlış olduğunu, bugün bize yapılanın yarın kendilerine yapılacağını anlatmaya çalıştık. Onları onurlu ve namuslu davranmaya çağırdık. Ancak bu bir fayda sağlamadı, çıkanların birçoğu kafasını önüne eğip gitmekten başka bir tepki vermedi. İkinci gün avukatla görüştük. Sigortamız ve içerde çalıştığımızı dair bir kanıtımız olmadığından dava açmanın belli riskler taşıdığını söylediler. Patronlar tazminatlarımızı vermeyi kabul ettiler. Bizler de tazminatlarımızı alıp işten ayrıldık. Biz bir meşale yaktık ve bunun ateşi bizim elimizde şimdi. Bu ateşi başka yerlere taşıyacağız. Artık bilinçli ve deneyimliyiz. Sorunların sadece bizim çalıştığımız yerle sınırlı olmadığını biliyoruz. Girdiğimiz başka fabrikalarda da haklarımız için mücadele etmeye devam edeceğiz. Taa ki kölelik düzeni son bulana kadar.

Büyükdemir'den bir işçi

İşten atılan Büyükdemir işçileriyle konuştuk...

“Bir sınıf olarak birlik olup mücadele etmeyi ve direnmeyi öğrendik!”

- *Direndiniz ve belli haklar kazandınız, ancak bilinçlenmenizden ve birliğinizden korkan patron sizleri işten çıkardı. Yaşadığınız bu süreç hakkında düşünceleriniz neler?*

1. işçi: Patronların ne olduklarını görüp tanıdık, hakkımızı almanın yolunu öğrendik.

2. işçi: Patronları tanıdık, işçiler olarak bir sınıf olduğumuzu öğrendik. Eksikliklerimizi gördük, bunun başında ise bilinçsiz olmamız geliyordu, daha da bilinçlenmeliyiz.

3. işçi: Örgütlenmenin çok güzel bir şey olduğunu öğrendik. İnsanlarla nasıl diyalog kuracağımızı, biraraya nasıl geleceğimizi, işverenlere karşı tek olarak değil de birleşip tek yumruk gibi olursak haklarımızı alabileceğimizi öğrendik.

- *Yaşadıklarınız sizlerin ilk deneyimdi, bu deneyimden çıkardığınız dersler neler?*

1. işçi: Bu benim ilk deneyimimdi. Birlik olmayı öğrendik. Başka işyerlerinde de bunu sürdüreceğiz.

2. işçi: Haklarımızı nasıl kazanıp koruyabileceğimizi öğrendim. Bir sınıf olarak birlik olup mücadele etmeyi ve direnmeyi öğrendik.

3. işçi: İlk başta bilmesek bile artık işçilerin patronlara karşı nasıl hareket edeceğini, birleşip haklarımızı nasıl alacağımızı biliyoruz. Bundan sonra her ne olursa olsun haklarımızı ancak patronlara karşı toplu bir şekilde hareket edersek alabileceğimizi gördük.

- *Bundan sonrası için ne yapmayı düşünüyorsunuz?*

1. işçi: Yeni bir iş bulup girdiğimiz işyerinde de sorunlara karşı birlik olacağız.

2. işçi: Başka işe girip, yaşadığımız deneyimden öğrendiklerimizi başkalarına anlatıp, birlik olarak haklarımızı savunacağız.

3. işçi: Yeni bir iş bulup tekrar örgütleneceğiz.

- *İşçi ve emekçilere bir mesajınız var mı?*

1. işçi: Bütün işçiler sonuna kadar haklarını

aramayı bilsinler, böyle yaptıklarında kazanacaklarına eminim.

2. işçi: Birlik olmalı, biraraya gelmelidir, sınıf bilinci kazanmalıdır. Sınıf bilinçli olanlar bunu bütün işçilere anlatmalı, öncülük yapmalıdır.

3. işçi: Dünyada varolan herşeyi biz üretmemize rağmen ürettiklerimizden biz faydalanamıyoruz. Hiç emek harcamadan sadece emreden bir avuç asalak ise bizim ürettiklerimiz üzerinde tepiniyorlar, işçilerin haklarını yiyorlar. İşçi ve emekçiler uykudan uyanıp kendi ürettiklerine sahip çıksınlar.

- *Meclisten peş peşe demokrasi paketleri geçiyor. Medyada “demokratikleşiyoruz” yaygarası koparıyor... Ama diğer yanda sizlere, Colins işçilerine en insani ve demokratik haklarınızı aradığınız için jandarma ve polis baskı uyguluyorlar. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?*

1. işçi: Jandarmanın bu durumda bize yapabileceği hiçbir şey yoktu, çünkü biz hakkımızı arıyorduk. Jandarma ilk geldiğinde bize hak verdi, doğru yaptığımızı söyledi. Ancak yaşadığımız düzende paranın her şeyden önce geldiğini gördük. Jandarmalar patronla görüşüp yanımıza geldiklerin de söyledikleri sözlerden, tavırlarından herşeyi anladık; acı bir gerçek ancak rüşvet almışlardı.

2. işçi: Bu düzeni daha iyi anladım. Hakları için direnip mücadele edenlere terörist demelerini artık daha iyi anladım, kimin asıl terörist olduğu belli...

3. işçi: Türkiye'de hükümete gelenler bizim oylarımızla geliyorlar, bizi savunmak yerine bizi sömürüyorlar. Bunları nasıl başa geçiriyorsak indirmesini de bilmeliyiz. Dışarıda haklarımız için direnirken jandarma bizi coplarla tehdit etti. Bizi savunacakları yerde bir avuç asalaktan rüşveti alarak asalakların köpeği oldular. Bunların olmaması için bütün işçilerin biraraya gelmesi gerekiyor.

SY Kızıl Bayrak/Esenyurt

KİMMET ve MAKTEK işçilerinin eylemi...

“Direne direne kazanacağız!”

Sendikalaşma nedeniyle işten atılan KİMMET ve MAKTEK işçilerinin fabrika önündeki bekleyişleri sürüyor. Aynı işverene ait Çiğli Organize'deki MAKTEK fabrikasında da sendikaya üye olan işçilerden ikisi işten atıldı. Bunun üzerine işten atılan işçiler yaklaşık bir aydır fabrika önünde bekleyen KİMMET işçilerinin yanında direnişe başladılar. 14 Ağustos günü işçilerin örgütlü olduğu Birleşik Metal-İş Sendikası tarafından Çiğli Organize'de bir basın açıklaması yapıldı.

Eylem saat 16:00'da vardiya çıkışında, içerdeki sendikacı işçilerin de katılımıyla KİMMET fabrikasının önünde alkış ve sloganlarla başladı. ÇOSB içinde yürünerek ikinci fabrikanın önüne gelindi. Bu fabrikadaki işçilerin çıkışı sloganlar ve alkışlar eşliğinde beklendi. Oldukça coşkulu olan işçilerin atılan işçilere ve sendikal mücadeleye sahip çıkmaları ve organize edilecek diğer işçilerin de destek vermeleri oldukça anlamlı bir sınıf dayanışması örneği oldu.

17:30'da diğer işçiler de fabrikadan çıkınca fabrika önünde bir basın açıklaması yapıldı. Patron ikinci fabrikanın kapısını kapattı. Ancak bu, işçilerin kapıların üstünden atlayarak öteki işçilerle buluşmasını engelleyemedi. İşçilerin saldırılara yanıtı “Baskılar bizi yıldıramaz!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganları oldu. Eylemde sık sık “MAKTEK işçisi yalnız değildir!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!” sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Kurtuluş yok tek başına! Ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Gücümüz birliğimizdir! Direnmek kazanmaktır!

Arkadaşlar!

Bir haftadır direnişteyiz. Colin's işçileri olarak, bütün baskılara patronun bütün oyunlarına karşı direnişimizi umut ve kararlılıkla sürdürüyoruz.

Direnış sayesinde şimdiden önemli şeyler kazandık. Bizi patronun robotları, köleleri sananlara hakları için direnmesini bilen onurlu insanlar olduğumuzu gösterdik. Birleştiğimizde ne büyük bir güce sahip olduğumuzu gördük, cüret ettiğimizde neleri başarabileceğimizi öğrendik. Kendimize güvenimizi kazandık. Bunlar güzel şeyler, ama daha yolun başındayız.

Çünkü patron ve patronun adamları, haklı olduğumuzu bildikleri halde, taleplerimizi yerine getireceklerine türlü oyunlar oynamaya devam ediyorlar. Polis ve jandarmayı direnişimizin üzerine sürüyorlar. İçerdeki arkadaşlarımızı baskı altında tutuyorlar. Dışarıdakilere destek vermemele için onları tehdit ediyorlar. İşten atmalar da sürüyor.

Bütün bunlar patronun öyle kolayından pes etmeyeceğini, çetin bir mücadelenin bizleri beklediğini gösteriyor. Bir haftadır yaşadığımız deneyimden dersler çıkartıp hata ve eksikliklerimizi hızla gidermeliyiz. Uzun soluklu bir mücadeleye hazırlanmalıyız.

Bazı görüş ve önerilerimizi sizlerle paylaşmak istiyoruz.

1- Yer yer direniş bitirip bitirmeme tartışmalarına tanık olunmaktadır. Colin's işçisi bu geri tartışmalara prim vermemelidir. Bu ülkede bizim taleplerimize benzer taleplerle yıllarca direnen ve sonunda istediğini alan direniş örnekleri vardır. Sadece bir hafta geçmişken direniş bitirilmesinden söz etmek ne işçilere, ne de bu fikrin sahiplerine bir yarar sağlar. Bize göre Colin's işçisi yola yeni çıkmıştır ve kazanması direniş sürdürme kararlılığına bağlıdır. O nedenle de tüm enerjimiz direnişin güçlendirilmesine, sesinin daha fazla duyulmasına harcanmalıdır. Boş tartışmalarla yitirilecek zaman yoktur.

2- Bugün içeride üretim devam etmektedir. Patron buna güvenmektedir. O halde direnişimizi güçlendirmek için yapmamız gereken ilk şey Colin's'te üretimi tamamen durdurmak için çaba harcamaktır. İçerde çalışan arkadaşlarımızı direnişimizi baltalayan hainler olarak görmek yanlıştır. Pek çok arkadaşımız direnişin dışında kalmışsa, bunun nedeni Colin's'te hainlerin çok olması değil örgütlenmenin zayıflığıdır. Hem Esenyurt'taki hem de Çorlu'daki fabrikalarda gönlü direnişimizden yana olan pek çok arkadaşımız olduğu herkesçe bilinmektedir. Öyleyse içerdeki bütün arkadaşlarımızla bağ kurmalıyız. Direniş katılan ya da destek veren herkes kendini bu konuda sorumlu hissetmelidir. İçeride çalışmayı sürdüren arkadaşlarımıza şunu söylemeliyiz; **"Direniş destek vermek mi istiyorsunuz? O halde dışarı çıkmanıza gerek yok. Bir an önce örgütlenin ve içeride üretimi tamamen durdurun!"** Bunu başardığımızda işçilerin birliği pekişecek, patron iyice köşeye sıkışacaktır.

3- Bir hafta boyunca sürekli olarak polis ve jandarmayla yüzyüze olduk. Bunlar direniş yerinde işçilerin her davranışına karıştılar, üzerimizde terör estirdiler. Bazı arkadaşlarımızı keyfi gerekçelerle gözaltına alıp bıraktılar. İlk bir-iki günden sonra bize destek olmak için gelenlerin içeri girmesine engel oldular. 15 Ağustos günü Cumhuriyet Meydanı'nda yaptığımız basın açıklamasında tam bir terör estirdiler. Colin's işçileriyle dayanışma için gelen 300 kişinin bir

araya gelmesine engel oldular. Polisin ve jandarmanın amacı belli. Dayanışma için gelenleri bizlerden yalıtılmak, böylelikle bizi patron karşısında yalnız bırakmak istiyorlar. Bunu şu an için büyük ölçüde başarmış durumdadır.

Fakat bu durumun ortaya çıkmasında bizim hata ve eksikliklerimizin de payı var. Kimi arkadaşlarımız direniş korumak adına polisin bütün isteklerine boyun eğme eğilimindedir. Bunu söylediğimizde bahaneleri de hazır. Eğer dediklerini yapmazsak işçilerle polis karşı karşıya gelir diyorlar. Hiç kimsenin durup dururken işçileri polis ya da jandarmayla karşı karşıya getirmek gibi bir niyeti yoktur ve olamaz. Fakat polis ve jandarmanın uygulamaları işverenin çıkarları doğrultusunda direnişimizi boğmaya yöneliyorsa buna da sessiz kalmamak gerekir.

Bu direniş kazanmamızın bir yolu sınıf dayanışmasının güçlendirilmesinden geçmektedir. Sen 100 kişiyle direnirsin, bunun anlamı vardır. Ama direniş yerine her gün değişik fabrikalardan yüzlerce kişi gelip sana destek verirse, bunun daha ayrı bir önemi vardır. Ortada yasalara aykırı olan bir durum da yoktur. Polisin direniş yerine birilerinin girmesini yasaklamaya ne hakkı ne de yetkisi vardır. Eğer CHP'liler gelebiliyorsa, eğer DİSK Genel Başkanı ya da etiket sahibi bilmem kim oraya gelebiliyorsa ve bu hiçbir suç oluşturmuyorsa; işçilerin, başka fabrikalardan sınıf kardeşlerimizin bize desteklerini sunmaya gelmesi, bizimle basın açıklamalarına katılması neden yasak olsun? Şüphesiz ki asıl amaçları yasaları uygulamak değil direnişimizi zayıflatmaktır.

Bu konudaki ikircikli tutum gözden geçirilmeli, her koşulda polise taviz verilmesi davranışı terk edilmelidir. Meşru haklarımız tereddütsüz savunulmalı, destek ziyaretçilerinin direniş alanına girmesi ne pahasına olursa olsun sağlanmalıdır.

4- Uzun soluklu bir direnişten söz ediyoruz. Uzun süre direnebilmek ve patrona geri adım atılabilmek için işçi sınıfının, emekçilerin ve toplumun en geniş kesimlerinin desteğini almamız gerekmektedir. Bunun yolu direnişimizin en yaygın şekilde duyurulmasından geçmektedir. Burjuva basının bizim direnişimizi haber yapmak ve duyurmak gibi bir derdi yoktur. O halde bu iş de bize düşmektedir.

Şu anda basınla ilişkilerimiz direniş yerine gelen muhabirleri bilgilendirmekten ibarettir. Oysa bundan çok daha fazlasını yapabiliriz. Bir basın bürosu kurarak direnişimizle ilgili gelişmeleri aktaran basın bültenleri hazırlayabilir, bu bültenleri internet ya da faks yoluyla ülkenin her yerindeki gazete ve dergilere, sendikalara, konuyla ilgilenecek kişilere

gönderebiliriz. Böylece direnişimizden tüm ülkenin haberi olur.

5- Ayrıca yine aynı yolla Colin's ürünlerini boykot kampanyası başlatabiliriz. Türkiye'deki ve dünyadaki tüm emekçilere seslenip onlara **"İşçi düşmanı Colin's patronunun sattığı ürünleri tüketme!"** diyebiliriz. Eğer istediğimiz yaygınlıkta bir kampanya duyurusu yapabilirsek bu patron üzerinde ayrı bir basınç oluşturacaktır.

6- Direnişimizi eylemli bir şekilde sürdürürsek daha da güçlenmesini sağlarız. Esenyurt merkezde, Colin's'e bağlı diğer fabrikaların ve büyük satış mağazalarının önlerinde düzenli olarak toplanıp basın açıklamaları yapabiliriz ve mutlaka yapmalıyız.

7- İşçinin işçiden başka dostu yoktur. Direnişimiz başka fabrikalardan sınıf kardeşlerimizin desteğiyle güçlenecektir. Bu desteğin bir boyutu da maddi destektir. Sendikaları direniş maddi destek sağlamaları konusunda zorlamamız gerekmektedir. Bizim için daha anlamlı olan ise öncü, duyarlı işçilerin kendi fabrikalarında direnişimize maddi destek için kampanyalar başlatmasıdır. Mümkün olan her fabrikada direniş destek kampanyaları başlatmak için öncü, duyarlı işçilere ısrarlı bir şekilde çağrılar yapmalıyız.

Çeşitli kaynaklardan gelen maddi destekler titizlikle kayıt altına alınmalı ve bu kayıtlar bütün Colin's işçilerinin denetimine açık olmalıdır. Çünkü zaman geçtikçe patron direnişimize kara çalmak için bu konuyu da istismar etmek isteyecektir ve böyle örnekler yaşanmıştır.

Kardeşler!

Bugün Esenyurt ve civar bölgelerdeki bütün işçilerin, emekçilerin gözü bizim üzerimizde. Pek çok işçi, emekçi evinde akşamları Colin's direniş konuşuluyor. Ve pek çok işçi, emekçi bizim direnişimize bakarak kendi fabrikasında direniş geçmenin hayallerini kuruyor, planlarını yapıyor.

Direnişimiz, patron ile bizim aramızdaki bir mücadele olmaktan çıkmıştır. Patronlarla bütün işçiler arasındaki kavgaya dönüşmüştür. Kazanırsak tüm işçiler kazanacak. Kaybedersek bütün işçi sınıfı kaybedecek. Kaybedersek bizim açtığımız yoldan gelmeye hazırlananların umutlarını da öldürmüş olacağız.

Sadece kendi çocuklarımıza karşı değil, sınıfımıza karşı da sorumluyuz. O nedenle işimizi çok daha fazla ciddiye alalım. Kimsenin direnişimizi kaderiyle oynamasına izin vermeyelim! Geri, kaybettirecek tutum ve davranışlarımızla açıkça hesaplaşmaktan çekinmeyelim. Birlik ve dayanışmamızı güçlendirelim, sorumluluklarımızın hakkını verelim. Colin's işçisi bunu başaracak güçtedir!

Atılan bütün arkadaşlarımız koşulsuz geri alın!

**Tüm çalışanlara 80 milyon net zam!
Baskı ve dayatmalara son!**

**Baskılar, tehditler sökmeyecek!
Direnişimiz güçlenerek sürecektir!
İşçi ve emekçiler Colin's direnişiyi dayanışmaya!
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!**

**Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'ndan
Colin's İşçiler**

Hacı Bektaş Şenlikleri'nde etkin kitle çalışması...**Saldırlara boğun eğmeyeceğiz!**

Komünistler her yıl olduğu gibi bu yıl da Hacı Bektaş Şenlikleri'nde Alevi işçi-emekçilere politikalarımızı taşımak, düzenin bu kesim üzerindeki etkisini kırabilmek hedefiyle hareket ettiler.

3 günlük şenlik süresince pek çok araç kullanılarak etkin bir kitle çalışması yürütüldü. Aynı zamanda devrimci bir pratik faaliyet içinde yoldaşlık ilişkilerinin güçlendiği, kolektif bir yaşamın örülmeye çalışıldığı güçlü bir devrimci atmosfer yaratıldı.

Düzen güçleri de şenliklere katılan kitleyi denetlemek ve etki altında tutmak amacıyla yoğun bir çaba gösterdi. 15 Ağustos'ta şenliklerde stand açan devrimci gruplar idari makamlarla toplantıya çağrıldı. Bu sözde güvenlik toplantısında hazır bulunan Belediye Başkanı, Kaymakam ve Emniyet Müdürü devrimci gruplara kendi çizdikleri sınırların dışına çıkmamaları yönünde tehditler savurdular. Ayrıca yıllardır şenliklere etkili ve bütünlüklü bir müdahale yapan biz komünistleri, özelde de bir yoldaşımızı provokatör ilan edip hedef göstermeye çalıştılar. Toplantıda hazır bulunan yoldaşımız hem devrimci faaliyeti sınırlama çabalarına hem de yoldaşımızın hedef gösterilmesine karşı gereken tutumu aldı. Ancak komünistler olarak bu saldırılara karşı tutumumuzu hiç de toplantıda aldığımız tutumla sınırlamadık.

Bu yılki programımızı bu saldırıya cevap verecek bir şekilde düzenledik. Fakat ilk gün şenliklere katılan devlet erkanının protesto edilememesi ya da bu resmi açılışın bir alternatifinin yapılamaması eksiklikti. Bunda, devrimciler arası koordinasyonun geç ve zor

kurulması, kurulduktan sonra da yeterince ciddi bir tutumun geliştirilememesi önemli bir rol oynadı.

Devlet erkanını protesto eylemi tartışmalarında gösterdikleri tutarsız tavırlara rağmen, saldırıların yoğunlaştığı, şenliğe katılan devrimci grupların baskı altına alındığı bir ortamda devrimcilerin ortak bir iradeyle saldırıları protesto etmesi bizim tarafımızdan gene de önemsenen bir konu oldu. Toplantıda faaliyetimizi sınırlamaya çalışan, devrimcileri hedef gösteren, helikopterlerden devrimcilerin bulunduğu çadırlardan uzak durun çağrılarını yapan bildiriler attıran, "Cumhurbaşkanımız gelecek sizin pankartlarınızı görmek istemiyor" diyerek pankartlarımızı indirtmeye çalışan düzenin ilçedeki temsilcilerinin ortak bir tutumla mahkum edilmesinin gerekli olduğu düşüncesiyle, siyasal gruplara ikinci gün toplantı çağrısı yaptık. Bu çağrımıza yanıt veren *Alınteri, İşçi-Köylü, Devrimci Demokrasi, Kaldıraç, Ekmek ve Adalet* ile birlikte ortak bir eylem örgütledik. 17 Ağustos günü saat 12.00'de stand bölgesinden kortej halinde yürüyüşle başlayan eyleme 250 kişi katıldı. Müzenin yanından belediye önüne gelen kitle yol boyunca emperyalist savaş ve işgali, devletin Irak'a asker gönderme isteğini, F tipi cezaevlerini ve şenlikte devrimci harekete yönelik baskıları protesto eden sloganlar attı. Basın açıklaması bir yoldaşımız tarafından okundu. Bunu Sefaköy İşçi Kültür Evi tiyatro grubunun sunduğu gösterim izledi. "Devrimci basın susturulamaz!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber

ya hiçbirimiz!", "ABD askeri olmayacağız!", "Irak halkı yalnız değildir!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!" ve "17 Ağustos depremini unutmadık!" sloganlarının atıldığı eylem kortej halinde stand bölgesine dönülmesinden sonra sunulan müzik dinletisiyle son buldu. Eylem boyunca halk alkışlarla destek verdi.

Sonuç olarak politik açıdan güçlü bir eylem gerçekleştirilerek saldırılara ortak bir tutum alınmış oldu.

Şenlikler boyunca binlerce bildiri dağıttık, yüzlerce pul ve afiş kullandık. Gazete satışı gerçekleştirdik. Hepsinden önemlisi bu araçların yardımıyla etkin bir kitle çalışması ortaya koyduk. Çadırlarımızda devrimci faaliyetin disiplinini ve kolektifliğini sağlayacak bir devrimci iç yaşam yaratmaya çalıştık.

Genç komünistler ise "Irak'ta işgalci, okulda müşteri olmayacağız!" şiarlı kampanyaları çerçevesinde etkin bir faaliyet yürüttüler. Kampanya logolu önlükleri ile imza toplayan genç komünistler iki gün içerisinde 5 bine yakın imza topladılar. Bu sayının iki katı bir kitleye kampanyalarını taşıdılar.

Şenlik boyunca yürütülen etkin kitle faaliyetine rağmen özellikle çadır içi etkinliklerde geçen yıla nazaran bir zayıflama yaşandı. Zaman sıkışıklığı nedeniyle planlanan bir dizi etkinlik gerçekleştirilemedi. Buna rağmen yürütülen faaliyetin yoğunluğu gene de güçlü bir iç atmosfer yarattı.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu çalışanları

Hacı Bektaş şenlikleri ve kampanyamız...**Kampanyaya işçi ve emekçilerin ilgisi büyüktü**

Bu yıl ilk defa katılma fırsatı bulduğum Hacı Bektaş Şenlikleri benim için farklı bir deneyim oldu. İstanbul'dan 8 arkadaş olarak sabahı şenlik alanına vardık. *Kızıl Bayrak* standının kurulduğu alanda bulduğumuz arkadaşlarla, sloganlarımız ve *Ekim Gençliği* önlüklerimizle, coşkulu bir şekilde Çadır Kent'e yürüdük. Etraftaki işçi ve emekçiler de alkışlarla bizlere destek verdiler.

Ekim Gençliği olarak "Gençliğin Sözü Sözl!" şiarıyla örgütlediğimiz kampanyamızı 30 kişilik bir grupla şenlik alanında açıkladık. 16 Ağustos gecesi yapılan etkinlikte imza kampanyamıza devam ettik. Etkinlik alanında haykırdığımız sloganlarla, halaylarla, *Ekim Gençliği* imzalı önlüklerle, coşkuyla, Adana Şakirpaşa İşçi Kültür Evi'nin sergilediği skeçle etkimiz oldukça iyiydi.

17 Ağustos günü yapılan basın açıklamasına 200-250 civarında bir katılım oldu. Alana yürüyüşümüz esnasında haykırdığımız sloganlara çevredeki halk da destek verdi. Eylem bitiminde İstanbul Sefaköy İşçi Kültür Evi tiyatro grubu tarafından savaş içerikli kısa bir sokak tiyatrosu sergilendi.

Eylemden sonra *Ekim Gençliği* olarak imza kampanyamıza devam ettik. Kampanyaya işçi ve emekçilerin ilgisi büyüktü. Kimi zaman aileler küçük çocuklarına dahi imza attırmak istediler. Gençliğin böylesi bir kampanya ile yaz döneminden çıkması gerçekten çok anlamlı. Liselisinden üniversitelisine tüm yoldaşlarımız gerçekten çok coşkulu bir katılım ile imza topladılar. Bu kampanya yeni dönemi çoktan kazandığımızın bir göstergesi. Hacı Bektaş meydanında "ben yapamıyorum"lar, "kitlelerle uğraşmak zor bir iş"ler tuz buz oldu.

Motivasyonumuzu üç gün boyunca ayakta tutan, işçi ve emekçilerin çalışmamızı sahiplenmesiydi. Gençlik güçlerimizle kaynaşmak ve onların motivasyonundan etkilenmek benim en büyük kazanımlarımdan biri. Hacı Bektaş Şenlikleri kitleyle doğru bağlar kurulduğunda nelerin yapılabileceğini gösterdi.

Burada yürüttüğümüz faaliyet kampanyamızın önemli bir adımı oldu. Kısa bir süre olmasına rağmen iyi bir çalışma ile 5 bin imza toplamayı başardık. Şimdi kampanyamızı tüm gençlik güçleri içinde bayraklaştırma zamanıdır.

Genç bir komünist/İstanbul

Kitle çalışmasında yeni bir düzey...

Bu yılki Hacıbektaş Şenlikleri'ne gidiş için sabahın erken saatlerinde Antakya Kurtuluş Lisesi'nin önüne gelecek arabamızı beklemeye koyulduk. Diğer illerden gelecek yoldaşlarla birlikte dolu dolu bir üç gün geçireceğimizi düşünmek bizi heyecanlandırıyordu. Arabada bizim dışımızda Hacıbektaş'a gelen (çoğunu ilk defa gördüğümüz) arkadaşlarla çok çabuk kaynaşma olanağı bulduk. Yol boyunca söylenen türküler ve marşlarla coşumuz daha da arttı.

Akşam geç saatlerde Hacıbektaş'ta Çadır Kent'teydik. Henüz kimi illerden yoldaşlarımız gelmemişti. O gün diğer illerden gelen yoldaşlarla tanışma ve sohbet etme dışında pratik bir işimiz olmadı. Ertesi gün sabahın erken saatlerinde yapılan kahvaltı ve görevlendirmelerin ardından Çadır Kent'ten şenliklerin yapıldığı alana doğru hareket ettik.

Biz Antakya'dan gelen BDSP'liler olarak basın-yayın komitesinde görev aldık. Bildiri dağıtımı ve kuşlamalarla iki grup halinde iki ayrı caddede faaliyete başladık. Kısa süre içerisinde binlerce bildiri ve kuşla alanı donattık. Bu olay düşmanı rahatsız etmiş olmalı ki bir arkadaşı tartakladılar. Materyallerimizi bitirdikten sonra sıra gazete satışına gelmişti. Tekrar standı gidip gazete aldık. Yine 10'ar kişilik iki grup halinde iki ayrı cadde üzerinde sözlü ajitasyonla satışa başladık. İki saat sonra öğle yemeği için çadırlara doğru hareket ettik. Bu arada farklı çalışmalarda yer alan yoldaşlar da gelmişlerdi.

Her tarafta *Kızıl Bayrak* pulları ile BDSP afişleri bulunuyordu. *Ekim Gençliği* ise imza kampanyasında önemli mesafeler katetmiş, pek çok işçi ve emekçiyle buluşmuştu. Belli zamanlarda Çadır Kent'te kısa süreli toplantılarla değerlendirmeler yapıyorduk.

İlk günün sonunda Çadır Kent'in bulunduğu Anfi Tiyatro'da kitlesele katılımı bir alternatif açılış yapıldı. Teknik araçların yetersizliği yüzünden beklenenden az olsa da yine de anlamlı bir katılım sağlanabildi.

İkinci gün belirlenen program çerçevesinde herkes şenlik alanına indi. Ciddi bir tempoyla çalışmalar sürdü. Herkes saat 12.00'de belirlenen yerde oldu. O saatte devrimci basına yönelik baskılara karşı bir basın açıklaması yapılacaktı. Kitlesele bir şekilde yürüyüşe geçildi. Çok coşkuluyduk. Yapılan basın açıklamasının ardından Sefaköy İşçi Kültür Evi bir tiyatro gösterisi sundu. Bu etkinliğin ardından tekrar faaliyete çıktık.

Üçüncü gün değerlendirme toplantısı yapıldı. Değerlendirmede çalışmanın zayıf ve güçlü yanları tartışıldı. Üç gün süren kitle çalışmasının ciddi bir deneyim ve birikim yarattığı ifade edildi. Toplantıdan sonra yoldaşlarımızla vedalaşarak geldiğimiz kentlere geri döndük.

BDSP çalışanları/Antakya

İlk adım atıldı, beş bin emekçi ve gençten söz alındı...

Sırada 100 bin söz var, adımlarımızı hızlandıralım!

Genç komünistler döneme ilişkin sorumluluklarını omuzlamış durumdadır. Burjuvazinin saldırılarına bir kampanya başlatarak yanıt verdiler. Geçtiğimiz hafta bu sayfalarda yayınlanan bir yazıyla kampanyayı ilan etmiş olduk. Şimdi her anlamda oldukça güçlü başladığımız söyleyebileceğimiz kampanyamızın bir haftalık değerlendirmesini yapacağız.

Kampanyamızın ilk pratik adımları onbinlerce emekçinin ve gencin katıldığı Hacı Bektaş Şenlikleri'nde atıldı. Genç komünistler, aldıkları tutumu, burada emekçilerin ve gençliğin gündemine taşımış oldular. Kendileri de yine buradaki emekçilerin ve gençliğin gündemi haline geldiler.

İlk adımın heyecanı ve kararlılığı

İlk gün sabahın erken saatlerinde hepimizi tatlı bir heyecan sarmıştı. Oldukça ileri iddialarla ilan ettiğimiz kampanyamızın ilk pratik adımlarını atacak olmanın mutluluğu ve elbette her üretim sürecinde yaşadığımız telaş, bizi günün ilk ışıklarıyla beraber harekete geçirdi. Önce farklı illerden gelen yoldaşlarla bir komite oluşturup titizlikle iki günlük programımızı hazırlamaya giriştik. Ardından kampanya çalışmasında yer alacak olan tüm yoldaşlarımızın katıldığı bir toplantı ile saldırıları, buna karşı alınması gereken tutumu, somutta kampanyanın açılımlarını, hedeflerini, önemini ve iki günlük pratik faaliyetimizi tartıştık. Oldukça verimli geçen bu tartışmanın ardından Irak'a asker sevkiyatını konu alan ve görevlerimizi hatırlatan *Ekim Gençliği*'nin kapak yazısını hep beraber okuduk. Bundan sonra hep beraber ilçe merkezine indik. Burada da elimize sabah ulaştığımız gazetemizde çıkan ve kampanyanın ilanını içeren yazıyı okuduk.

Yazıların birlikte okunması ve tartışmalar kafaların açılmasını sağladı. En küçük ayrıntıları dahi önümüzde alarak incelememiz, yoldaşlarımızın hem açıklık, hem de kendilerine güven kazanmalarını sağladı.

Burada bir görev dağılımı yaparak müzeye doğru yöneldik. Üzerlerimizde kampanya logosunun yer aldığı önlükler, ellerimizde *Ekim Gençliği*'nin son sayısı vardı. Denilebilir ki, tepeden tırnağa emek ve umut yüklüydük. İşte bu umudun ve emeğin karşısında korkularını gizleyemeyen düzenin karanlık bekçileri yolumuzu keserek, Cumhurbaşkanı türbeden çıkıncaya kadar bu alanda çalışamayacağımızı söylediler. Elbette bu durum karşısında gerilemedik, tartışmaların ardından sloganlarla faaliyetimizi stand bölgesine taşıdık ve burada çalışmamıza başladık.

Öğle saatlerinde söz istediğimiz föylerimizin gelmesiyle birlikte, müzenin önüne giderek çalışmamızı burada sürdürdük. İlk gün kampanya çalışmamızı, Çadır Kent'e dönmemiz ve akşam etkinliğine yönelik hazırlıklar nedeniyle kısa bir zamana sıkıştırmış olduk. Buna rağmen yüzlerce emekçi ve genç ile görüştük, onlardan söz aldık.

Akşam saatlerinde bir kez daha toplanarak

çalışmamızın bir değerlendirmesini yaptık. Bu değerlendirmede konuşulanlar, çabamızın karşılığını bulduğunu, emekçilerin, özellikle gençliğin karşısına böyle net bir bakışla çıkmanın anlamını ortaya koyuyordu.

Değerlendirmenin ardından Çadır Kent'teki etkinlikte ve Çilehane'deki amfi tiyatrodaki söz almayı sürdürdük.

Sonraki gün yine sabah saatlerinden itibaren çalışmalarımıza başladık ve öğleden sonra verilecek seminer için Çadır Kent'te çıkana kadar binlerce insana tutumumuzu ve kampanyamızı anlatma, onlardan söz alma imkanı bulduk.

Sınırlarımızı zorlayan bir güç ve etki yaratmak

Hacı Bektaş Şenlikleri'nde homojen bir öğrenci gençlik kitlesinin olmayışı ve ABD jandarmalığının gündemin en üst sırasına oturması nedeniyle çalışmamızda öne çıkan yan bu oldu. Buna rağmen özellikle öğrencilere YÖK Yasa Tasarısı'ndan da bahsettik. Buradaki çalışma esnasında genç yoldaşlar küçümsenmeyecek bir deneyim kazanmış oldular. Her bir yoldaşımız bir günde yüzlerce insanla doğrudan konuşma imkanı buldu.

Bir başka dikkat çekici yan atılan imzaların incelenmesi sırasında karşımıza çıktı. Şenliklere katılımın giderek masraflı hale gelmesi buradaki sınıfsal bileşimi de etkilediği halde, söz verenlerin ezici çoğunluğu işçi, öğrenci ve ev kadını idi. Bu da gösteriyor ki, toplumdaki sınıfsal ayrışma bu gündem vesilesiyle de kendini göstermiştir. İşçiler, emekçiler ve gençler, orada ölmelerinden kazanç sağlayacak olanların kimler olduğunun farkındadır. "Ulusal çıkar"lar propagandası bu kesim içerisinde daha az etkili olmaktadır. Bu ayrışmayı mücadele arenasında somutlamak, çıkarları böylesine çelişen sınıfları karşı karşıya getirmek, en güncel ve yakıcı görevdir.

Elbette burada yürüttüğümüz çalışmanın çeşitli eksikleri de vardı. Ancak buna rağmen, orada yaratılan etki, bütün yönleriyle son derece güçlüydü. Birinci günün sonunda çalışmamızı bitirip stand bölgesine dönerken, sloganlarımıza alkışlarla yanıt veren emekçilerin gözlerinde bu etkiyi gördük. İşte böyle olmalıydı. Bizim olduğumuz yerde umutsuzluğun yeri yoktu, olmayacak da! Biz, özgüvenimiz, tarihsel haklılığımız ve taleplerimizin meşruluğu ile kitlelere gittiğimizde karşımızda hiçbir güç duramayacaktır. Yine çalışmamızın, buradaki coşkuumuz,

kararlılığımız ve enerjimizin doğrudan çalışmaya çektiği gençler oldu. Öyle ki, ikinci gün, şenliklere bizimle gelmemiş oldukları halde, bizimle orada tanışan gençler önlüklerimizi giyerek çalışmaya katıldılar. Ayrıca onlarca genç, geldikleri illere döndükleri zaman kampanyayı oraya taşımak için bizden yardım istedi, materyallerimizi kullanmak üzere aldı.

Kampanyamızın en açık etkisi işte budur. Burjuvazinin saldırılarına karşı öfke dolu gençliği somut hedefler ve somut araçlarla harekete geçirmek, giderek kitlesel bir direnişi bu güçlerle örgütlemek. Eğer herhangi bir yerelde bu çalışma sadece kendi güçlerimize dayanıyorsa, kendimizi başarısız saymalıyız. Ulaşabildiğimiz binlerce genç insan çalışmamızın bir parçası haline gelmek isteyeceklerdir. Onların bu isteğini değerlendirmek, bu yolla hem çalışmayı güçlendirmek, hem de geleceğe güvenle bakmak gerekiyor.

Beklemek yok, yola devam!

Hacı Bektaş Şenlikleri'yle kampanyamıza istediğimiz gibi bir başlangıç yapmış olduk. Şimdi bunu yerellerimize taşımanın zamanı gelmiştir. Bu sıralar hemen her yerelde işgale ve gençlerimizin ABD jandarması olarak Irak'a gönderilmesine karşı eylemler yapılmaktadır. Bu eylemleri kampanyamızın bir kürsüsü olarak değerlendirmek gerekiyor. Buraya kampanyamızı çeşitli biçimlerde götürmeliyiz.

Yine okullarımızın kapalı olduğu bu dönemde mahallelerde etkin bir çalışma yürütmeliyiz. Bunun için bugünden başlayarak gün gün planlama yapmalı, her sokağı, hatta her evi bir mevzi olarak görmeliyiz.

İlk adımlarımızda yakalanan etki bundan sonra güçlendirilmeli ve iddiamızın hakkını veren bir güce dönüşmelidir. Bu bakışla geleceği kazanacağız!

Genç Komünistler

Onurlu aydınlar ve sanatçılar gençliğin sözünün arkasındalar!

Kampanyamız, emekçiler ve gençliğin yanı sıra aydınlar ve sanatçılardan da ilgi gördü. Görüşlerini sayfalarımıza taşıyabildiğimiz aşağıdaki isimlerin dışında Arif Sağ, Tolga Sağ, Altan Allen, Mevlüde Albayrak, İhsan Güvercin, Muzaffer Özdemir, Yılmaz Çelik, Erdal Erzincan, Mercan Erzincan da Irak'ta işgalci, okulda müşteri olmayacaklarına dair söz vererek kampanyamızı desteklediler. Biz böyle bir saldırı karşısında tüm aydın ve sanatçıları harekete geçmeye çağırıyoruz.

Ekim Gençliği

“Eğri cetvel doğru çizmez!”

Hiçbir halk zorla başka bir halk tarafından ne ilerici yapılabilir, ne de gerici yapılabilir. Yani her halk, nasıl ki kendi devrimini yaparsa, kendi kurtuluşunu da kendi hazırlar. Irak halkının dıştan müdahaleyle kurtulacağına, özgür kılınacağına inanmıyorum. Oraya Türk askeri yollama olayı, Amerikan emperyalizminin bize bulaştıracağı en büyük tehlikelerden biri. Her akli başında insan gibi, her aydın gibi, her sosyalist gibi karşıyım Irak'a asker yollanmasına. Hatta Irak halkının kendi kurtuluşunu sağlaması için halka destek vermek gerekir. Orda Kürt halkının özgürlük mücadelesinin sağlıklı bir sonuca ulaşması için de Türkiye bir şeyler yapabilir demokratik yollarla. Amerika'nın kimseye güzel şeyler sunacağını sanmıyorum. Çünkü eğri cetvel doğru çizgi çizmez, derler. Amerika'nın da doğru bir iş yapacağını düşünmüyorum.

Aklı başında herkesin, Amerikalılar'ın bütün dünyada saldırılarına, demokratik yöntemlerle karşı çıkması, protesto etmesi gerekiyor. Amerika halkı da değil, şu anda dünyaya bütün kötülükleri saçan, Amerika'nın faşist iktidarı, Bush iktidarı. Bu iktidarın uzaklaşması için ne yapılıyorsa onu yapmak lazım. Teşekkür ederim.

Hasan Kıyafet (Yazar)

“Önce kendi çocuklarından başlasınlar!”

Türkiye'de zaten savaş yanlısı olmak diye bir şey söz konusu olamaz. Aslında bunun kampanyası da yanlış ama, aslında hepimiz aynı olmalıyız ki, bunun kampanyası da olmasın. Halkların birbirine

düşmanlığı zaten söz konusu değil. Düşmanlık iktidarlar ve yapılan politikalar arasında, iktidarı sürdürme adınadır. Irak'a asker göndermeye tabii ki karşıyım. Eğer göndermek isteyen yazar-çizer varsa, önce kendi çocuklarından başlasınlar, biz arkasından gideceğiz.

**Tayfun Talipoğlu
(Program yapımcısı)**

“Sesimizi duyurmamız gerekiyor!”

Öncelikle asker göndermek konusunda,

başkalarının maşası olmak ya da başkaları için ölmek yerine oraya hiç kimsenin gitmemesi lazım. Ben, sen, o, bu, memleketin hiçbir çocuğu başkasının hayatı yerine kendini feda edemez. İlle de bizim çıkarımız için bir mücadele gerekiyorsa farklı konseptler denenmeli. Bu şekilde başkasının yerine fedailik yapar gibi olmaz.

Gençlerin bu kampanyasını oldukça yerinde ve anlamlı buluyorum. Susarak hiçbir şey elde edemeyiz. Mutlaka fikirlerimizi paylaşmamız ve sesimizi duyurmamız gerekir.

A. Galip (Şair)

“Haklılar kazanacak!”

Genç arkadaşların bu eylemini canı gönülden destekliyorum ve çok onurlu buluyorum. Umarım haklılar kazanacak. Teşekkür ederim.

Selma Ağabeyoğlu (Şair)

“ABD saldırganlığını halkların kurtuluş mücadelesi durduracak!”

Irak'a asker gönderilmesine elbette ki karşıyım ve Irak halkının mücadelesini destekliyorum. Ve Amerika'nın bu saldırganlığının durdurulması gerektiğine inanıyorum. Bu da ancak halkların kendi kurtuluş mücadeleleriyle gerçekleşecektir. Kardeş bir halkın katili olmamız gerekir. Bu konuda sizlerin başlatmış olduğu bu imza kampanyasını ve bu konudaki mücadelenizi destekliyorum.

Pınar Sağ (Sanatçı)

“Daha geniş kitlelere ulaşılmalı!”

Irak'a asker gönderilmesine karşıyım ve bu konuda ne yapılması gerekiyorsa yapılmalıdır. Herkesin kafasının karışık olduğu şu günlerde daha geniş kampanyalar yapılmalı ve daha geniş kitlelere ulaşılmalı. Ordunun oraya gitmemesi gerektiğini düşünüyorum. Ve bu imza kampanyanızın oldukça başarılı olmasını diliyorum.

İlkay Akkaya (Grup Kızılırmak adına)

“Hiçbir halk dışarıdan müdahalelerle demokratikleştirilemez!”

Amerika'nın bu saldırganlıklarının bir parçası olunmaması gerektiğine ve oraya kardeş bir halkın kanını dökmek için gidilmemesi gerektiğine inanıyorum. Ve bu çalışmanızın yerine olduğunu düşünüyorum. Hiçbir halk dışarıdan müdahalelerle demokratikleştirilemez.

Muzaffer Özdemir (Müzişyen)

“Birlik olunmalı!”

Kardeş Irak halkının topraklarının işgaline ve Amerika ile ortak bir şekilde hareket edilmesine karşıyım. Amerika'nın bu saldırganlıklarının tüm dünyada son bulmasını ve halkların özgür olmasını diliyorum. Irak'a asker göndererek kendi çocuklarımızı, kardeşlerimizin de bu savaşa ortak etmemeliyiz. Birlik olunmalı.

Nurettin Kılınç (Yunus Emre Kültür Derneği Başkanı)

Ankara'da savaş karşıtı eylem...

“Amerikan askeri olmayacağız!”

16 Ağustos günü Ankara Savaş Karşıtı Platform tarafından bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Saat 12:30'da Yüksel Caddesi'nde başlayan eylem daha sonra sloganlar eşliğinde Sakarya Caddesi'ne taşındı. İHD Başkanı tarafından yapılan açıklamada “Emperyalistlerin kirli çıkarları adına ne dökülecek, ne de dökülecek kanımız var” vurgusu öne çıkarıldı. “Eğer çıkarsa tezkere bu halk gitmeyecek askere!” sözleriyle basın açıklaması bitirildi.

Güven Park'ta görüşme süresi boyunca bekleyecek olan kamu emekçilerine destek vermek amacıyla kitle toplu bir şekilde sloganlarla Güven Park'a yürüdü. Orada yapılan

basın açıklamasında; Türkiye'nin Irak'taki yağmaya ortak olmak istediği, Ortadoğu'daki sorunun çözümünün işgalcilerin Ortadoğu'yu terkmesiyle mümkün olacağı, bir kez daha vurgulandı.

Başlangıçta 200-250 civarında olan kitle Güven Park'a gelindiğinde 600 kişiyi geçti. Eylem sırasında “Amerikan askeri olmayacağız!”, “Kapitalistler işbirlikçiler sizin için dökülecek kanımız yok!”, “Çıkarsa tezkere Bilal gitsin askere!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Savaşa değil emekçiye bütçe!” sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Kampanya çalışmamızdan izlenimler...

Aşağıdaki izlenimler Ekim Gençliği'nin kampanya çalışmasına katılan yoldaşların Hacı Bektaş'ta yaptıkları değerlendirme toplantısından alınmıştır. Pratik açılarından değerli bulduğumuz bu notların okurlarımız için de anlamlı olacağını düşünüyoruz.

- Çalışmalar sırasında sesli ajitasyonun çok önemli olduğunu gördük. İnsanlar ajitasyonu durdurup Ekim Gençliği satın almak ya da imza atmak istiyorlardı.

- Geçen yıl alana ilk biz girmiştik ve bu oldukça ilgi uyandırmıştı. Fakat bu yıl alana indiğimizde alan kalabalıktı. Ancak biz coşkulu ve planlıydık. Satışın düşük olmasının sebebi satışa az sayıda güç ayırmış olmamızdı.

- Buna rağmen satışın düşük olduğu da tam olarak söylenemez. Az sayıda yoldaşın herbiri en az beş tane dergi sattı. Üstelik neredeyse sadece sesli ajitasyona yoğunlaştıkları halde böyle oldu.

- Önlüklerimize ilgi büyüktü. Kalabalık, yoğun ve coşkulu olmamız çok büyük bir etki bıraktı.

- Ajitasyonumuzda bir yandan ABD jandarmalığı diğer yandan YÖK Yasa Tasarısı'ndan bahsediyorduk. Ekim Gençliği'nde de bu konuları işleyen güçlü metinler vardı. Böylelikle yayıncımız kampanya için işlevli bir araç olabildi.

- Öyleyse yarından itibaren söz alırken yanımızda Ekim Gençliği bulduralım ve söz veren insanlara daha geniş bilgi için yayıncımızı okumalarını tavsiye edelim.

- Bildirileri dağıtırken esnaflar ilgiyle "Bu nedir?" diye sordular. Ne yazıyor, diye merak ettiler. Okuma yazma bilmeyen bazı insanlar okumamızı istediler. Biz okurken pek çok insanın çevrede toplanıp dinlediğini farkettiler.

- Çalışmamız sırasında BDSP'yi de soranlar ve ilgilenenler oldu.

- Orta yaşlılar gençlere göre daha ilgiliydi.

- Gençlerin kültürel yapılarında bir zayıflama var. Ancak geçen sene gördük ki (YÖK Yasa Tasarısı sürecinde) önemsemeyen gençlerle oldukça etkili diyaloglar kuruldu. Gençlerde bir hafife alma var. Ancak gençlerin dinamik bir özelliği de var. Yeni şeylere açık ve mücadele için hazırlar.

- Gençler ilk önce hafife alabildiler. Ancak doğrudan askere gideceksin deyince ilgiyle dinliyorlar.

- İmza atan birçok işçi vardı. Bir Pektim işçisi "direniş sürüyor ancak satacaklar" dedi.

- Bazı işçiler imza kampanyası için "önceden yapılmalıydı, şimdi çok geç" dediler. "Biz başlangıcını yaptık" dedik. Onlar da bunun üzerine "İyi o zaman, size güveniyoruz" dediler.

- Yoğun olarak karşılaştığımız bir soru da "biz atalım imzayı ancak sonu ne olacak?" oldu. Biz de önemli olanın bu sorunda taraf olup Irak halkını desteklemek ve bu sorumluluğu üzerimizde hissetmek ve hissettirmek olduğunu ifade ettik.

- İnsanlardan söz istemenin çok daha farklı olduğunu gördük. İmza kampanyasının çok engelleyici bir özelliği yok, ancak söz veren her kişi bu sorumluluğun bir parçası haline gelmiş oluyor.

- Yurtdışından gelen işçilerden çok anlamlı tepkiler aldık.

- Kampanya sırasında karşılaştığımız kimi gençler "Tayyip gelseydi taşlardık, ancak o da biliyor bu topraklara giremez" dediler.

- 1 saatte 200-300 kişiyle konuşup iletişim kurabildik. Bakışın ve pratiğin güçlenmesi anlamında çok önemli bir deneyim kazanmış olduk.

"Irak'a asker gönderirlerse bizim Salim Abi'yi de alırlar" dedi. Bence bu çalışmamızın etkisini kanıtlayan son derece önemli bir deneyim. Bizim ajitasyonumuz doğrudan insanların yaşamı içerisinde karşılık bulmalı, oradan anlaşılmalı.

- Adıyamanlı bir aile bizden föy alıp 15-16 imza attırdılar çevrelerine.
- "Tayyip önce kendi oğlunu göndersin" diyen 17-18 yaşlarında gençler vardı.
- 18- 20 yaşlarına gençler imza kampanyasına oldukça ilgiliydi. Özellikle aileleriyle gezen liseliler, kendileri atıp ailelerine de attırdılar.
- Yoldaşlarımızın yanından geçtiğini sandığımız yaşları hayli küçük iki genç kendi aralarında konuşuyorlardı. Biri

İzmir Güzeltepe'de polis terörü...

İşçi ve emekçilerin sisteme tepkisi büyüyor!

Geçtiğimiz günlerde İzmir'in emekçi semtlerinden Güzeltepe'de meydana gelen olay emekçilerin sisteme ve onun kolluk güçlerine karşı olan öfkelerini bir kez daha ortaya çıkardı. Semt gençleri oturdukları mahallenin okul bahçesinde oynarken çıkan bir tartışma sonucunda Güzeltepe Karakolu'na bağlı polisler olaya müdahale ettiler. Polis gençlerin üzerine ateş açtı. Sözde havaya açılan ateş sonucu yaralanan gençler oldu. Bunun üzerine mahalle sakinleri biraraya toplanarak ateş açan polisler tepki gösterdiler ve karakolu bastılar. Bazı polisler yaralandı. Gece yarısı meydana gelen olay saatlerce devam etti. Güzeltepe sokakları "Katil polis!" sloganlarıyla çınladı. Bir kitle eylemine dönüşen olay üzerine mahalleye emniyet amirleri geldiler.

Bu tür olayların ilk defa yaşandığı bu semtte çoğunluğu Alevi ve Kürt olmak üzere işçi ve emekçiler yaşıyor. Sistemin kolluk güçlerinin uyguladığı sistemli baskı ve terör sonucu bundan önce de benzeri tepki eylemleri gerçekleşmişti. Geçmişten beri muhalif kimliğiyle tanınan semt emekçileri bir taraftan zor yoluyla sindirilmeye, diğer taraftan gençliği burjuva yoz kültürle zehirlemeye çalışılıyor. Ancak Güzeltepe emekçi halkı bu saldırılara gereken yanıtı verdiler.

Güzeltepe halkı şunu bir kez daha göstermiştir ki, istenildiğinde işçi ve emekçiler sisteme gereken cevabı verecek güce sahiptirler. Sistemi, onun kolluk güçlerini ve yoz kültürünü parçalayacak tek güç işçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesidir.

Bir semt sakiniyle konuştuk...

"Biz mahallemizde temiz yaşamak istiyoruz!"

- Güzeltepe'deki bu haklı tepki nasıl gelişti?

Gençler karakolun arkasındaki okulun bahçesinde basketbol oynuyorlar. Gürültü çıktığında karşı apartmanın sahibi gençlere gürültü yaptıklarını söylüyor. Gece saat 23:00-24:00 civarı. Bu gençler de oynamak istediklerini söylüyorlar. Karşılıklı tartışma çıkıyor. Polisler doğrudan gençlerin üzerine ateş etmişler. 3 tane yaralı var, bir tanesi ömrü boyu felçli olmak üzere. 2 de tutuklu var yaralı gençlerden.

Halkın polise tepkisi büyümüş. Mahalle sakinleri tarafından karakol basılmış, dağıtılmış, camlar kırılmış, karakol hasar görmüş. Polisi çağıran apartman sahibinin evi de basıldı, camları kırıldı, taşlandı. Adam evi terketti.

Ayrıca polis Güzeltepe'deki karakollarda alkol içilmesine göz yumuyor. Çünkü ücretsiz çay, şeker alıyorlar. Karakol giderlerini karşılıyorlar. Hatta bali kullanan çocukları içeri alıyor sonra dışarı bırakıyorlar. Bunların amacı bence insanları uyuşturmak. Çünkü adli suçlar onlar için önemli değil. Toplumu duyarsız hale getirmeye çalışıyorlar. Güzeltepe'de esrar, hap, bali, tiner satılıyor. Bunların satışını polisin bildiği insanlar yapıyor. Dokunmuyorlar. Güzeltepe'deki işçi ve emekçilerin bu olaylara karşı duyarsız kalmamaları gerekiyor. Demokratik eylemlere, bölgedeki kurumlara destek vermeleri gerekiyor. Çünkü biz mahallemizde temiz yaşamak istiyoruz.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Kamuda tasfiye saldırısı

AKP hükümeti 4857 sayılı kölelik yasasının ardından kamusal hizmetlerin özelleştirilmesi-tasfiyesi, kamu alanının yerli ve uluslararası tekellerin talanına açılması ve kamuda istihdam edilen işgücünün “serbestleştirilmesi” yönünde de hızlı adımlar atıyor. Kuşkusuz kamusal alanın tasfiyesine dönük adımlar AKP hükümetiyle sınırlı olmadığı gibi, bu adımların yalnızca yerli tekeli sermayenin ihtiyaçları üzerinden açıklanması da olanaklı değildir. Gerek esnek çalışma saldırısının, gerekse de kamusal hizmet alanının “serbest piyasaya” açılmasına ilişkin düzenlemelerin gerisinde, kapitalist dünya ekonomisinin derinleşen bunalımı ve bu zemin üzerinde ortaya çıkan ‘yeni’ iktisadi-politik yönelimler bulunmaktadır.

1970’lerin krizi ve neo-liberal dönem

1970’li yıllara gelindiğinde kapitalist dünya ekonomisi yeni bir bunalım dönemine sürüklendi. Dünya kapitalizmi 1974 yılında patlak veren resesyondan bugüne irili ufaklı bir dizi iktisadi sarsıntıyla yüz yüze kaldı. Burjuva iktisatçılar krizin esas kaynağının devletin ekonomik hayata müdahalesi olduğunu ileri sürüyor ve keynesçiliği suçluyorlardı. Oysa kriz, 1929-33 bunalımında olduğu gibi kapitalizmin yapısal özelliklerinden kaynaklanıyor, kârlılık oranındaki düşüş ve pazar sorunu olarak ortaya çıkıyordu. 1929-33 bunalımıyla kapitalist devleti ekonomik yaşama müdahale etmeye çağırılanlar, 1970’lerle birlikte devletin ekonomik yaşamdan çekilmesini istemeye başlamışlardı. Bu krizle birlikte “sosyal devletçi” anlayış yerini “liberal ekonomiye” bırakıyordu. Devletin ekonomiden elini çekmesi, devletin pazarlar üzerindeki payının doğrudan sermayeye bırakılması anlamına geliyordu. Sermaye sınıfı çözümü, devletin elindeki pazar alanlarının kendilerine açılmasında, ücretlerin düşürülmesi ve sosyal hakların tırpanlanmasında bulmuştu. Özelleştirme ve kamu hizmet alanının tasfiye edilmesi saldırısı, uluslararası ve yerli sermayenin kârlarını artırma ve pazarlarını büyütme ihtiyaçlarının bir ürünü olarak ortaya çıkmaktadır. 1945-75 yılları arasında tekelleşme devasa boyutlar kazanmış ve dünya pazarları giderek daha az sayıda tekelin hakimiyeti altına girmiştir. Sermaye ihracı ve borçlandırma yoluyla geri kapitalist ülkeler emperyalist devletlerin denetimi altına alınmıştır. Gelişmiş kapitalist ülkeler IMF, Dünya Bankası gibi uluslararası örgütleri aracılığıyla geri ülkelere “serbest piyasayı” dayatmaktadırlar. Demek ki bugünkü ekonomik yönelimin temelini dünya pazarlarının az sayıdaki uluslararası tekel arasında paylaşılması oluşturmaktadır.

Gerek esnek çalışma saldırısının, gerekse özelleştirme ve kamu alanlarının tasfiyesine ilişkin saldırıların kaynağında 1970’lerin başlarında patlak veren ve bugün derinleşen iktisadi kriz bulunuyor. Ancak, neo-liberal saldırılar Doğu Bloku’nun çözülmesi ve ‘89 yıkılışıyla birlikte yeni bir hız

kazanmıştır. Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku’nun çökmesi kapitalizme yeni bir soluk aldırılmış, ‘90’lı yıllar büyük bir burjuva propagandayla birlikte sosyal hak gasplarının ve özelleştirmelerin tüm dünyaya yayıldığı yıllar olmuştur.

Türkiye’de neo-liberal dönem

Neo-liberal saldırıların özünü sermayenin serbest dolaşımının önündeki engellerin kaldırılması, kısmen piyasanın dışında kalan temel hizmet alanları da içinde olmak üzere devletin elindeki tüm alanların piyasaya açılması ve işgücünün serbestleştirilerek işgücü maliyetlerinin düşürülmesi oluşturmaktadır. Bu süreç Türkiye’de 24 Ocak 1980 Kararları’yla başlatılmış ve 12 Eylül’ün düzlediği zemin üzerinde hayata geçirilmiştir. 1994 yılında yaşanan krizin ardından gündeme getirilen 5 Nisan Kararları’yla liberal saldırılar hız kazanmıştır. ‘80’li yıllardan sonra kurulan tüm hükümetlerin öncelikli hedeflerinden biri özelleştirme olmuş, ‘90’lı yıllarda ise özelleştirme her hükümetin temel programı haline gelmiştir. Özelleştirme saldırısı, KİT’lerin zarar ettiği, verimsiz çalıştıkları, serbest rekabet koşullarında aynı hizmet ve ürünlerin daha da ucuzlayacağı gibi söylemlerin arkasına sığınarak gerçekleştirilmiştir. Ne var ki, bugüne kadar ki özelleştirme deneyimleri bu söylenenlerin bir aldatmaca olduğunu açığa çıkarmıştır. Özelleştirilen bir dizi işletmenin kapısına kilit vurulmuş, fiyat düşmeleri şöyle dursun fiyatlarda sürekli bir artış kendisini göstermiş ve bu kurumlar özelleştirildikten sonra daha verimsiz çalışır hale gelmiştir. Özelleştirmelerin işçi sınıfı açısından diğer bir sonucu da sendikal örgütlülüğün dağıtılması, tensikatlar, ücretlerin düşürülmesi ve taşeron çalışma olmuştur.

AKP’nin hükümet programında da özelleştirme temel önemde bir yer tutmaktadır. IMF’yle yapılan stand-by anlaşmaları, niyet mektupları vb. bir bütün olarak özelleştirme ve kamu hizmet alanının ticarileştirilmesini esas almaktadır. Önceki hükümetlerden farklı olarak AKP hükümeti, kamusal hizmet alanının tasfiyesinde de hızlı adımlar atmaktadır. Kuşkusuz bu saldırılar “Kamuda Reform” gibi sahte argümanlar üzerinden yürütülmekte, tek başına AKP’nin tercihlerine değil, esas olarak

uluslararası tekellerin örgütleri durumunda olan İMF, DB, DTÖ gibi kurumlarla girilen ilişkilere ve GATS, GATT, TRIPS, TRIMS gibi uluslararası sözleşmelere dayanmaktadır.

Bir kölelik anlaşması olarak GATS

Hizmet Ticareti Genel Anlaşması (GATS), 1994 yılında imzalanan ilk çok taraflı ticaret anlaşmasıdır. Bu anlaşma 1 Ocak 1995’te resmi statü kazanmasıyla birlikte DTÖ bünyesinde yürütülmeye başlanmıştır. GATS’ın temel amacı kamu hizmet alanının ticarileştirilmesi-serbest piyasaya açılmasıdır. Türkiye DTÖ’de kurucu üye sıfatıyla yer almış, hem DTÖ üyeliği hem de GATS anlaşması 25 Şubat 1995 yılında mecliste onaylanarak 26 Mart 1995’te yürürlüğe girmiştir. Türkiye GATS’ın sektörel sınıflandırma listesinde yer alan 155 hizmet faaliyetinden 72’sini serbestleştirmeyi taahhüt etmiştir. Bu oran GATS tarafından sınıflandırmaya konu edilen hizmet alanlarının %46,6’sına tekabül etmektedir ve gelişmekte olan ülkeler oranının (%18) çok üzerindedir. Yani Türkiye diğer ülkelerden çok daha fazla taahhütte bulunmuş, böylece daha fazla yükümlülüğün altına girmiştir. Anlaşma, imzacı ülkelerin taahhütlerini yerine getirmemeleri halinde DTÖ’ye Tahkim Kurulu’na gitme hakkı tanımış, MAI’de öngörüldüğü gibi yatırımcıların ‘potansiyel’ kâr kayıplarının ev sahibi ülke tarafından ödenmesini öngörmüştür. Böylece uluslararası tekellerin kârları güvence altına alınmıştır.

GATS sözleşmesi basınımda yeterince incelendiği için burada sözleşmenin kapsamına ilişkin ayrıntılara girmeyeceğiz. Şu kadarını söylemek gerekir ki, GATS anlaşması ile Türkiye uluslararası tekelere eğitim, sağlık, ulaştırma, haberleşme, çevre işleri gibi bir dizi alanın serbest piyasaya açılacağına dair güvence vermiştir. Diğer yandan kamu hizmet alanının tasfiyesi İMF, DB gibi emperyalist kuruluşlarla girilen ilişkilere de temel önemde bir yer tutmaktadır. DB ile imzalanan PFPSAL-I (2001) ve PFPSAL-II (2002) kredileri, kamu harcamalarında, idari ve merkezi yönetimde, bütçe uygulamalarında vb. reforma gidilmesini öngörüyordu. İMF ile yapılan stand-by anlaşmaları, niyet mektupları vb. kamu alanının tasfiyesine dönük şartları içeriyordu.

Kuşkusuz tasfiye-özelleştirme saldırısı yalnızca kamu hizmet alanının tasfiyesiyle sınırlı değildir. KİT’lerin tasfiyesi-özelleştirilmesi de bu saldırının temel ayaklarından birini oluşturmaktadır. TEKEL, PETKİM, TELEKOM, tütün fabrikaları gibi bir dizi kamu işletmesinin özelleştirilmesi hızlı bir süreç olarak yaşanıyor. Özelleştirme saldırısının yasal dayanakları da hızla oluşturuluyor. Orman Kanunu, Maden Kanunu, Doğrudan Yabancı Yatırımlar Kanunu gibi bir dizi yasal düzenleme hayata geçiriliyor. Kamusal hizmetlerin tasfiyesinde de sağlık reformu, eğitim reformu gibi isimlerle bir dizi hizmet

ısı ve devrimci görevler

sektöründe adımlar atılıyor. Tek tek hizmet alanlarının ötesinde kamusal hizmet alanının tasfiyesine ilişkin yasa tasarıları hazırlanmış bulunmaktadır. Bu tasarılar muhtemelen önümüzdeki sonbahar aylarında meclis gündemine gelmiş olacak. Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı, Yerel Yönetimler Yasa Tasarısı ve Personel Rejimi Yasa Tasarısı adları altında üç ayrı tasarı olarak hazırlanan bu tasarıların tek bir paket halinde meclise sunulması beklenmelidir.

Kamu Yönetimi Temel Kanunu ile kamu yönetiminin ilkeleri "piyasa" koşullarına uyarlanıyor

Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı, kamusal hizmet alanının tasfiyesine ilişkin hazırlanan üç yasa tasarısından ilkinin oluşturmaktadır. Bu üç tasarı genel olarak tek bir başlık altında dile getirilmekte ve "Kamu Yönetimi Reformu" olarak adlandırılmaktadır. Tasarının maddeleri, "kamu reformu" ile amaçlanan kamusal hizmet alanının tasfiyesi olduğunu tüm çıplaklığı ile ortaya sermektedir. Tasarının birinci maddesi şöyledir: "Bu kanunun amacı, katılımcı, şeffaf ve etkin bir kamu yönetiminin kurulması, kamu hizmetlerinin kaliteli, süratli, etkili ve adil, ekonomik bir şekilde sunulması, rekabetçi piyasa koşullarının oluşturulması, devletin düzenleyici fonksiyonunun güçlendirilmesi, bakanlıkların ve diğer kamu kurum ve kuruluşlarının teşkili, kaldırılması, mevcutların bölünmesi veya birleştirilmesi ve yeniden yapılandırılması, merkezi yönetim ve yerel yönetimlerin teşkilat, görev, yetki ve kaynak dağılımı ile bunlar arasındaki ilişkilerin esas ve usullerini düzenlemektir." Bu maddeyle anlatılmak istenin; kamu hizmetlerinin piyasaya açılması (rekabetçi piyasa koşullarının oluşturulması), devletin hizmet alanından elini çekerek asıl olarak düzenleyici bir rol alması (devletin düzenleyici fonksiyonunun güçlendirilmesi) ve kamu hizmetlerine ayrılan bütçe payının kısılanmasıdır (ekonomik bir şekilde sunulması).

Tasarının ikinci maddesi ise çok daha açık bir biçimde tüm kamusal hizmet alanlarının serbest piyasaya uyarlanacağını ve özelleştirileceğini ortaya koymaktadır. Bu maddenin h bendi şöyledir: "Kamu kurum ve kuruluşları, piyasada rekabet şartları içinde üretilen mal ve hizmetleri haksız rekabet oluşturacak şekilde üretmez. Bu ilkelere aykırılık teşkil eden bütün birimler tasfiye edilir ve yeniden kurulamaz." Bu madde açıkça özel sektör işletmelerinin de bulunduğu kamusal hizmet alanlarının ya özel işletmeler gibi fiyatlandırılacağını ya da tasfiye edileceğini ifade etmektedir. Bu durumda emekçi nüfusun büyük çoğunluğunun yararlandığı eğitim, sağlık, haberleşme gibi tüm hizmet alanları serbest piyasaya terkedilecektir.

Tasarının dördüncü maddesi merkezi idarenin görevlerini sınırlandırıyor. Bunlar "adalet, savunma, güvenlik, istihbarat, dış ilişkiler, dış politika, maliye, hazine, dış ticaret, gümrük hizmetleri, sosyal güvenlik, tapu kadastro, nüfus ve vatandaşlık, acil durum yönetimi" olarak sayılıyor. Yani devlet tümüyle kamu hizmet alanından çekiliyor, jandarmalık ve maliye yönetimi devletin asli görevi haline getiriliyor. Devletin asli görevleriyle yükümlü kılınanlar dışında kalan bakanlıkların taşra teşkilatları kaldırılıyor. Bu kapsamda toplam 750 bin kamu emekçisinin istihdam

edildiği "Dışişleri, Ekonomi, Milli Eğitim ve Spor, Sağlık, Tarım, Ulaştırma ve Haberleşme, Sanayi ve Ticaret, Enerji ve Tabii Kaynaklar, Orman ve Çevre, Kültür ve Turizm ve Bayındırlık" bakanlıklarının merkezi teşkilat dışında kalan tüm kurumları kapatılacak ya da yerel yönetimlere devredilecek. Tasarının geçici birinci maddesi, "milli eğitim, sanayi, bayındırlık, kültür, turizm, tarım, orman ve sağlığa ait görev ve yetki, personel, araç, gereç, taşınır ve taşınmaz mallar İl Özel İdarelerine", "çevre, gençlik ve spor ile sosyal hizmetlere ait görev, yetki, personel, araç, gereç, taşınır ve taşınmaz mallardan belediye ve mücavir sınırları dahilinde olanların büyükşehir belediyelerinde büyükşehir belediyelerine, diğer yerlerde ise ilgili belediyelere, bu sınırların dışındakilerin il özel idarelerine" devredilmesi öngörülmektedir. Tasarının geçici dokuzuncu maddesi ise kamu alanında esnek çalışmanın yerleştirilmesini esas almaktadır. Bu maddede "kamu hizmetlerinin gerektirdiği nitelik ve sayıda, esnek, liyakata dayalı istihdamı esas alan sade, performans değerlendirmesine müsait, şeffaf bir personel sistemi bir yıl içerisinde hazırlanarak yürürlüğe konulur" denilmektedir.

Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı kamu hizmetinin esaslarını belirlemekte, bu açıdan da kamu hizmet alanının serbest piyasaya terkedilmesinin önünü düzleyen en önemli yasal düzenlemeyi oluşturmaktadır. Bu tasarının kamu hizmetinin esaslarını nasıl belirlediği ortada. Sermaye iktidarının "Kamu Reformu" saldırısını cilalamak için kullandığı tüm argümanların geniş emekçi yığınları aldatmaya yönelik içi boş bir propaganda olduğu tasarı metninden de anlaşılabilir. Sermaye iktidarı kamusal alandaki değişimlerin "daha kaliteli, daha hızlı, daha şeffaf ve bürokrasiden arınmış" bir kamu hizmeti için ihtiyaç olduğunu ileri sürüyordu. Oysa hazırlanan yasa tasarıları kamu hizmetini kaliteli yapmak şöyle dursun, bir bütün olarak ortadan kaldırmayı ve tekellerin kâr alanı haline getirmeyi amaçlamaktadırlar. Kamu Yönetimi Temel Kanunu ile devletin vereceği hizmetin ücretsiz olması "haksız rekabet" olarak tanımlanmakta, devlete "haksız rekabet" yasağı getirilmekte ve böylece kamu hizmetlerinin "serbest piyasa" koşullarında verileceği güvence altına alınmaktadır. Kısaca "hizmetin bedeli, hizmeti alan tarafından ödenir" hükmü kamu hizmetinde kural haline getirilmektedir. Diğer taraftan kamu kurumlarının özelleştirilmesinin önünü açmak için eğitimden sağlığa bir dizi temel kamu hizmeti yerel yönetimlere devredilmektedir. Serbest piyasaya açmanın bir ayağında ise esnek çalışmanın ve performans sisteminin kamu hizmet kurumlarında yerleştirilmesi bulunmaktadır.

Yerel Yönetimler Reformu: Merkezden yerele, yerelden özele!

Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı'yla bugün merkezden yürütülen temel kamu hizmetleri yerel yönetimlere devredilmektedir. Yerel Yönetimler Reformu ile yerel yönetimlere ilişkin yasal düzenlemeye gidilerek yerel yönetimlerin görev ve yetkileri Kamu Yönetimi Temel Kanunu'na uyarlanmaktadır.

Yerel Yönetimler Reformu üç ayrı tasarı olarak

karşımıza çıkmaktadır. Bunlar, Belediyeler Kanunu Taslağı, İl Özel İdaresi Kanunu Taslağı ve Belediye ve İl Özel İdaresi Gelirleri Kanunu Taslağı.

Belediyeler Kanunu Taslağı'nın 12. maddesinde belediyelerin görevleri sayılmakta ve madde gerekçesinde belediyelerin yalnızca sayılan görevleri değil yerel nitelikli tüm hizmetleri yerine getirmekle yükümlü olduğu belirtilmektedir. Belediyelerin görevlerinin sayıldığı bu maddede sık sık "işletmek, işletmektir", "kurmak, kurdurmak" kavramları geçmektedir. Böylece belediye hizmetlerinin bir rant kapısına dönüştürülmesinin ve özelleştirilmesinin önü açılmaktadır. Aynı maddede "belediye, kendisine düşen görevleri, mali kaynaklarının yeterliliği ölçüsünde yerine getirir" denilmekte, 7. maddede ise "belediye hizmet giderlerine belde halkının da katılması esastır" denilerek, hizmetlerin faturası da emekçi halka kesilmektedir.

Oysa bugüne kadar tüm kamu hizmetleri zaten emekçilerden alınan vergiler üzerinden yürütülüyordu. Toplam vergilerin % 70'i dolaylı vergilerden oluşmakta, yani emekçilerden toplanmakta, dolaysız vergilerin ise büyük bir çoğunluğu ücretlerden kesilmektedir. Böylece emekçiler aldıkları hizmet karşılığında defalarca soyulmaktadır. 13. maddede ise belediyelere "...iç ve dış borçlanmada bulunmak, gerektiğinde borç almak, vermek, tahvil çıkarmak" yetkisi verilerek yeni bir soygun kapısı açılmaktadır. Diğer yandan 54. maddede belediyelerin sözleşmeli personel çalıştırabileceği hükme bağlanmakta, 61. maddede ise çalışanlara yapılacak ücret ödemelerinin belediye gelirlerinin %30'unu geçemeyeceği belirtilmektedir.

Belediyeler Kanunu Tasarısı'nın büyükşehir belediyelerine ilişkin bölümünde eğitim, sağlık ve ulaşım hizmetleri Büyükşehir Belediyelerinin görevleri arasında sayılmaktadır. Büyükşehir belediyelerinin görevlerini düzenleyen 75. maddede bu konuda şöyle denmektedir: "Sınırları dahilindeki kara, demir ve deniz yolu trafik düzenini sevk ve idare etmek", "Büyükşehir ölçeğinde eğitim, kültür, müze, sanat ve spor tesislerini kurmak, kurdurmak, işletmek ve işletmektir" ve "Halk sağlığı hizmetlerinin verileceği tesisleri kurmak, kurdurmak, işletmek ve işletmektir; acil sağlık ve ambulans ulaşım hizmetleri vermek". Belediyeler bu hizmetleri verirken Kamu Yönetimi Temel Kanunu gereğince "haksız rekabet" yapamayacaklarından, söz konusu hizmetlerin özel sektörde olduğu gibi fiyatlandırılması ya da doğrudan özel sektöre devredilmesi temel bir kural olacaktır.

Yerel Yönetimler Reformu'nun ikinci ayağını İl Özel İdaresi Kanun Taslağı oluşturmaktadır. Taslağa göre İl Özel İdareleri il sınırları içerisinde belediye ve büyükşehir belediyeleri sınırları dışında kalan bölgelerde hizmet vermek üzere kurulacaklar. İl sınırlarının büyükşehir sınırları olduğu illerde (İstanbul) ayrıca il özel idaresi kurulmayacaktır. İl Özel İdaresinin görevleri 4. maddede sayılmaktadır. Bunlar: Eğitim hizmetleri, sağlık hizmetleri, spor, kültür ve turizm hizmetleri, tarım, ekonomi ve ticaret hizmetleri, çevre, orman ve ağaçlandırma hizmetleri, planlama ve imar faaliyetleri, inşaat, bayındırlık ve altyapı hizmetleri. Madde gerekçesinde ise şöyle denilmektedir: "İl ölçeğinde, belediye sınırları dışındaki alanlarda, önemli bir bölümü bugüne kadar, merkezi idarenin taşra teşkilatları veya doğrudan

bakanlık kuruluşları tarafından yerine getirilen başta eğitim, sağlık, bayındırlık, çevre koruma ve kırsal kalkınmaya yönelik yerel hizmet ihtiyaçlarını karşılama görev ve yetkisi, bu madde ile il özel idarelerine verilmiştir.”

Maddeden de anlaşılacağı gibi, eğitim ve sağlık gibi milyonlarca işçi ve emekçinin faydalandığı hizmetler, büyükşehir belediyeleri sınırları içerisinde büyükşehir belediyelerine, büyükşehir sınırları dışında kalan bölgelerde belediyelere ve bu ikisinin sınırları dışında kalan bölgelerde ise il özel idarelerine devredilmektedir. Söz konusu tasarının geçici birinci maddesinde şöyle denilmektedir: *“Bu kanunla il özel idaresine devredilen hizmetleri illerde yürütmekte olan merkezi idarenin ildeki hizmet birimleri kadroları ile birlikte il özel idaresine; İstanbul ilinde ise, İstanbul Büyükşehir Belediyesi’ne devredilir.”*

Yerel Yönetim Reformunun üçüncü ayağını ise Belediye ve İl Özel İdaresi Gelirleri Kanun Taslağı oluşturmaktadır. Tasarıya göre, yerel yönetimin gelirleri esas olarak vergiler, harçlar ve katılma paylarından oluşmaktadır. Yani kamu hizmetinin bedeli yine emekçiler tarafından ödenecektir. İşçi ve emekçiler genel bütçeye dahil edilen vergiler dışında bir de yerel yönetimlerce vergilendirilecekler. Kuşkusuz bugün de emekçilerden yerel yönetimler tarafından çeşitli adlar altında vergi alınmaktadır. Ancak işçi ve emekçilerin vergi yükü gün geçtikçe artırılabilmektedir. Temel kamu hizmetlerinin yerel yönetimlere devredilmesi bu yükü daha da artıracaktır. Tasarının getirdiği vergiler şunlar: *İlan ve reklam vergisi, eğlence vergisi, haberleşme vergisi, elektrik, havagazi, doğalgaz ve likit petrol gazı tüketim vergisi, yangın ve deprem sigortası vergisi, çevre temizlik vergisi, konaklama vergisi, yolcu taşıma vergisi, değer artış vergisi.* Tasarıda harçlar da şöyle sayılmaktadır: *İşgal harcı, kaynak ve memba suları harcı, tellallık harcı, hayvan kesimi harcı, bina inşaat harcı, imar ile ilgili harçlar, işyeri açma izni harcı.* Tasarıda sayılan katılma payları da şunlar: *Yol harcamalarına katılma payı, kanalizasyon harcamalarına katılma payı, su tesisleri harcamalarına katılma payı.* Yani emekçiler, yerel yönetimler yola kazma vursa katılma payı ödeyecekler, bir tiyatroya gitseler eğlence vergisi ödeyecekler, kurban kesseler harç ödeyecekler, elektrik, su, telefon faturaları bir dizi yeni vergi kalemiyle dolacak!

Yerel Yönetimler Reformu adı altında açıkça kamusal hizmet alanı tasfiye edilmektedir. Milyonlarca emekçinin şöyle ya da böyle yararlandıkları sağlık, eğitim, haberleşme, ulaşım gibi hizmetler öncelikle yerel yönetimlere, sonra da özel sektöre devredilecektir. Uluslararası ve yerli tekeller açısından kamusal hizmet alanı temel bir kâr alanı olarak görülmektedir. Bu hizmetler emekçiler açısından vazgeçilmez ihtiyaçlar durumunda oldukları içindir ki, sermaye sınıfı açısından çok geniş bir pazar olanağı anlamına gelmektedir. Yıllardır katkı payı, döner sermaye, taşeronlaştırma gibi bir dizi uygulama ile kamusal hizmet alanını özelleştirilmesinin zemini döşeniyordu. Kamu Reformu ile sermaye iktidarı kamu hizmetlerine son darbeyi vurmaya, bu hizmetleri tümüyle paralı hale getirmeye, tasfiye etmeye ve özelleştirmeye hazırlanmaktadır.

Saldırının sivri ucu kamu emekçilerine yöneltiliyor

Kamu Reformu saldırısının ilk iki ayağı kamu emekçileri de içinde tüm işçi ve emekçileri hedeflemektedir. Kamu reformu ile öncelikle milyonlarca emekçi kamu hizmetinden mahrum bırakılmakta, “müşteri” durumuna getirilmektedir. Bu müşterilere paraları ölçüsünde *kaliteli* hizmet verilecek, parası olmayan ise bugünkü *kalitesiz* hizmetten de mahrum kalacaktır. Kuşkusuz bu *kaliteli hizmeti* işyerlerinde müşteri bekleyen kamu

emekçileri vereceklerdir. Müşteri odaklı ve kâr amaçlı bir hizmet anlayışının doğal gereği esnek çalışmadır. Toplam kalite yönetimi, norm kadro gibi uygulamalarla kamu alanında esnek çalışma yaygınlaştırılmaktadır.

Kamu Reformu’nun üçüncü ayağını “Personel Rejimi Reformu” oluşturuyor. Bu reformun amacı, İMF’ye verilen niyet mektuplarında belirtildiği gibi, memur sayısının 300 binlere düşürülmesi, iş güvencesinin kaldırılması ve esnek çalışmanın yerleştirilmesidir. 21 Kasım 2002 tarihli *Radikal* gazetesinde Abdullah Gül ile yapılan bir röportaj yayınlanmıştı. Gazetenin Gül’e yönelttiği *“Kilit konumunda olanlar kadrolu, diğerleri sözleşmeli olacak. Bu nasıl olacak?”* sorusuna şöyle yanıt veriyordu: *“Büyük projeleri çok dikkatli bir hazırlık yapmadan açıklayamıyoruz. Şu anda çok mesul bir kişi olduğum için söyleyemem. Ama çok hantal bir sistem var. Bu sistemi performans ölçüm sistemine ve belirli kriterlere bağlı hale getireceğiz... Bir yandan sistem değişmeli ama, insanların şahsiyle ilgili değişiklik olacağı için memurları huzursuz etmeden yapmalıyız”.*

Buradaki memurları huzursuz etmeme sözü, yapılacak değişikliklerin gözlerden uzak gerçekleştirilmesi anlamına geliyor. AKP hükümeti tarafından yeni bir “Personel Rejimi Yasa Tasarısı” hazırlandığı bilinmekle birlikte, taslağın kendisi bugüne kadar kamuoyundan gizlendi ve halen de gizlenmektedir. Bu nedenle elimizde yeni tasarının metni bulunmamaktadır. Fakat basına yansıdığı kadarıyla “Personel Rejimi Reformu” ile esnek çalışmanın uygulanacağı, kamu çalışanlarının sözleşmeli personel haline getirileceği, performans dayalı ücret sisteminin yerleştirileceği bilinmektedir. Kamu Personel Reformu ile öncelikle Anayasa’nın 128. maddesinde yer alan “memur” ve “kamu görevlisi” kavramları yeniden tanımlanacak, memur tanımlaması içerisinde yalnızca müsteşar, genel müdür gibi bürokratlar, asker, polis gibi güvenlik birimlerinde çalışanlar yer alacak, diğer kamu emekçileri ise “memur” sıfatından arındırılacaklar. Böylece kamu çalışanlarının büyük bir kesimi 657’nin dışına itilecek ve 657’inin getirdiği iş güvencesinden de soyundurulmuş olacaklar. Temel kamu hizmetleri personeliyle birlikte yerel yönetimlere devredileceğinden kurumların özelleştirilmesi ya da yerel yönetimlerin siyasal tercihleri ile tensikatlar yaşanacak, geniş bir emekçi kitlesi giderek 4857 sayılı kölelik yasası kapsamına alınacak!

Sermaye iktidarının kamu emekçilerinin iş güvencesine yönelttiği bu saldırının gerisinde kamu hizmet alanının özelleştirilmeye hazırlanıyor olması bulunmaktadır. “Serbest piyasaya” açılan kurumlarda ücretlerin düşürülmesi, işten atmanın önündeki engellerin kaldırılması “kurum kârlılığı” açısından temel önemde görülmektedir. Performansa dayalı ücret sisteminin yerleştirilmeye çalışılması tümüyle bu amaçladır. Performans sistemi ile kamu emekçileri atomize edilecek, ücret baskısı altında kölece çalışmaya mahkum edilecek ve emekçiler arasındaki rekabet yaygınlaştırılarak örgütlülük dağıtılacaktır.

Sermaye iktidarının kamu personel reformuna ilişkin “kamuda istihdam fazlası var” yaygarası koparması “reformun” gerisindeki gerçek niyetleri açığa vurmaktadır. Oysa Türkiye’de kamu çalışanlarının hem toplam nüfusa ve hem de toplam istihdama oranı OECD ülkelerinin çok gerisindedir. Türkiye’de kamu emekçilerinin nüfusa oranı %3.2 iken bu oran Kanada’da 8.1, Almanya’da 5.3, Finlandiya’da 10.4’dür. OECD’nin 2001 yılında yaptığı araştırmaya göre Türkiye, kamu emekçilerinin gerek nüfusa, gerekse de çalışan nüfusa oranı açısından 12 ülkeden sonuncusudur. Devlet Personel Başkanlığı’nın Ocak-Mart 2002 tarihli araştırmasına göre, kamuda istihdam edilen toplam çalışan sayısının 1.645.265’i 657’ye tabi olarak, 198.468’i sözleşmeli, 270.469’u

sürekli işçi, 299.068’i ise geçici işçi olarak çalışmaktadır. 657’ye tabi toplam 480 bin boş kadro bulunmaktadır. Demek ki, sermaye iktidarını kendi kurumlarının yaptığı araştırmalar dahi yalanlamaktadır. Sermaye iktidarı böyle bir yaygaraya yalnızca geniş emekçi yığınları ikna etmek, kamu emekçilerini yalnızlaştırmak için başvurmaktadır. Aynı şekilde kaliteli ve eşit hizmet gibi sahte söylemlerle kamusal alanın tasfiyesi gözlerden saklanmaya çalışılmaktadır. Ne var ki, gerek hazırlanan yasa tasarıları, gerekse İMF’ye verilen sözler, GATS anlaşması gibi anlaşmalar gerçek niyetin kamusal hizmet alanının piyasaya açılması olduğunu açıkça dile getirmektedir.

Tasfiye saldırısına karşı geniş bir mücadele cephesi yaratılmak zorundadır

Kamu Reformu ile işçi ve emekçiler kamu hizmetlerinden mahrum bırakılmak isteniyor. Milyonlarca işçi, emekçi ve gencin yararlandığı kamusal hizmetler özelleştirilerek paralı hale getiriliyor. Saldırının kapsamı bu kadar geniş olduğuna göre, mücadelenin kapsamı da geniş tutulmak zorundadır. Tasfiye saldırısı işçi ve emekçi yığınların birleşik mücadelesinin örülebilmesi için önemli bir olanaktır. Herkesten önce de sınıf devrimcileri geniş yığınların aydınlatılması, bilinçlendirilmesi ve örgütlenmesi için seferber olmak zorundadırlar. Bugün gerek işçi sendikalarının gerekse de KESK’in tasfiye saldırısı karşısında herhangi bir hazırlık içerisinde olmadıkları düşünüldüğünde sınıf devrimcilerinin sırtlanmak zorunda oldukları görevlerin boyutu daha da büyümektedir. Eğitim, sağlık gibi geniş emekçi kesimleri doğrudan ilgilendiren hizmet alanlarının tasfiyesi emekçilerin ilgi ve dikkatinin bu saldırıya yöneltilmesinin olanaklarını yaratmaktadır. Sınıf devrimcileri kamudaki tasfiye saldırısını sınıf çalışmasının ana gündemi haline getirmek, bildiriler, broşürler gibi bir dizi seslenme aracını devreye sokmak zorundadırlar.

Saldırının sivri okları kamu emekçilerine yöneltilmiş bulunmaktadır. Kamu emekçileri hareketinin son yıllarda yaşadığı tıkanmanın aşılabilmesinde ve KESK’e hakim olan icazetçi-bürokratik anlayışın tasfiye edilmesinde, kamu emekçilerine yönelen saldırıya karşı mücadelenin temel önemde bir işlev göreceği açıktır. Bilinmelidir ki kamu emekçileri fiili mücadelenin içerisine çekilemedikleri ölçüde tasfiye saldırısına karşı toplumun diğer emekçi katmanlarının harekete geçmesi beklenemez. Gerek işçi sendikalarının içinde bulunduğu durum, gerek emekçilerin örgütsüzlüğü ve gerekse de kölelik yasasının çıkmış olmasının örgütlü işçi kesimleri içerisinde yarattığı yenilgi ruh hali, kamu emekçilerini mücadelenin motor gücü durumuna getirmektedir. Devrimci kamu emekçileri her olanak ve eylemi kamusal alanın tasfiyesine karşı mücadelenin dayanağı haline getirmek, toplu görüşme sürecinin kamu emekçilerinde yarattığı ilgiyi tasfiye saldırısına yönelmek ve saldırı karşısında sendikaları tutum almaya zorlamak zorundadırlar. Kamu emekçilerinden yükseltilecek bir mücadelenin birleşik mücadelenin zeminini döşeyeceği unutulmamalıdır.

Sınıf devrimcileri kölelik yasasına karşı yürüttükleri kampanyaları aşan bir çalışma içerisine girmek zorundadırlar. Kölelik yasasına karşı yürütülen çalışmada elde edilen deneyimlerden yararlanılmalı, çalışmanın ortaya çıkardığı eksik ve zaafly yönler aşılmalıdır. Sermaye iktidarının bir yandan ülkeyi ABD’nin çıkarları doğrultusunda Irak bataklığına sürmeye hazırlanması, diğer yandan da işçi ve emekçilerin en yaşamsal haklarına dahi göz koyması geniş emekçi yığınlar arasında huzursuzluğun ve öfkenin artmasını beraberinde getirecektir. Bu öfke örgütlenebildiği ölçüde işçi ve emekçiler iktidarla hesaplaşmaya yöneltilbileceklerdir.

“Ulusal çıkar” değil işbirlikçi sermayenin çıkarları

Sermaye iktidarı Irak batağına asker göndermek için “meşruiyet” arayışını sürdürürken pazarlıklar çoktan yapılmış durumda. 10 bin askerın Irak’a gönderileceği konusunda anlaşma sağlandı bile.

Kamuoyunu bu kirli ve haksız savaşın meşruluğuna inandırmak için ağız birliği halinde “ulusal çıkar” masalı anlatıyorlar. Bu argümanla savaş karşıtı olan işçi ve emekçileri ikna etmeye çalışıyorlar. Yaratılan manipülasyon sayesinde en azından kafa karışıklığı yaratmayı, böylece içerdeki sıkıntıyı bir nebze olsun aşmayı umuyorlar.

Sermaye medyası ilk önce “biz oraya insani yardım ve bir takım altyapı sorunlarını halletmek için gideceğiz” yalanını diline pelesenk etmişti. Bu yalanın çok işe yaramadığını görünce pek ısrarcı davranmadı. Hemen arkasından yabancı olmadığı “ulusal çıkarlar” argümanı atıldı ortaya Bütün düzen kurumları aynı doğrultuda açıklamalar yapmaya başladılar.

Sermaye devletinin bütün kurumları asker gönderme konusunda hemfikirler. Aralarındaki tek ayrılık bu işin yöntemine ilişkin. Asker göndermenin kendisine karşı çıkan yok. Bu, Cumhurbaşkanı’ndan Genelkurmay’na, TÜSIAD’ından hükümetine ve muhalefetine kadar böyle. Sözde farklı tutumlar halkın kafasında karışıklık yaratmaktan başka bir işlev taşıyor.

İşgalin faturası işçi-emekçilere kesilecek!

Türk egemenlerinin bu işgale ortak olmayı istemesi anlaşılabilir bir durum. İşgale ortak olduklarında buradan kısıntı dahi olsa paylarına bir şeyler düşeceğini hesaplamaktadırlar. İşgalin masraflarını çıkarılan/çıkarılacak olan yeni dolaysız vergilerle işçi ve emekçilerin sırtına yükleyecekler. İşçi ve emekçiler işgalin faturasını ekonomik-sosyal yönüyle hem de canlarıyla ödemek zorunda kalacaklar.

Bu gerçeklere rağmen sermayenin en has kurumları bu işbirlikçiliğin “ulusal çıkar”lar adına yapıldığını söylüyorlar. Paylarına düşecek kısıntıları herkesin çıkarınaymış gibi göstererek tepkileri bloke etmeye çalışıyorlar. Yarın tek tek tabutları gelmeye başladığında da, askerlerin “ulusun menfaatleri” için öldüğü propagandasını yapacaklar.

“Ulusal çıkar”lar emperyalistlerin ve işbirlikçilerin çıkarıdır. Sermaye iktidarı bölgede güç olmak, Irak’ın yapılanmasında söz sahibi olmak, ihaleler almak vb. kısıntıların peşinde. Kimileri ise daha da ileriye gidiyor, Türkiye’ye Batı ile eski Osmanlı coğrafyasıyla ekonomi ve güvenlik ilişkilerini stratejik düzeyde geliştirmek gibi sözde misyonlar yüklüyor.

Sermayenin gerçeği ve emekçilerin gerçeği

Tüm bu yalanlarının arkasında başka bir

gerçek var. Kandırmaya çalıştıkları işçi ve emekçiler bu gerçeğin farkındalar. Ve şimdiden işgale ortak olmamak için tavır almış durumdadır. Savaş öncesinde olduğu gibi şimdi de emekçiler işgal gücü olmaya karşılık. Amerika’nın çıkarları için komşu bir halkın üzerine gençlerimizi ölmeye, öldürmeye göndermenin ulusal çıkarlarla bir ilgisinin olmadığını çok iyi biliyorlar.

“Ulusal çıkarlar” a bu kadar önem veren sermaye devleti “ulusal güvenlik” adına da işçi ve emekçilerin grevlerini yasaklıyor. Özelleştirmeler de bu ülkede “ulusal çıkarlar” adına yapılıyor. Kamunun en kârlı kuruluşları ulusal çıkarlar adına sermayeye peşkeş çekildi. Eğitim ve sağlık hizmetlerinin, orman arazilerinin, kamu arsalarının satışı da hep “ulusal çıkarlar” için yapıldı. Geline yer hepimiz biliyoruz; Türkiye’nin ekonomisi İMF’ye, dış politikası Beyaz Saray’a, savunması Pentagona daha sıkı bir biçimde bağlanmış durumda.

Şimdi yine “ulusal çıkar” teraneleriyle karşımıza çıkıp Irak bataklığına ABD yerine saplanmamızı istiyorlar. Türkiye için belirlenen görev alanı Bağdat ve kuzeyi, yani işgalci güçlerin en fazla saldırıya uğradıkları üçgen. ABD tarafından belirlenen görev alanı bile Türk askerlerinin orada niçin bulunacağını kendiliğinden açıklıyor.

Irak’taki direnişin her geçen gün daha da örgütlü hale gelmesi, Amerikan askerlerinin birer av gibi avlanması, Irak’a gitmeyi canhıraş bir şekilde savunan düzen kalemlerini bile kaygılandırıyor. Ama bu kaygı insanlarımızı kaybedecek olmaktan dolayı değil. Daha çok asker tabutlarıyla beraber büyüyecek olan kitlelerin öfkesi onları korkutuyor. Bu yüzden sürekli olarak “Irak halkı Türk askerine tepki göstermez”i propaganda etmeye çalışıyorlar. Fakat somut olaylar Irak halkının gelen herkese işgalci muamelesi yapacağını gösterdi. İlk önce Türk büyükelçiliği saldırıya uğradı, daha sonra Yumurtalık petrol hattına sabotaj düzenlendi.

İşçi ve emekçiler çocuklarının gönderilmek istendiği bataklığın farkındalar. Elde edilecek kısıntı düzeyindeki çıkarların burjuvazinin sefil çıkarları olduğunu çok iyi biliyorlar. “Ulusal çıkarlar” yalanıyla sırtlarına yüklenecek maddi-manevi faturayı reddetmenin yolu “sınıf çıkarları”nı savunmaktan, bunun için devrimci sınıf mücadelesini yükseltmekten geçiyor.

Yeni iş yasası: Kadının kölelik zincirinin son halkası

Geçtiğimiz Mayıs ayında günlük gazetelerde “İşçi anneye iyi haber” başlığı altında yeni iş yasasının kadınlara getirdiği yenilik anlatılıyordu. Yasayla birlikte doğum öncesi ve sonrası toplam doğum izni 12 haftadan 16 haftaya çıkarılmıştı.

Kadın işçiler yeni yasayla 4 haftalık doğum iznini kazanırken, sınıf kardeşleriyle birlikte yıllar boyunca kazanılmış olan diğer tüm haklarını kaybettiler!

Patronlar yıllardır bu yasanın çıkmasını istiyorlardı. Bizleri kuralısızca çalıştırmak, iliklerimize kadar sömürmek istiyorlardı. Çünkü daha fazla sömürmek, servetlerine servet katmak istiyorlardı. Bunun için bu yasayı çıkardılar. Tüm işçi sınıfını kölelere dönüştürdüler.

Bu yasa ile işçi sınıfının önemli bir bölümünü oluşturan kadınların kölelik zincirlerine bir halka daha eklendi. Peki, bu yasa kadın işçilere ne getirecek?

* Yeni yasaya göre toplu işten çıkarma yasalaştı. Yani patronlar çeşitli gerekçelerle (ekonomik, teknolojik, yapısal vb.) bizleri topluca işten atabilecekler. Kadın işçiler üretimde yedek işgücü olarak görülürler ve genellikle vasıfsız işlerde çalıştırılırlar. İşyerlerinde işten atılmaları gerçekleştiğinde ilk kapının önüne konulanlar kadın işçiler olacaklar. Her kriz döneminde olduğu gibi kadınlara yine evlerinin yolu gösterilecek.

* 8 saatlik işgünü kaldırılıyor. Yasaya göre haftalık çalışma süresi 45 saat olarak belirtilmesine rağmen, istenirse (!) günlük çalışma süresi 11 saate çıkartılabiliyor. Aynı zamanda ev işleri ve çocuk bakımından kadının sorumlu olduğunu düşündüğümüzde, kadın işçinin sosyal yaşamı tümüyle ortadan kalkacak. En büyük zararı ise ilgiden ve bakımdan yoksun bir şekilde yetişen çocuklar görecektir.

* İşçi başka fabrikalara “ödünç” olarak gönderilecek. Yasaya göre, çalıştığımız holding ya da şirketler grubunda yer alan başka fabrikalara ya da benzer işler yapan başka fabrikaya 6 aylığına ödünç gönderilebileceksiniz. Düşününüz ki, çalıştığımız fabrikanın başka bir ildeki fabrikasına ödünç olarak gönderilmek istendiniz. Ev içi sorumluluklar, çocukların bakımı, eş ve çevrenin itirazları sonucu hayır dediğinizde kendinizi yine kapının önünde bulacaksınız.

* Geçici, part-time, mevsimlik, sözleşmeli vb. çalışma biçimleri yasalaştı. Bu şekilde çalışma biçimleri yeni değil. Zaten yıllardır uygulanıyordu. Kadın işçilerin önemli bir bölümü bu çalışma biçimleri altında gündelik işlerde, temizlikte, tarlada vb. kuralısızca, en ufak haktan ve güvenceden yoksun bir şekilde çalışıyorlardı. Yeni kölelik yasasıyla bu köleliğe yasal kılıf uydurulmuş oldu.

* Yasanın işçi kadınlar da dahil olmak üzere tüm işçi sınıfını etkileyen en önemli hükümlerinden biri de kıdem tazminatlarının kaldırılması. Patronlar işten atmada her zamankinden daha rahat davranacaklar. Çünkü herhangi bir maddi yükün altına girmeleri gerekmeyecek. Bizler ise her türlü güvenceden yoksun bir şekilde kendimizi sokak ortasında bulacağız.

Bizleri daha fazla yoksullaştıran ve köleliğe mahkum eden yasanın meclisten geçmesine rağmen hiçbir şey için geç değil. Biz kadın ve erkek işçiler olarak birleşsek, örgütlenip mücadele yolunu seçersek, parçalayamayacağımız hiçbir yasa, kazanamayacağımız hiçbir hak yoktur.

Bir işçi/İstanbul

Irak'ta direniş büyüyor...

ABD emperyalizmi içinde debelendiği bataktan çıkış arayışında

Irak'ı işgal ederek bu ülkenin zenginliklerine uzun vadeli el koymak isteyen, iktidara oturtmayı hesapladığı bir kukla rejim aracılığı ile stratejik bir üsse dönüştürmeyi planlayan ABD emperyalizminin hayallerinin kursağında kaldığının ve üstelik içinden çıkılmasının kolay olmayacağı bir çıkmaza saplandığının kanıtları gün geçtikçe artmaktadır. Direniş eylemlerinin kazandığı yetkinlik düzeyi ve düzenlilik seyri, Basra isyanının gösterdiği gibi kitlelerinin işgal kuvvetlerine karşı patlak veren tepkisi, Şii yerleşim birimlerinde de yer yer patlak veren gerilimler, Irak'ın kendileri için "bir cehenneme" dönüşmeye doğru hızla yol aldığını gösteriyor. Birleşmiş Milletler Örgütü temsilciliğinin bulunduğu binayı hedefleyen eylem, ABD emperyalizminin, eğer kaçıp gitmezse, Irak'ta hızla batmaktan başka bir seçeneğinin olmayacağını kanıtladı.

BM temsilciliğinin kalbinden hançerlenmiş olması, bu kurumun yükselen yıldızı gözü ile bakılan ve bir bakıma Washington'un Mahmut Abbas'ı olan özel temsilcinin öldürülmüş olması, sadece direniş dinamiğinin yükseldiğinin, yetkinleştiğinin göstergesi değildir. Bu eylemler, başkaları ile birlikte, beraberlerinde Irak halkının işgale karşı başlattığı direnişin derinliğinin ve yaygınlığının ölçeğini göstermektedir. Bunun da ötesinde, direniş hareketinin sadece işgal güçlerinin militarist yanını hedeflemediği, onlarla işbirliği içinde hareket eden tüm kişi, güç ve kurumlara cephe açtığı anlaşılmaktadır. İngiliz güçlerinin güneyde kitlelerle iyi anlaşmaları iddia edilmekteydi. Günler süren Basra isyanı bunun tersini kanıtladı. Başka devletlerden gönderilecek güçlerin tampon işlevi göcekleri, Amerikan askerleri gibi saldırı hedefi olma şanslarının düşük olduğu sanılıyordu. Danimarka kontenjanı ilk kayıbını vererek, Irak halkının işgal güçleri arasında iyi ya da kötü ayrımı yapmadığını gördü. BM Örgütü de işgal güçlerinin politikasını icra etmek için Irak'ta bulunuyor. Onun da özel bir muameleye tabi tutulmadığı ortaya çıktı. Nitekim, BM Güvenlik Konseyi ilk Körfez Savaşı'na uluslararası meşruluk mühürünü basmış, bu ülkenin halkını bir ekmeğe muhtaç bırakan ambargoyu büyük bir sadakatla uygulamıştı.

Bu gelişmeler karşısında acizliklerini gizleyemez konuma düşen işgal güçleri, başka bir alternatif bulamamanın sıkıntısıyla, hem kendi kendilerini kandırma hem de kamuoylarını oyalama çabası içindeler. Colin Powell ve Dışişler Bakanlığı sözcüsü Richard Boucher, "Irak'ta istikrarı tesis etmek için ABD'nin dışında 31 devletin ya asker göndererek ya da gönderme sözü vererek katkıda bulunduğunu ve ayrıca koalisyonda yer almaları için 14 başka devlet ile görüşmelerin sürdüğünü" iddia ediyorlar. Boucher'e göre "istikrar gücüne katılma sözü veren 31 devletten 27'sinin 21.700 askeri Irak'ta bulunuyor ve 4 tanesi de yakın bir gelecekte kontenjanlarını sevk edecekler".

ABD Dışişleri Bakanlığı'nın 20 Ağustos günü yayınladığı listeye göre Irak'a asker göndermiş durumda olan devletler şunlar: Arnavutluk, Azerbeycan, İngiltere, Bulgaristan, Çek Cumhuriyeti, Danimarka, Dominik Cumhuriyeti, Salvador, Estonya, Gürcistan, Honduras, Macaristan, İtalya, Kazakistan, Letonya, Litvanya, Makedonya, Moğolistan, Hollanda, Nikaragua, Norveç, Polonya, Romanya, Slovakya, Güney Kore, İspanya ve Ukranya. Yakın bir gelecekte asker göndermeleri beklenen 4 devlet ise Moldavya, Filipinler, Portekiz ve Tayland'dır. Ancak yayınlanan

bu son listenin zaman içinde bazı değişikliklere uğradığı anlaşılıyor. 28 Temmuz tarihinde aynı kaynaklar içinde Japonya'nda yer aldığı 30 devlet ismi sıralamışlardı. Bu kez Japonya'nın listeden çıktığı ve yerine Moldavya ile Filipinler'in eklendiği görülmektedir.

ABD Dışişleri Bakanlığı'nın yayınladığı listede İngiltere'nin alfabetik sıraya göre araya serpiştirildiği, örneğin Dominik Cumhuriyeti ile aynı kategoriye konulduğu görülmektedir. Oysa, Londra'nın Irak'ta 16 bin ile 19 bin arasında değişen rakamlarla ifade edilen bir gücü bulunmaktadır. Bu rakam dışta tutulduğunda, Washington'un uşaklarının önemli bir bölümünün ortalama bir manga askerle temsil edildikleri ortaya çıkıyor. Bu durum, Beyaz Saray'ın Mart ayı başlarında yayınladığı bir başka listeyi, Irak'a saldırmak için seferber olan ama isimlerinin gizli tutulmasını rica eden devletleri çağrıştırmaktadır. O listede kendilerine sorulmadan Güney Pasifik'in minik devletleri Solomon, Palau ve Marshall adalarına da yer verilmişti. Savaşa girmek üzere olduklarını ancak basın aracılığı ile öğrenen söz konusu adaların yöneticileri sert tepki göstermiş, Palau'nun ABD'deki elçiliğinden Rhinehart Silas, "Listeye konulmamız son derece küçük düşürücü. Neyimizle savaşa gireceğiz, hindistan cevizleriyle mi?" diye sormuştu.

ABD bu tür listeler yayınlamaya, dünyaya ve özellikle de Amerikan kamuoyuna Irak'ta yalnız olmadığı izlenimi vermeye çalışıyor. ABD yöneticileri bu dış destek nakaratını sürekli canlı tutarak zaman kazanmaya çalışıyorlar. Teksas'taki malikhanesinde ara sıra açıklamalarda bulunmak zorunda bırakılan Bush, başta Polonya olmak üzere birçok devletten önemli güçlerin 4 Eylül'den itibaren Irak'a geleceklerini beyan etmekte ve bunun da Amerikan askerlerinin yükünün hafiflemesi anlamına geldiğini altını çizerek eklemektedir. Ama aynı zamanda çok iyi biliyorlar ki, mevcut koşullarda, vaad edilen böyle bir destek gelse bile bu kendilerini kurtarmaya yetmeyecektir. Umutlarını sürecin yönünü değiştirebilecek ölçekte olağanüstü bir gelişmenin yaşanmasına bağlamış halleri var. Çaresizlik içinde bekleyişlerinden bu sonuç çıkıyor. Ara sıra Saddam Hüseyin'in yakalanması ile birlikte birçok şeyin halledileceğini söylüyorlardı. Saddam'ı yakalamak için terör estiren birliklerin bir komutanı geçenlerde Saddam'ın yakalanması ya da öldürülmesi durumunda da sonucun değişmeyeceğini itiraf etmek zorunda kaldı. Onun için, ABD emperyalizminin bu konumu Samuel Beckett'in "Godo'yu beklerken" isimli piyesinin bazı sahnelerini andırıyor. Ama Irak'ta ABD'nin büyük bir umutla beklediği Godo gelmeyecektir.

Amerikan basını, yönetimin ve Pentagon'un kendinden emin görünmeye çalışan ama asılsız oldukları gizlenemeyen bu tür açıklamalarını ihtiyatla kullanma ve başka kaynakların değerlendirmeleri ile konuyu ara sıra dengeleme ihtiyacı hissetmektedir. Önceki gün Rumsfeld yardım talep etmeye gittiği Honduras'ta yaptığı açıklamada, "ek güç ihtiyacı meselesinin Irak'ta görev yapan komutanlarlar tartışıldığını ve komutanların mevcut gücün yeterli olduğunu, ek bir takviyeye ihtiyaç duyulmadığını" belirttiğini iddia etti. Bu demektir ki, ABD'nin Irak'ta tasarladığı politikayı icra etmek için kimsenin katkısına ihtiyacı yoktur, yaşanan olaylar kısa sürede aşılacak geçici güçlüklerdir. Fakat, aynı anda basında yer verilen (muhtemelen askeri hiyerarşinin dışında yer alan bazı uzmanların) değerlendirmelerde, Irak'ta güvenliğin sağlanabilmesi için en azından 300 bin

kişiden oluşan bir güce ihtiyaç olduğu belirtilmektedir.

ABD emperyalizmi bir taraftan Irak'ta karşılaştığı güçlükleri Amerikan kamuoyu nezdinde sıradanlaştırmaya, geçici sıkıntılarını gibi göstermeye çalışırken, öte yandan da avazı çıktığı kadar bağıarak yardım talebinde bulunmaktadır. BM temsilciliğine karşı düzenlenen eylem, böyle bir talebin formüle edilmesine biraz kolaylık sağlar diye, ABD canla başla sarıldı. Olayı, terörizmin BM şahsında dünyaya yapılmış bir saldırısı, bir meydan okuma olarak tanımladı. Kofi Annan'ın Helsinki'den dönmesini sabırsızlıkla bekleyen Colin Powell, BM'yi ziyaretinde fırsat bu fırsattır dercesine "kim ne verebiliyorsa Irak'ın para ve askere ihtiyacı var!" çağrısını yineledi.

Washington'un döne döne tekrarladığı bu çağrının esas muhatapları belli ve düzenli güncelleştirilen listede yer almıyorlar. Bunlar Güvenlik Konseyi'nin daimi üyeleri ve Almanya'dır. Ancak, bunlar aylardır ses çıkartmamakta, Washington'un çağrılarını karşısında sağır numarası yapmaya devam etmektedirler. Washington'a göre, eğer Rusya, Çin ve Fransa yöneticileri isterlerse, Güvenlik Konseyi bünyesinde uzlaşarak Irak sorununun rahatsız edici yanlarını BM'ye devreder ve ABD'ye onurlu bir çıkış kapısı açarlar. Böylece, ABD Irak üzerinde politik, askeri ve ekonomik denetimini dilediği gibi sürdürür, iç istikrar, asayiş gibi sorunlar da BM'nin genellikle yoksul ülkeler başta olmak üzere sağdan soldan devşireceği mavi bereli bir güce terkedilmiş olur.

Ancak söz konusu güçler pastadan pay almadan böyle bir pazarlığa yanaşmamaktadırlar. ABD'nin yardımlarını talep ettiği devletlerin yöneticileri sıra ile tek tek Sergio Vieira de Mello'un katledilmiş olmasından duydukları derin üzüntülerini ifade ettiler, çok ağır tanımlamalarla eylemi kınadılar, ama Washington'un taleplerini cevapsız bıraktılar. Daha açık ifade etmek gerekirse, Putin, Chirac, Schröder sanki danışıklı bir döğüşün aktörleri gibi, Irak'a ilişkin uluslararası sorunları bir kenara bırakarak kendi iç sorunlarıyla uğraşıyorlar. Bundan birkaç ay önce Ivanov zamanının önemli bir bölümünü Berlin ve Paris arasında mekik dokumakla geçiriyorlu. Schröder ya Berlin'de ya Paris'te ve ara sıra da Brüksel'deydi; Chirac'la Irak sorununu görüşmek için zirve düzenliyorlardı. Putin Paris'e geldi. Chirac iadeyi ziyarette bulundu. Bu yoğun diplomasi trafiğinin belli aşamalarında Chirac sistemati olarak açıklamalar yapıyor ve her defasında "savaşın seçeneklerin en kötüsü olduğunu, en son çare olması gerektiğini" tekrarlıyordu.

Bu gün bu diplomatik balenin aktörleri sahneyi terk ettiler. Zorunlu bir durum ortaya çıkmadıkça Irak sorunundan bahsetmiyorlar. Konu kendisini dayattığında özetle "meselenin uluslararası bir mutabakat çerçevesinde ve BM öncülüğünde çözülmesi gerekir" demekle yetinmiyorlar. Ivanov Avrupa'ya bir defa geldi. Putin gelecek seçimleri garantiye alabilmek için yeni yetme Rus oligarşisinin bazı elemanlarıyla uğraşiyor, soruşturmaları örgütlüyor. Chirac sonbaharda yeniden patlak vermesi beklenen ve hatta bazı grev kararlarının şimdiden ilan edildiği emekçi kitle hareketini nasıl bir kez daha bastırabileceğinin hesaplarını yapıyor. Schröder daralma sürecinden çıkamayan Alman ekonomisine dinamizm kazandırmak için işçi-emekçilerin ve işsizlerin sosyal ve ekonomik haklarını budamakla meşgul. Kısacası, Irak konusunda bunlar da Samuel Beckett'in Godo'sunu bekliyorlar. Bunların beklentisi ise ABD'nin batışına seyirci kalmak anlamına geliyor.

İşgalci ordular Irak halkı üzerindeki terörü tırmandırıyor...**Emperyalist barbarlık direnişin yayılmasını engelleyemiyor!**

Beklemediği direnişlerle karşılaşan, verdiği kayıplar işgal sırasındakileri katlayacak düzeye ulaşan Amerikan ordusu, gözü dönmüş bir biçimde her gün sivilleri katlediyor. Onlarca kişiyi tutuklayıp işkenceden geçirerek toplama kamplarına götürüyor. Helikopterler, tanklar, savaş uçakları, zırhlılar eşliğinde baskınlar düzenleyen Amerikan askerleri sadece son üç hafta içinde 2051 kişiyi gözaltına aldılar. İşgal boyunca tutukladıkları 5 bin kişiye insanlık dışı muamele yaptıkları Uluslararası Af Örgütü tarafından tespit edildi. Avukatları, hatta aileleriyle bile görüştürülmeyen tutsaklar, ne doğru dürüst bir mahkemede yargılanıyorlar, ne de kendilerini savunma hakkına sahipler. Guantanamo üssünde tutulan yüzlerce kişiye reva görülen vahşi muamele, Iraklı tutsakların içinde bulunduğu durum hakkında bir fikir veriyor.

Bunaltan işgal isyan ettiriyor

Emperyalist orduların "Irak halkını özgürleştirdiği"ne dair iki yüzlü ve gülünç iddiaları artık kimse ortaya atamıyor. Zira Iraklı emekçilerin Saddam diktatörlüğü dönemini aratan koşullarda yaşadığını tüm dünya öğrendi. İşsizlik, yoksulluk, altyapı, sağlık, eğitim gibi temel hizmetlerden yoksun bir yaşama mahkum edilen Irak halkı, bütün bu sorunların yanı sıra işgalcilerin estirdiği teröre, küstahça tutumlara da maruz kalıyor. Bu koşullar işgalci güçlere karşı duyulan nefreti günden güne büyütüyor.

Sahip olduğu petrol rezervleri bakımından dünyada ikinci sırada olan Irak'ta, işgalden sonra benzin sıkıntısı yaşanmaya başlandı. Öyle ki, birkaç litre benzin alabilmek için saatlerce kuyrukta beklemek gerekiyor. Sıcaklığın 50 derece civarında olduğu kentlerde su ve elektrik sıkıntısı ise yaşamı iyice çekilmez hale getiriyor. İşgalin yarattığı kaos ortamına eklenen bu sorunlar Basra halkını isyan ettirdi. İşgale karşı aktif silahlı direnişe henüz başlamayan Şiiler, Basra'da üç gün süren bir direniş gerçekleştirdiler. İngiliz askerlerinin ateşine taşlarla karşılık veren öfkeli halk, işgalcileri kovaladı. İngiliz komutanlar askerlerini bölgeden çekerek, kentten birçok bölgesini direnen halka terketti. ABD askerlerinin Şiiler'in siyah dini bayrağını indirmesi üzerine, Bağdat'ta da 10 bin Şii, "Dinle ey mehdi ordun hazır!", "Amerika'ya hayır!" sloganları eşliğinde işgali protesto etti. Sert tepkiyi gören işgal ordusu özür dileyerek, Şiiler'in yaşadığı Es Sadr semtindeki askerlerinin çoğunu çekmek zorunda kaldı.

İşgalcileri kaygılandıran gelişme

Emperyalistlerin bilinen kirli taktiklerinin başında "böl, parçala, birbirine kırdır ve yönet" taktiği gelir. Saddam rejiminin halklara baskı ve zulüm uygulaması, katliamdan geçirmesi gibi icraatları halkları birbirine karşı kıskırtmak için uygun bir zemin yaratmıştır. Bu tarihsel olguya dayanarak

işgalciler, Şiiler tarafından kurtarıcı kabul edileceklerini, hatta çiçeklerle karşılanacaklarını iddia ediyorlardı. Fakat baştan beri işgale karşı çıkan Şiiler emperyalistlerin bu beklentilerini boşa çıkardılar. Beklenenin aksine şimdiye kadar mezhep farklılığından dolayı herhangi bir sorun yaşanmadı.

Son gelen haberler, geçmişteki sorunlara rağmen emperyalist işgalin iki mezhep arasında yeni bir yakınlaşmaya yol açtığını gösteriyor. Bağdat'ta her iki tarafın önde gelen kimi etkin dini liderleri şimdiye dek farklı camilerde namaz kılan Şiilerle Sünniler'in aynı camiye gitmelerini de teşvik ediyorlar. Dini liderler tarafından gündeme getirilmiş olsa da bu yakınlaşma olumludur. Zira bu, işgal karşıtı direniş güçlendireceği gibi, işgal güçlerinin gündeme getirebileceği provokasyonları boşa düşürmek için de bir imkandır. Zaten her iki taraf açıkça işgale karşı çıkıyor. Bu gelişmelerin Amerikan-İngiliz orduları tarafında kaygıyla izlenmesi boşuna değildir. Bağdat ve çevresindeki silahlı direniş Şii kentlerine yayıldığı anda emperyalist ordular hızla ikinci Vietnam sendromu ile yüzyüze kalacaklardır.

Direniş meydan okuyor

İşgalin başlamasından bu yana giderek büyüyen bir saldırı ülkede etkisini gösteriyor. Elektrik, su ve petrol tesisleri de hedef alınıyor. ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld bu saldırıları, Saddam yanlılarının gerçekleştirdiği dağınık ve tek tek ortaya çıkan hareketler olarak değerlendirmiş, fazla ciddiye almamıştı. Haydutbaşı Bush ise, işgalin 100. gününde Amerikan halkına seslenerek, Irak'ta hayatın normale döndüğünü, Amerikan askerlerinin Irak'taki zaferleriyle gurur duyabileceklerini ilan etmişti. Ancak konuyla ilgili bir açıklama yapan işgal kuvvetleri komutanı John Abizaid, koalisyon güçlerine yönelik saldırıların sistemli bir gerilla savaşı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

El Cezire televizyonuna konuşan Iraklı direnişçiler, Amerikan askerlerine karşı devam eden silahlı direnişin ilerleme kaydettiğini, işgalcilerin Irak topraklarına tam olarak yerleşmesini önlediğini savundu. Saldırıların sonucu işgal güçlerinin her gün çok sayıda kayıp verdiğini anlatan direnişçiler, işgal

güçlerinin saldırı pozisyonundan savunmaya geçmek zorunda kaldığını belirttiler. Saldırıların ilgili haberlerin ABD Başkanı Bush'un gelecek seçimlerdeki şansını azaltmaması için yoğun bir şekilde sansürlendiğini de vurgulayan direnişçiler, Saddam Hüseyin taraftarlarıyla bir ilgileri olmadığını da açıkladılar.

Amerikan askerlerinin her gün kayıp vermesi, İngilizler'den sonra Danimarka, Polonya askerlerinin de saldırılara hedef olması, direnişin güçlendiğine dair yapılan vurguyu güçlendiriyor. İşgalcilerle işbirliği yapan, Amerikalılar tarafından kurulmaya çalışılan "yeni Irak ordusu" ile "polis teşkilatı"nda yer alan Iraklıların direnişçiler tarafından cezalandırılması emperyalist işgalcilerin işini daha da zorlaştırıyor. Bu eylemlere petrol boru hatlarının sık sık saldırıya

uğramasını da eklemek gerek. Irak'taki doğal zenginliğin yağmalanması bu sabotajlardan dolayı önemli ölçüde aksıyor. Halen 700 petrol kuyusundan sadece 150'si faal durumda.

Amerikalı asker aileleri savaşa karşı seslerini yükseltiyorlar

Moral çöküntü içinde debelenen işgal ordularının askerleri ise iliklerine kadar işleyen ölüm korkusunu dışa vuruyorlar. CIA tarafından izlendiği bilinen yazışmalarında Amerikalı askerler, işgal ordusu komutanları ile Bush yönetimine ateş püskürüyorlar. Amerikan basınına da yansıyan askerlerin yakınmaları peşpeşe gelen ölüm ve yaralanma haberleriyle birleşince, asker yakınlarıyla sınırlı olsa da Amerikan halkında savaşa karşı bir hassasiyetin ortaya çıkmasını sağladı.

"Asker Aileleri Konuşuyor", "Barış İçin Gaziler" gibi derneklerin girişimiyle "askerlerin geri çekilmesi için" kampanya başlatıldı. Asker aileleri yakınları sözcüsü Nancy Lessin, kampanyayla ilgili basına yaptığı açıklamada, "Askerlerimizin derhal geri dönmelerini istiyoruz. Zaten onlar Irak'a hiçbir zaman gitmemeliydi" diyor. Lessin sözlerini şöyle sürdürüyor; "Askerlerimiz evlerine dönsün, çünkü Irak ABD için bir tehdit oluşturmuyor... Çünkü orada kitle imha silahı yok. Çünkü Saddam Hüseyin'le El Kaide arasında bağlantı yok". Oğlu Irak'ta ölen Fernando de Solar ise Bush'a şu soruyu yöneltti; "Sayın başkan, çocuklarımızı geri getirmek için daha kaçının ölmesi gerekiyor? Bir galon petrolün fiyatı kaç Amerikalı ediyor?" Henüz kitlesel olmasa da, Amerika'da emperyalist işgal karşıtı bir mücadelenin güçlenmesi kaçınılmaz.

Irak halkının kararlı direnişi Amerika'daki tepkinin gün geçtikçe güçlenmesini beraberinde getirecektir. Zira Amerika'ya ölü ve yaralı/sakat dönen askerlerin sayısı artmaktadır. Vietnam işgali döneminde yaşanan sendromun hafızalardan silinmesi mümkün değildir. Irak direnişinin yanı sıra Amerikan halkının işgale karşı kitlesel mücadelesini yükseltmesi, Bush önderliğindeki savaş çetesinin kirli emellerini kursaklarında bırakacaktır.

Siyonistlerden iki yüzlü manevralar...

Göstermelik adımlarla saldırı ve işgal birarada

Haber ajanslarına bakılırsa İsrail, barış yolunda önemli adımlar atarak, "yol haritası"nın uygulanması için çaba harcıyor. İsrail ordusu işgal ettiği Filistin kentlerinden çekilerek barışa katkı sunuyor, Filistinli mahkumları serbest bırakıyor vb. Sanki işgalci bir gücün işgal ettiği bölgelerden geri çekilmesi bir lütufmuş gibi sunuluyor. Oysa bu açıklamaların yapıldığı günlerde İsrail ordusu halen kentlere, kasabalara, hatta köylere saldırmaya devam ediyor, Filistinliler'i katlediyor, toplu halde tutukluyordu. Yani siyonist zorbalar aynı uygulamalara devam ediyorlar.

İsrail ordusu Filistin kentlerinden çekiliyor mu?

İsrail Savunma Bakanı Şaul Mofaz ile Filistin Güvenlik Şefi Muhammed Dahlan arasında yapılan görüşmeler sonucunda, İsrail'in önümüzdeki hafta Batı Şeria'daki Eriha ve Kalkilya kentlerinden çekilerek, buralardaki askeri barikatları kaldırması konusunda "ilke olarak" anlaşma sağlandığı bildirildi. İsrail Savunma Bakanlığı sözcüsü Shirli Eden ise Filistinli militanlardan herhangi bir saldırı gelmediği takdirde Ramallah'la Tulkarim'den de Ağustos'un son haftası içinde çekileceklerini söyledi.

İsrail ordusunun Filistin kentlerinden çekilme haberleri kuşkusuz kulağa hoş geliyor. Ancak bu çekilmenin koşullara bağlanması madalyonun diğer yüzünü gösteriyor. Filistin yönetiminin diğer iki kent Ramallah ve Tulkarim'in denetimini alması için İsrail'e detaylı bir güvenlik planı sunması öngörüldü. İsrail, Filistin tarafının sunacağı planı 10 gün içinde değerlendirip öyle karar verecek.

İsrail'in Abbas hükümetine dayatmaya çalıştığı koşullar arasında, Filistinli direniş örgütlerinin silahsızlandırılmasının yanı sıra siyonistler tarafından aranan Filistinliler'in İsrail'e teslim edilmesi de bulunuyor. İsrail Savunma Bakanı Şaul Mofaz ile Filistin Güvenlik Bakanı Muhammed Dahlan arasında yapılan görüşmenin ardından İsrail askeri radyosu, Dahlan'ın militanların ellerindeki silahları toplama, aranan militanları teslim etme konularında sorumluluğu kabul ettiğini iddia etti. Bilindiği gibi bu dayatmalar işgali sona erdirmek için değil, Filistin direnişini etkisizleştirmek için.

İsrail ordusu ateşkesi takmıyor

Filistinli örgütlerin 29 Haziran'da tek taraflı ilan ettikleri üç aylık ateşkes, yüzlerce kez siyonistler tarafından ihlal edildi. Filistin İstihbarat Merkezi Gazze Enformasyon Servisi'nin hazırladığı son bir aya ait rapor bu gerçeği gözler önüne seriyor. Rapordan bazı çarpıcı rakamlar şöyle: Filistinliler'e ait evler İsrail tankları tarafından 229 kez kurşunlandı. 4'ü çocuk 7 Filistinli katledildi. İsrail askerleri 60 kere gece baskını düzenledi. İsrail ordusunun saldırıları sırasında 189 ev hasar gördü, 89 fabrika yıkıldı. 3510 dönüm toprak tahrip edildi. 10.757 ağaç söküldü vb. Ayrıca ırkçı duvar inşasının devam etmesini, yeni Yahudi yerleşimlerinin açılmasını da bunlara eklemek gerekiyor. Bu arada kız kardeşi Gazze'de ölen Yaser Arafat'a cenaze törenine katılmasına bile izni verilmedi. Ancak bir hafta sonra Arafat'ın kız kardeşinin mezarını ziyaret edebileceği açıklandı.

Tabii geri dönüşüne izin verip vermeyecekleri de belli değil.

Güya "barış süreci"nin devam ettiği bir dönemde bu vahşi saldırıları bir aya sığdıran Şaron yönetiminin barış için önemli adımlar attığını savunmak, gerçekleri tersyüz edip barış isteyenlerle alay etmekten başka bir anlam taşımaz. Beyrut kasabası Şaron'un barışa yapacağı "katkı" da ancak böyle olur.

Filistinli mülteciler asla evlerine dönemeyecekler!

Filistin Dışişleri Bakanı Nebil Şaat, Beyrut'ta yaptığı bir konuşmada, Filistinliler'in evlerine geri dönüş hakkının "yol haritası"nda garanti altına alındığını söylemişti. "Yol haritası"na bu kadar güvenen Filistinli bakanın bu açıklaması Şaron yönetimi nezdinde hoş karşılanmadı. Zaten şimdiye kadar basında "yol haritası"yla ilgili çıkan haberlerde, Yahudi yerleşimlerinin yıkılması, Filistinli mültecilerin geri dönüşü, Kudüs'ün statüsü gibi Filistinliler'in temel sorunlardan bahsedilmemiş, bu temel sorunlar geleceğe havale edilerek geçiştirilmişti.

İsrail hükümet sözcüsü Avi Pazner, Filistinli bakanın, "yol haritası" barış planında mültecilerin dönüş hakkının garanti edildiği yönündeki açıklamalarına sert tepki gösterdi. Sözcü, "İsrail, hiçbir şart altında ve hiçbir çerçevede, Filistinli

mültecilerin İsrail kentlerine tekrar dönmelerine izin verme eğiliminde değildir" dedi.

Filistinli bakanın dile getirdiği Filistinliler'in evlerine dönüş hakkı, "yol haritası"yla değil ancak Filistin halkının anti-empyralist, anti-siyonist direniş ile güvence altına alınabilir. Bunun farkında olan Filistin halkı direnişini sürdürüyor. Zaten Nebil Şaat da "yol haritası"nda değil, gönlünden geçeni dile getirmiştir. Yoksa ABD-İsrail gibi gerici zorbalarla anlaşarak, onların dayatmalarına boyun eğerek (Mahmut Abbas'la ekibinin yaptığı gibi) hiçbir hakkın güvence altına alınmayacağı, başta Filistin deneyimi olmak üzere, bütün tarihsel deneyimlerle sabittir.

Almanya'da yeni düzenlemeler...

Çocuklar yoksulluğun kucağına itiliyor

Almanya Aile Bakanı Renate Schmidt (SPD), *Welt* gazetesinde çocuk yetiştirme parasıyla ilgili yayımlanan haberleri doğruladı. Schmidt'in yaptığı açıklamaya göre, çocuk yetiştirme parası ödenmesinde ciddi değişiklikler yapılacak.

Çocuk yetiştirme parası (aylık 307 Euro) alabilmek için şart koşulan yıllık azami net gelir aileler için 51.130 Euro'dan 30.000 Euro'ya, yalnız çocuk yetiştiren anne ve babalar için 38.350 Euro'dan 23.000 Euro'ya düşürülecek. Böylece çocuk yetiştirme parası almayı hak edenlerin sayısının düşürülmesi planlanıyor. Alınacak bu önlemlerle devletin yılda 200 milyon Euro tasarruf yapması tasarlanıyor. İçinde bulunduğumuz yılda da çocuk doğumlarının gerilemesinden dolayı yapılan tasarruf 30 milyon Euro. Hükümetin çocuk yetiştirme parası için ayırdığı bütçe yalnızca 3.27 milyar Euro.

Daha önce de, yeni doğan çocuğun ilk altı ayı için ödenecek olan çocuk yetiştirme parası uygulamasında yedinci aydan itibaren yapılacak ödemeyle ilgili değişikliklere gidilmişti. Yardımdan faydalanacak ailelerin yıllık net geliri 16.500 Euro'yu geçiyorsa, yedinci aydan itibaren kısıtlamaya gidiliyor.

Yeni doğan çocuklarıyla yalnız bir yıl evde kalacaklarını açıklayan aileler için oluşacak kayıp ise çok daha ağır. Şu an aylık 460 Euro alan bu aileler için 1 Ocak 2004 yılından itibaren yalnızca 450 Euro ödenecek. Bunun dışında tek başına çocuk yetiştiren anne ve babaların yıllık gelirlerinin

1.300 Euro'su vergiden muaf tutulmaya devam edilecek. Bu uygulama ile yalnız çocuk yetiştiren anne ve babaların yıllık kaybı oldukça yüksek olacak.

Alman Eşitlikçi Yardımlaşma Birliği'nin kısa süre önce açıkladığı bir araştırma sonucuna göre, işsizlik yardımı ile sosyal yardımın birleştirilmesiyle yoksulluk sınırında yaşayan çocukların sayısında 500 binlik bir artış gerçekleşecek. Birliğin Başkanı Ulrich Schneider'e göre, hükümet tarafından tasarlanan bu değişikliklerle yoksul çocukların sayısı artacak. Schneider, düşük gelirli ailelerin çocuklarına yapılan yardımların sosyal yardım daireleri tarafından değil de aile kasasından ödenmesinin de bu çocukların yoksulluktan kurtarılacağı anlamına geldiğini ekliyor.

Doğu Bloku'nun yıkılması ve derinleşen krizle birlikte daha da pervasızlaşan kapitalist sistem artık kundaktaki çocukların haklarına göz dikerek kendi derdine deva aramaktadır. Saldırıların parti programındaki "demokratik sosyalizm" kavramını tartışmaya açan bir koalisyon ortağı tarafından gerçekleştirilmesi ise burjuva devletin artık kendi özünden dönüşünü göstermektedir. Sosyalizmin basıncıyla kendisine "sosyal devlet" yaftasını yapıştıran burjuva devlet, şimdi tüm sosyal hakları budayarak, özünde faşist olan ve salt idari, polisiye ve askeri işlerle uğraşan bir devlet tipine doğru evriliyor.

SY Kızıl Bayrak/Almanya

Yoğunlaşan saldırılar karşısında artan sorumluluklarımız ve sınıfa müdahale tarzı üzerine...

Deneyimlerden öğrenmeliyiz

Z. Güneş

Tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de sermaye devleti sınıfın 150 yıllık tarihsel kazanımlarını bir çırpıda gaspetmeyi hedefleyen saldırılarını yoğunlaştırmış durumda. Önümüzdeki süreçte işçi sınıfı devrimcilerinin omuzlarına her zamankinden daha fazla görev ve sorumluluk düşüyor. Sermayenin artan saldırıları karşısında Partimizin yolunu aydınlatan politikalarıyla sınıfa müdahale ediyoruz.

Sömürünün had safhada olduğu ve yaklaşık 70 işçinin çalıştığı bir işyerinde işe başlayalı üç aya yakın bir süre oluyor. Bu süreci, soyunma odasında, yemekhanede, su içerken, tuvalete giderken, başka makinalardan mal getirirken ya da dışardan getirdiğim yiyecekleri paylaşarak vb. hiçbir fırsatı heba etmeden işçi arkadaşlarla ilişki kurmak için değerlendirmeye çalıştım. Bu kısa süreçte fabrikada tanımadığım işçi kalmadı. Kimi arkadaşlarla kurduğum ilişkiyi artık tanımlı hale getirirken, birçok arkadaşta da saygınlık uyandırdım. Bazı arkadaşlar ise merak ettiklerini sorar ya da kendi sorunlarını benimle paylaşır duruma geldiler, yaşları benden büyük olduğu halde bana "abi" diye hitap etmeye başladılar. Bu kadar kısa sürede işçilerle ilişkilerimin bu düzeye gelmesinde müdahale tarzının çok önemli olduğunu düşünüyorum. Yaşadığım deneyimler üzerinden bunu açmak istiyorum.

İşe yeni başlayan her işçi ilk günlerde diğer işçiler tarafından soru yağmuruna tutulur. Kişiliğine, sohbet tarzına, iş karşısındaki tutumuna dikkat edilir. İşini düzgün, hızlı ve temiz yapan bir işçi hemen eski işçilerin ve ustaların ilgisini çeker. Aynı zamanda kimi işçiler tarafından ezilmeye çalışılır, hızlılığı bazı işçilerce rekabet konusu edilebilir.

İşe başlar başlamaz işçileri davranışları ve konuşmaları üzerinden tanımaya çalıştım. Bu aceleciliğim bir an önce ilişki kurup tanımlı hale getirme isteğimden kaynaklanıyordu. Öncü bir işçiyi gözümde kestirdim. Çalıştığı makinenin arızalı olduğu bir anı fırsat bilerek yardıma gittim ve sohbet etmeye başladık. Yemek arasında sohbetimizi daha da koyulaştırdık. Zonguldaklı olduğunu öğrendiğimde hemen, "Sen madende çalıştın mı, Zonguldak maden işçilerinin yaptıkları yürüyüş ve eylemliliklerde sen orada mıydın?" vb. soruları yönelttim. Bunları duyunca arkadaşın gözleri parladı ve anlatmaya başladı: "Hayır ben yoktum ama, babam ve bazı akrabalar bizzat o yürüyüşte vardı. Hatta 1989'daki grizu patlamasında ölenlerden bazıları da bizim akrabalarımızdı" vb.

Bu ilk sohbetten sonra her geçen gün sohbetimizi biraz daha ileriye taşıdım. Bu arkadaş, diğer arkadaşların loto, spor ve televole sohbetlerini kastederek, "Bu insanların bu sohbetleri beni çok sıkıyor. Oysa sohbet edecekleri daha farklı şeyler olmalı" vb. dedi. Bunun üzerine ben de, "Evet, ne yazık ki sohbet konuları bunun ötesini geçemiyor. Aslında kendi sorunlarını, neden bu koşullarda çalıştığımızı ve az ücret aldığımızı, özelleştirmelerle elimizden alınan sosyal haklarımızı ve her geçen gün büyüyen işsizlik ordusunu konuşmaları gerekiyor. Ama bunun nedeni kendilerindeyse, diğer nedeni de bizi böyle yarı aç yarı tok yaşamaya iten bu koşullardadır. İnsanlar geliyor 13-15 saat çalışıyor ve evlerine gidince televizyonlarının karşısına geçiyorlar. TV'lerde de insanı sürekli yozlaştırıp bencillğe iten televole, futbol vb. programlar yayınlanıyor. Yaşamımız hiçbir sosyal faaliyet olmadan ev ile iş

arasında sıkıştırılmış, robotlaştırılmışız. Ve bu sadece bizde değil, tüm Türkiye ve dünyanın her köşesinde yaşanan sorunlar" vb. dedim. Sonra yeni çıkarılan "kölelik yasası"ni anlatarak, nasıl da can pahasına kazandığımız 150 yıllık tarihsel kazanımlarımızı elimizden almak istediklerini ve ne yazık ki işçi arkadaşların çoğunun bunun bilincinde olmadıklarını anlattım. Tarihte işçi sınıfının sahneye çıkışı, can bedeli mücadelelerle kazandıkları haklar, sınıf mücadelesi vb. ile sohbetlerimiz ilerledi.

Birkaç gün sonra da BDSP'nin "kölelik yasası" ile ilgili broşürünü ve yerel bülteni verdim. Broşürün üzerinde yer alan "Ortaçağ köleliği yasalaştı" ibaresini göstererek, "Gerçekten de öyle, senin dediğin gibi ücretli köleyiz, herşeyi uyguluyorlar bize ve biz sesimizi dahi çıkartamıyoruz" vb. cümlelerle tepkisini dile getirdi. Bültenleri hafta sonu okuyacağı için bu hafta sonunun güzel geçeceğini söyledi. Birkaç gün sonra da izin alıp memleketi Zonguldak'a giderken bana "bir şey diyor musun?" diye sordu. Ben de yanımda birkaç bülten olduğunu, onları memleketindeki dost ve arkadaşlarına verip veremeyeceğini sordum, olur dedi. Bu sayede Zonguldak işçilerine 6 yerel bülten ve 4 BDSP bülteni ulaştırılmış oldu.

İşçilerin geri tutumlarına karşı tavrımız sert, net ve öğretici olmalı

İşçilerle ilk ilişkiyi kurduktan sonra yavaş yavaş bir şeyleri tartışmaya, paylaşmaya başlarız. İlişkimiz bir yerden sonra belli bir düzeye gelir dayanır. Nasıl ki devrimci mücadelede bir noktadan sonra ya ileriye sıçranır ya da geriye doğru düşülürse, işçilerle belli bir düzeye gelen ilişkimiz de yavaş da olsa ya ilerleyecek, ya da gerileyecektir. Yayınımızı alan, belli şeyleri tartışıp paylaştığımız bir işçi ilişkimiz belli bir zaman geçmesine rağmen ilerlemiyor, açıktan olmasa da konuşup tartışmaktan kaçırıyorsa, bahaneler buluyorsa, bu ilişkinin gidişatı geriye doğru demektir. Ya da bir şeyleri konuşup paylaştığımız bir işçi devrimci kimliğimizi öğrendikten ya da sezdikten sonra "tepemize binmeye" çalışıyorsa, buna karşı tavrımız sert, sarsıcı ve öğretici olmalıdır. Bizim farkımızı görmesini, saygı göstermesini sağlayacak bir tutum almalyız.

İşyerinde başka bir bölüme vermişlerdi beni. Bir işçiyle tanıştım. Kısa sürede kaynaştık. Benim konuşma, davranış ve üslubuma atıfta bulunarak, "herhalde sen okumuş birisin" diyerek, uzun sürecek tartışmaların başlamasını sağladı. Sivaslı olduğunu öğrendiğim bu arkadaşla bir an önce ilişkiyi geliştirme aceleciliğimden, "Sivas katliamında sen orada mıydın?" diye sordum. Olayı "katliam" olarak sormam bile onda düşüncelerime dair bir şeyler sezinletirdi. Bu durum karşısında ikircikli davranarak cevap yerine soruyla karşılık verdi; "Sen o olay hakkında ne düşünüyorsun?" Ben olayı bir katliam olarak niteledim ve devletin bazı gerici insanları oraya salarak açıktan bir katliam yaptığını, yakılan o aydın insanlar şahsında bir bütün olarak ülkenin aydınlığının yakılmak ve topluma korku salınmak istendiğini anlattım ve tekrar düşüncesini sordum. O ise, "bir insanın kaderinde ne yazılmışsa o olur" cevabını verdi. Ben ise, "Olur mu, ben seni yakacağım ve buna 'bu senin kaderin' diyeceğim. Böyle bir şey olabilir mi?" şeklinde cevap verdim.

Birkaç gün sonra yanıma başka bir işçi verdiler. Bu işçiyle aynı makinede çalışıyorduk. Makine çok seri olduğu için çok hızlı olmak gerekiyordu. Sivaslı işçi makinenin ihtiyaçlarına bakıyor, benim dizdiğim malları masaya koyuyor, diğer işçi de paketliyordu. Normalde makinenin ihtiyaçlarını karşıladıktan ve işini bitirdikten sonra bana yardım etmesi gerekirken, başka makinede çalışanlarla sohbet ediyor, sigara içiyor ve bana alaylı bir tarzda "oğlum-yavrum" laflarıyla seslenerek, "çabuk ol, yavaş çalışıyorsun, bak mallar birikti, aslında benim sana yardım etmemem gerekiyor, senin onları yetiştirmen lazım" vb. diyordu. Bunun üzerine ben; "Bana bak, benimle konuşurken adam gibi konuş. Ne o öyle oğlum, yavrum! Benimle konuşurken bu ağızlarla konuşma. Yardım etmen gerektiği halde acele et diyorsun, ben makine miyim? Eğer yapabiliyorsan gel benimle yer değişelim" şeklinde sert bir cevap verdim. Neye uğradığını şaşırıldı.

Bu olaydan sonra birkaç gün diyalogu kestim ve uzaktan takip ettim. Onun da tanıdığı diğer işçilerin sürekli yanıma gelip sohbet etmeleri ya da kendi aralarında benden bahsetmelerinin de etkisiyle baktım kendi sohbet etmeye yanaşılıyor. Ondan sonra yavaş yavaş diyalogu sürdürdüm. Şu an ileriye çıkmasa da bana saygı duyuyor, yaşanan bir olay karşısında düşüncemi soruyor, onun üzerinden başka işçilere ulaşabiliyorum.

Yukardaki tartışmalara tanık olan üçüncü işçi ise 5 yıllık bir işçiydi. Diğerine karşı aldığım tutumun onu etkilediğini farketmiş, fakat o esnada konuşmamıştık. Birkaç gün sonra başka bir bölümde yanyana duran iki makineye verdiler bizi. Genel sohbetlerin ardından Zonguldaklı olduğunu öğrendim. Çalışma ve yaşam koşullarının çok kötü olduğundan bahsetmesi üzerine, bu koşulların her yerde aynı olduğunu, kölelik yasasının meclisten geçmesiyle önümüzdeki dönemde daha da kötü olacağını genel saldırıları örnekleyerek anlattım. Konuşmamı ilgiyle dinlemesinden de güç alarak, "Zonguldak maden işçilerinin '90'daki grev ve eylemlerinde sen orada mıydın?" diye sordum. Arkadaş gülümseyerek, "Hayır orada değildim, fakat biz de Çorum'daki madende direniş yaptık. Ben o direnişte öncülerden birisiydim. Patron bizi birkaç işçiyle birlikte işten attı. Fakat olsun, geriye kalan işçiler bundan yararlandı" diyerek, geçmiş sürecini ayrıntılarıyla anlattı. Bu arkadaşla sohbetlerimiz ilerledikçe ilk önce BDSP broşürü ve yerel bültenleri, sonra Kızıl Bayrak'ı verdim. Materyalleri ilgiyle karşılarken, 5 yerel bülten ve 5 BDSP bültenini alarak çevresindeki işçilere dağıttı. Bu arkadaşla önümüzdeki süreçte yapılabilecek merkezi Ankara mitinglerine katılmaya karar verdik.

İşçilerle tartışırken ve materyal verirken meşru zeminler-ortamlar yaratmalıyız

Yoğunlaşan saldırıların 30-70 civarında işçinin çalıştığı işyerlerindeki yansımaları daha farklı oluyor. İşçilerde müthiş bir tepki var. Fakat bu tepki birleşip eyleme dönüşmüyor. Sürekli takibat ve baskı altına alınan, rencide edilen işçi, zamanla öz güvenini yitiriyor, yanı başındaki arkadaşına güvenemeyebiliyor. Bunda işverenin yoğunlaşan saldırıları ve denetiminin büyük bir etkisi var.

Çalıştığımız ya da ilişkide olduğumuz bu tür işyerlerine müdahalemiz güven veren, eğiten ve sarsan

bir tarzda olmalı, meşru ortam ve zeminler yaratmalıyız. İşçilerle sürekli politik konular üzerine sohbet etmek ya da başka şeylerden sohbet ederken sürekli politik konuları açmak hatasına düşmekten özenle kaçınmalıyız. Böylesi bir tutum işçilerin bir süre sonra sıkılıp geri çekilmelerine neden olacaktır. İşçileri boğmadan kendi ortamlarında tanınmalı, ama asla reformizmin yaptığı gibi peşlerinden sürüklenmemeliyiz.

Bazen yemek aralarında ya da molalarda birbirlerini daha yeni tanımaya başlayan 3-4 veya 8-10 işçi oturabiliyoruz. Kölelik yasası, çalışma koşulları, zamlar, Kürt sorunu, sendika-sigorta vb. konular hakkında tartışmalar açılabilir. Bu esnada düşüncemizi açıklamaktan çekinmemeliyiz. Hatta bu esnada, işçilerin düşünce yapısı ne olursa olsun (yeter ki müdürlere bildirmeyecekleri konusunda güvenilir olduklarını bilelim), tartıştığımız konular hakkında bildiri, bülten, gazete vb. verebiliriz. Ayrıca işçilere bülten, bildiri vb. materyalleri verirken kuytu bir köşede gizlice ve panik bir ruhaliyle değil, makine başında, iki-üç kişi biraradayken vb. vermeliyiz. Bu tutumumuz bizi meşrulaştıracığı gibi, işçilerdeki güven ve saygınlığı daha da güçlendirecektir.

Bir de işçilere yaklaşımda şu hataya düşebiliyoruz. İşyerinde Kürt ya da sola yakın bir işçi arayabiliyoruz. Bulduğumuzda onu mücadeleye çekme ve ikna etme çabalarımız yoğunlaşıyor. Oysa dönüp baktığımızda, zamanımızın büyük kısmı onları ikna etme çabalarıyla geçtiğinden mücadeleye açık yeni işçileri bulup çıkarma çabamız tali planda kalabiliyor. Ve bahsi geçen bu Kürt ya da az-çok sol düşünceye sahip işçi tüm çabalarımıza rağmen ileriye çıkmak istemiyor. Böylelerine hakettiği kadar değer vermeli, gerektiği kadar zaman harcamalıyız.

Sonuç

Yukardaki deneyim üç ayı aşkın bir zamanda yaşandı. Bu süre içerisinde verdiğimiz materyal sayısı; 58 adet yerel bülten, kölelik yasasıyla ilgili 29 adet BDSP kitapçığı, iki Kızıl Bayrak ve bir Ekim Gençliği. Bu, doğru yaklaşıldığında, işçilerin giderek müdahaleye açık hale geldiğini gösteriyor.

Yoğunlaşan saldırılar karşısında sınıftaki duyarlılık, tepki ve saldırılara karşı mücadele etme isteği artmaktadır. Son dönemde Türkiye genelinde yaşanan sendikalaşma girişimleri, iş yavaşlatma veya iş durdurma eylemleri, önümüzdeki dönemde sınıf hareketinin gidişatının ipuçlarını vermektedir. Dolayısıyla, sınıf devrimcilerinin omuzlarına her zamankinden daha fazla görev ve sorumluluk düşmektedir. Bulduğumuz her alanda mücadeleye dört elle sarılmalı, canla başla en ufak bir olanağı bile heba etmemeliyiz. Belki ilk etapta harcadığımız emeğin karşılığını alamayabilir, beklediğimiz karşılığı bulamayabiliriz. Ama hiçbir çaba boşa gitmeyecektir. Bolşevikler bu konuda da bize zengin deneyimler bırakmışlardır. I. Dünya Savaşı sürecinde “savaşa karşı iç savaş”ı savunmaları, politikalarını bıkmadan usanmadan sürekli anlatmaları karşısında, bazı işçiler kimi yerlerde saldırmış, hatta Bolşevikleri ağır yaralamışlardır. Fakat bundan birkaç yıl sonra devrimci kalkışmaya katılanlar bizzat bu işçilerdir.

Böylesi zor bir dönemi başarıyla göğüsleyebilmek için, yaşanan deneyimleri basınımda işleme görev ve sorumluluğu önümüzde duruyor.

Devrimci bir sınıf hareketi için görev başına!

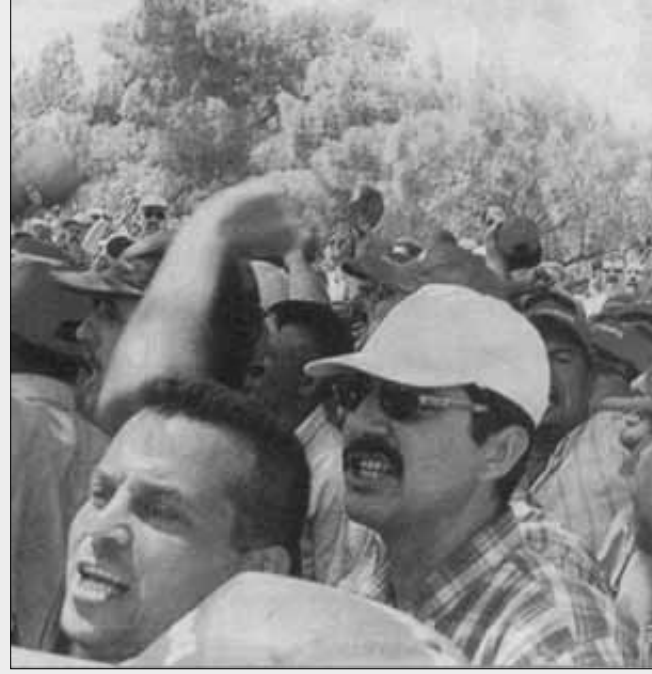
Sınıf hareketindeki son gelişmeler

Kölelik yasasının yürürlüğe girmesinden sonra sınıf cephesinden ilk kıpırdanışlar yaşanmaya başladı. Lokal direnişler şeklinde gelişen eylemler, sınıf dayanışmasının zayıf olduğu koşullarda, yerelliklerle sınırlı kalıyor. Halihazırda bu durumun aşılabilmesi de zor görünüyor. Birçok etkenin yanı sıra sınıf ve kitle hareketinin uzun süredir yaşadığı durgunluk bunun en önemli nedeni.

Kamuda TİS sürecinin bağışlanmasından sonra sermayenin sözcüsü R. T. Erdoğan memura da işsizlik kemendini göstererek sıfır sözleşmeye razı olmaya çalışıyor. “Dışarıda beş milyonu aşkın işsiz var. Verilene razı olun, yoksa siz bilirsiniz” tehdidini savuruyor. TİSK Başkanı R. Baydur ise daha ileri giderek “eksi zam” verilmesi gerektiğini söylemişti. Sermaye sözcülerinin bu kadar arsız davranmalarının nedeni sınıfın örgütsüzlüğüdür. Var olan sendikal örgütlülüklerin başındaki hain bürokratların tutumudur. Tüm bunlara karşın işçi ve emekçi kitlelerde derin bir hoşnutsuzluk olduğu biliniyor. Başta PETKİM işçisi olmak üzere son özelleştirmelere (TEKEL, TÜPRAŞ vb.) karşı işçilerin gösterdiği tepki bunun ifadesidir. Fakat süreci hızlandırarak sürüklemek noktasında eksik kaldı. Eylemler kendi sınırları içinde kaldı.

Temmuz’da başlayan (daha öncesinde bir-iki işyerinde devam eden) direniş ve grevlere yenileri eklenmektedir. Bu eylemler parçalı ve dağınık seyretse de, sınıf cephesinden bir silkinin ilk habercisi durumundadır. Talepler hemen hemen ortak bir paydada buluşuyor. Ücret artışı ve sendikalaşma ekseninde yükselen talepler karşısında patronlar hemen işten atmalara başlıyorlar. Amaç eylemdeki diğer direnişçi işçilere gözdağı vermek. Bu sökmeyince de devletin kolluk güçlerini devreye sokuyorlar. Bir de noteri getirterek buna “hukuki” kılıflar uydurmaya, kendilerini haklı çıkarmaya çalışıyorlar. Kapitalistlerin tüm bu ayak oyunlarına karşı işçiler de bir sınıf olarak hareket etmesi gerektiğini mücadele içerisinde öğreniyorlar. Alınması gereken tutumu da buna göre belirliyorlar. Grevdeki Polkima işçilerinin de söylediği “grev bizim okulumuz oldu” sözü aslında birçok şeyi özetliyor.

İzmir’de de PETKİM ve TEKEL işçilerinin yaptığı özelleştirme karşıtı eylemlerden sonra kısa bir suskunluk dönemi yaşandı. Ağartıoğlu ve Dönmez deride sendikalaşmadan dolayı başlayan direniş, TİS süreci anlaşmazlıkla sonuçlanan Polkima grevi ve sendikalaşma talebiyle KİMMET’te devam eden grev ve direnişler, İzmir’de sınıf hareketinin gelişebileceğinin ilk işaretidir diyebiliriz. Buna KESK’in Ankara yürüyüşünü eklediğimizde, işçi ve emekçilerin “kölelik yasası” ve özelleştirmeler başta olmak üzere “yeni personel rejimi”, “Irak’a asker gönderme” vb. konularda daha duyarlı olduklarını, mücadele edebileceklerini ilk belirtmelerini vermeye başladıkları görülmektedir. Sorun bu saldırılar karşısında sınıfın birleşik-militan mücadelesinin örneğidir. Bu başarılabildiği koşullarda yeni direnişlerin eklenerek süreceği içten bile değil. O zaman sınıf hareketi yeni bir başlangıç ve sıçrayış

dönemi yakalayabilecektir. Böylece yeniden bir soluklanma, toparlanma dönemi başlayabilir. Bütün olguları yanyana koyduğumuzda, sınıf buna hiç de uzak değil. İş, öncü işçilerle sınıf devrimcilerinin hangi politik perspektifle müdahale edeceği. Saldırıların pervasızca devam ettiği önümüzdeki süreçte bu çok daha büyük bir

önem taşımaktadır.

Sermaye iktidarı kendi açmazlarından kurtulmak için çeşitli yollara başvurmakta fakat bir sonuç alamamaktadır. Ödendikçe katlanan dış borçlar, faiz ve rant olarak ödenen iç borçlar ve yamandıkça büyüyen bütçe açıkları... 59. hükümeti öncelleri gibi bunları kapatmak için yeni vergiler koyuyor, özelleştirmeleri, sosyal kurumların tasfiyesini vb. hızlandırıyor. Tüm bu saldırılara karşın sendika bürokrasisinin tutumu bilinmektedir. Önce beylik laflar eşliğinde “yaparlarsa dünyayı başlarına geçiririz” diyorlar. Sonra işçilerin mücadele enerjilerini boşaltıp, ardından kapalı kapılar ardında satış sözleşmeleri imzalıyorlar. Kölelik yasası da bu şekilde çıkmadı mı? İşçi sınıfını arkadan hançerleyen bu hain bürokratları açıktan teşhir etmek ve bu hainlere karşı işçi ve emekçiler daima uyanık tutmak günün önemli görevleri arasındadır.

Hükümet AB’ye uyum paketlerini peşpeşe meclisten geçirerek toplum nezdinde imajını yenilemeye çalışmaktadır. “Demokrasi” ve “insan haklarına” saygılı oldukları, “özgürlüklerin” genişletilmesi için ellerinden geleni yaptıkları vb. türünden söylemlerle toplumun bilincini bulandırmaya çalışıyor. Ama durum hiç de öyle değil. İşçiler grev ve direnişlerde karşılarında devletin kolluk güçlerini görmekte, çoğu zaman çatışmaya da girmektedir. En sıradan protesto eylemlerinde dahi polislin göstericileri nasıl topladığını, kafa-göz kırarak nasıl gözaltına aldığını hep birlikte görmekte ve yaşamaktayız. İşkencenin sistematik olarak devam ettiğini, F tipi hücrelerle yetinmeyen devletin, insan varlığını yoketmeyi amaçlayan L ve D tipi hapisaneleri de devreye sokmaya çalıştığını biliyoruz. Bir de buna Kürt halkına uygulanan terörü eklediğimizde, sermaye devletinin ne kadar “demokratikleştirdiğini” görmekteyiz.

Borç sarmalı içinde debelenen sermaye devleti önceki krizlerde olduğu gibi faturayı hep işçi ve emekçilere ödetiyor. Onbinlerce insan işini kaybetti. Sosyal ve ahlaki yozlaşma ve çürüme üst boyutlara vardı. Biz işçi ve emekçiler bu gidişata izin vermemeliyiz. Krizin faturasını kapitalistler ödesin! Nedeni olmadığımız bu faturayı biz ödemeyelim! Bu öngörü ve bilinç açıklığı ile hak ve özgürlüklerimize sahip çıkıp, bu uğurda mücadele etmeliyiz. Sınıfın bağımsız mücadelesini yaratıp devrimci mücadeleye çektiğimiz koşullarda emperyalist köleliğe ve kapitalist sömürüye dur diyebiliriz.

R. Deniz

İMES cehenneminde işçilerin dünyası kararıyor..**Cehennemin karanlığını yırtmak elimizde!**

İMES biz işçiler için adeta bir sömürü cehennemi. Kimi zaman sabahın aydınlığını görmeden girip gecenin karanlığında evlerimize dönebildiğimiz bir cehennem. Bu cehennemde insana yakışmayacak, ancak Ortaçağ'da kölelere uygulanabilen koşullar hüküm sürüyor. Çalışma saatlerimizden tutun da çalışma koşullarımıza dek hemen her konuda durum aynı.

Posamız çıkana kadar çalıştırılıyor

Çoğumuz günde 12 saat çalışıyoruz ve bu normal çalışma günü olarak kabul ediliyor. Bunun karşılığında fazla mesai ücreti alamıyoruz. Herhangi bir nedenle bu fazla süreyi çalışmadığımızda ya maaşımız kesiliyor, ya da işimizden oluyoruz. Eve yorgun argın dönüp en fazlasından biraz televizyon izleyip sonra uyuyakalıyoruz. Pek çoğumuz tatil nedir unuttuk. Üç yanımız denizle çevrili iken bizler denizi televizyonda görür olduk. Buna bir de biraz daha gelir elde edebilmek için fazla mesailer yaptığımızı ekleyin. Evimizde yemek yiyecek, dostlarımızla sohbet edecek, çocuğumuzla ilgilenen kısıcık zamanımız bile kalmıyor.

Bugün pek çok sektörde 45 dakikalık çalışma bir işçinin bir aylık giderlerini karşılamaya yetiyor. Ama biz posamız çıkana dek çalıştırılıp ardından bir paçavra

gibi sokağa atılıveriyoruz. Oysa bizim dinlenmek, kendimize zaman ayırabilmek, çevremizle ve ailemizle ilgilenebilmek için kesintisiz iki günlük hafta sonu tatilimizin olması gerekiyor.

Sefalet ücretleriyle açlığa mahkum ediliyor

Bize reva görülen ücretler, bırakalım insanca yaşamayı hayatımızı doğru dürüst devam ettirmemize bile yetmiyor. Her seferinde ay sonunun gelmesini ipe çekiyor ama yine de elimizde bir şey kalmadığını görüyoruz. Kirada oturan veya evli olan işçi arkadaşlar için durum daha da kötü. Pek çoğumuz ev sahibinden,

bakkaldan, kasaptan kaçarak olduk.

Yoksulluk sınırının 1 milyarın üzerinde olduğu açıklanıyor, ama asgari ücretin 223 milyon gibi komik bir seviyede olmasına rağmen, kimi yerlerde bu bile verilmeyerek işçilere köle muamelesi yapılıyor. Üstelik patronlar bu kadarını bile gözümüze sokarak veriyor. Ağzımızı açtığımızda en olmadık hakaretlere maruz kalıyoruz. Sustuğumuzda ise hiçbir şey alamıyoruz. 6. ay zamları yapılması gerekirken, pek çok işyerinde bu sessizce geçiştirildi. En fazlasından bir şey ifade etmeyen zamlar yapılarak bizlerin ağzı kapatılmaya

çalışıldı. Oysa insanca yaşamaya yetecek vergiden muaf bir ücret hepimizin hakkı.

Hiçbir sosyal güvencemiz yok!

Sözde zorunlu olmasına rağmen küçük bir azınlığımız sigortalı durumda. Bunun dışındaki binlerce işçi sigortasız ve en küçük bir sosyal güvenceden yoksun bir şekilde çalışıyor. İşe girişlerde sigorta istediğimizde "hele bir çalışmanı görelim" denilerek aylarca sigorta yapılmıyor. Ardından da her seferinde yeni bahaneler uydurularak erteleniyor. Sigorta girişleri yapılanların ise sonradan ya primleri yatırılmıyor, ya da sigortadan çıkışları yapılıyor.

Sağlığa zararlı işlerde en ufak bir korunma ortamı olmadan çalıştırılıyor. Bu bile ölüme davetiye çıkarmaktır. Üstelik de sadece patronlar daha fazla kazansın diye. Ardından yaşanan en ufak bir kazada hiçbir güvencemiz olmadan ortada kalıyoruz. En fazlasından patronun insafına bağlı olarak, o da ancak işi aksarsa ya da yasal sorumluluktan kurtulmak için bir şeyler yapıyor. Oysa tüm çalışanları ve ailelerini kapsayacak bir sağlık sigortası zorunlu olmalı. Halihazırda sigorta primleri önemli ölçüde işçinin maaşından kesiliyor. Zaten açlık sınırının altında ücret alıyoruz. Bu nedenle de primlerin patronlar tarafından ödenmesi gerekir. Ne de olsa sırtımızdan zengin olan ve lüks içinde yaşayan onlar.

Saldırılarına karşı çıkmamanın yolu örgütlenmekten geçer

Bizler insanca bir yaşamı hak ediyoruz. Dinlenebileceğimiz, gecelerinde aç yatmayacağımız, kendimizin ve çocuklarımızın geleceğini düşünerek uykusuz kalmayacağımız bir yaşam hak ediyoruz. Peki bunları nasıl kazanacağız? Bugüne kadar görünen o ki, patronlar bunu bize kendiliğinden vermeyecekler. Aksine ellerinden geldikçe elimizdeki kırıntıları da almaya çalışıyorlar. Bizim ise bir yandan elimizdekileri kaptırmamak, diğer yandan hakkımız olanları almak için önümüzde tek bir yol var: Örgütlenip mücadele etmek.

Hakkımızı almak için mücadeleye!

İMES'te kölelik koşullarında çalışan, aynı kaderi paylaşan binlerce işçi olarak, ortak çıkarlarımız için birlikte hareket etmek zorundayız. Patronlar bizim birlikte hareket etmemizi engellemek için ellerinden geleni yapıyorlar. Kimimizi yanlarına çekmek için ayak oyunları yaparken, kimi zaman da aynı işi yapanlara farklı ücretler vererek aramızda düşmanlığı körüklüyorlar. Ama kendileri İMES İşverenleri Derneği sayesinde bizim haklarımızı gaspetmekte tam bir işbirliği halinde davranıyorlar.

Biz de en az onlar kadar, hatta daha örgütlü hareket etmek zorundayız. Patronların tüm saldırılarına karşı kendi taleplerimiz etrafında birleşmeliyiz. 8 saatlik işgünü, sigorta, sendika, iş güvenliği ve insanca yaşamaya yetecek vergiden muaf bir ücret taleplerini yükseltmeli ve bunun için mücadeleye girişmeliyiz. Bunları kazanmak için birlik olmak ve ortak hareket etmek zorundayız. Bunun bir aracı olarak bülteni etkin bir şekilde kullandığımız durumda, daha fazla işçiyi ulaşacak ve daha büyük bir güç olacağız. Örgütlü gücümüz ve mücadelemiz sayesinde İMES'te haklarımızı alabiliriz. Ancak bu şekilde yaşamaya mahkum edildiğimiz sömürüye ve sefaletle dur diyebiliriz.

(OSB-İMES İşçi Bülteni'nin Ağustos sayısından...)

"İMES yönetimi" kimler için yönetiyor?

Her öğle paydosunda birazcık dinlenmek için bir ağaç gölgesi ararsınız. Çünkü İMES içinde doğru düzgün oturacak yer yok. Eee, İMES yönetimi 6 binden fazla işçiyi nerede "ağırlayabilecek". Bunun için milyarlarca liraya gerek var. Hem işçiler yaratıcıdır, yatacak, dinlenecek bir yeşil bulurlar diye düşünüyor İMES yönetimi.

Ama gelin görün ki, İMES yönetimi ortaklarına kâr getirecek herşey için çuvala para harcıyor, tüm imkanları seferber ediyor. İMES içinde kalan boş yerlere 2'şer katlı yeni boş dükkanlar yapma planları var. Bir takım çalışmalar yaparak %30 ucuz elektrik almayı 'başarmışlar'.

Gider listesine baktığımızda işçilerin yararlanabileceği herhangi bir şey için hiçbir harcama yok. Fakat güvenliğe yıllık 25 milyar lira harcanabiliyor. Ya da İMES yönetimi arabalarına tamir için 16 milyar, birilerini ağırlamak için 12 milyar ve yahut kendileri için yılda 50 milyara yakın para harcayabiliyorlar. Fakat kendi personelleri için toplam sağlık giderleri 300 milyon bile değildir. Burada Çıraklık Okulu için 5.5 milyar harcama yapmışlar. Yanlış anlamayın, o çıraklık okulunu bizler bir meslek sahibi olalım diye değil, kendi ortaklarına, yani İMES patronlarına vasıflı eleman yetişsin diye açtılar.

Sitenin güvenliği için 18 kişi çalıştıran İMES yönetimi işçilerin sağlığı için bir doktor bile çalıştırmamaktadır. Öyle ya, haklarını alamadıkları için patron döven ve artık çıkış yolu bulamadığı için öldüren işçilere karşı bir güvenliğinin olması gerekiyor. Ama parmağı kopan, makineye elini kaptıran, vücudunu sıcak demirde yakan ya da en azından yara için pansuman yapacak bir doktorun bulunması patronlara çok masraflı geliyor. Acil

müdahale olmadığı için birçok arkadaşımız ya parmaksız ya da sakat kalmakta. Bu arada unutmadan söyleyeyim; güvenliğinin bir diğer görevi de öğle paydoslarında banklarda şekerleme yapan işçileri uyarıp azarlamaktır.

Harcamalar da gösteriyor ki İMES Yönetimi patronlar için yönetiyor sanayi sitesini. Tüm herşey "ortakların", yani patronların rahatı için yapılıyor.

Ya biz işçiler için ne yapılıyor? Hiçbir şey! Koca sanayide tam teşekküllü, ameliyathaneli, acil müdahale yapabilecek bir hastane bile yok. Bırakın bunu bir ambulans bile yok. Kopan parmakların onlar için önemi yok. Ne de olsa işsiz çok, biri gider diğeri gelir. Ya da bizim için bir tek sosyal alan olan kahveler var. Onların durumu belli. Kağıt oynatmaktan başka bir işe yaramıyorlar. Şöyle bir iş çıkışı top oynayabileceğimiz ücretsiz bir halı saha ya da yorgunluk atacağımız bir havuz olsa ya da sosyal aktivitelerde bulunacağımız bir mekan olsa (tiyatro, müzik, el sanatları, kurslar vb.) ne iyi olurdu değil mi? Ama patronlar bunları asla yapmazlar. Çünkü bizler onlar için basit bir köleyiz. Sadece çalışmak için varız. Bizim yüzme, tiyatro, müzik vb. ile ilgilenmek neyimize! Akşam eve gidip bir banyo yaptık mı tamam. Sabah vardiyasına dinç gitmek için bu yeterli. Bu yazdıklarım bizlerin en doğal hakkı. Ama bunları almak için de birlik olmalıyız. İstediklerimizi ancak mücadele edersek alabiliriz.

İMES içine tam teşekküllü bir hastane!

Top sahalı, çalışma odaları (tiyatro, müzik, el sanatları vb.) olan bir kültür merkezi yapılınsın!

İMES'ten bir işçi

(OSB-İMES İşçi Bülteni'nin Ağustos sayısından...)

Neyin “yol haritası”?

Serhat Ararat

Şimdilerde yol haritası yapıp ilan etmek moda oldu. Bu modanın öncüsü de ABD. Filistin sorununun kendi ekseninde ve Ortadoğu stratejisi bağlamında çözmek için bir yol haritası yapıp ilan etti. Bu proje Filistin direnişini Filistin özerk yönetimi eliyle bastırmayı ve denetim altına almayı planlıyor ve buna karşılık özünde devlet olmayan, devletin hiçbir unsurunu taşımayan bir “Filistin devletini” öneriyordu. Kuşkusuz Filistin direnişi ve halkının temel gerçeklerini alaya alan böyle bir projenin ölü doğmaktan başka bir şans yoktu, olamazdı. Nitekim gerçekleşen de bu oldu.

ABD'nin Filistin politikasının Kürdistan versiyonuna can atan Öcalan ve partisi, anılan yol haritasına özenerek “Demokratik dönüşüm için yol haritası” hazırlayıp yayınladılar. Hemen vurgulamalıyız ki, yayınlanan yol haritası dört yıldır İmralı'da geliştirilen çizginin gelinen aşamada somut bir ifadesinden başka bir şey değil.

Sunulan bu projenin zamanlaması da ilginçtir. Uzun bir süredir af beklentisi içinde olan Öcalan ve partisi, kendilerini dışlayan bir pişmanlık yasasıyla karşılaşınca blöf değeri dahi olmayan tehditler savurdular. Bu doğrultuda çok çırpındılar, ayları bulan kampanyalar yürüttüler, ama bula bula karşılarında kendilerini dışlayan bir pişmanlık yasası buldular. Aslında kendilerini de kapsayacak bir pişmanlık yasasına hazırıldılar. Bunu Öcalan sayısız kez açıklamıştır. Son birkaç ay içinde yaptığı açıklamalar bu sözlerimizin somut belgeleri niteliğindedir. KADEK yönetiminin yayınladığı yol haritası da bir dizi laf yığı altında bunun açık itirafı niteliğindedir.

Açıklanan yol haritasında da açıkça vurgulandığı gibi temel hedefleri af edilmektir. Af edilme karşılığında kendilerinin de neler yapacaklarını vurguluyorlar. Şöyle diyorlar:

“KADEK ve Gerillanın Bu Aşamada Yapması Gerekenler:

1- Devlet bu aşamada öngörülen gerekli yasaları çıkardıktan sonra gerilladan ve yurt dışından beş yüzer kişilik gruplar halinde Türkiye'ye giderek demokratik siyasal yaşama katılırlar. Gerillalar, bir gerillada bulunan silahları ve teçhizatları yanlarında bulundurarak giderler.

2- Türkiye'ye dönenler toplumsal barışı güçlendirecek çalışmalar içine girerler. Yasal demokratik haklarını kullanırlar. Devlet aleyhine bir faaliyet yürütmezler.”

Af edilenler “Devlet aleyhine bir faaliyet yürütmezler” taahhüdünü verirken, nihai hedeflerini de daha sonraki paragraflarda dile getiriyorlar. Şöyle:

“Devlet Açısından Yapılması Gerekenler:

1- Kürt kimliği anayasal ve yasal güvenceye kavuşturularak, Kürt halkı demokratik cumhuriyetin asli, anayasal vatandaşları olarak kabul edilmelidir. Kürtlerin laik, demokratik, sosyal hukuk devleti olan cumhuriyete bu biçimde katılmalarıyla Türkiye gerçek anlamda Türklerin ve Kürtlerin ortak vatani haline gelir. Kürt halkı, bu demokratik ülkeye karşı her türlü sorumluluklarını yerine getirecek görevlerle yükümlü olur.

2- Dil, kültür hakları yasal güvenceye kavuşturulur. Radyo, TV ve basın üzerinde hiçbir kısıtlama yapılmaz. Türkçe radyo, TV hangi hukuki kurallara bağlıysa, Kürtçe ve diğer dillerdeki yayınlar da aynı prosedüre bağlı olarak faaliyet yürütür. Kültürel faaliyetler için de aynı hukuki kurallara ve prosedür işletilir.

3- Temel eğitimde Kürtçe eğitim dili olarak

kullanılır. İsteyen herkes bu okullarda çocuğunu okutur. Liselerde ise Kürt kültürü, Kürt dili ve edebiyatı dersleri konulur. Bunlara seçmeli ders olarak eğitim müfredatında yer verilir. Üniversitelerde ise Kürt dili-edebiyatı, kültürü ve tarihi yüksek okulları kurulur.”

Kürt halkı cumhuriyetin temel niteliklerine katılmaya hazır, bunu bir daha tekrarlıyorlar. Bunun için af koşulunun yanı sıra bir de “Kürt kimliğinin anayasal ve yasal güvenceye kavuşturulması” isteniyor. “Kürt kimliğinin anayasal ve yasal güvenceye kavuşturulması” istemi, içi boş, hiçbir siyasal, hukuksal ve kurumsal anlam ifade etmiyor. “Anayasal vatandaşlık” kavramı ise grupsal bir kimliği ve hakkı değil, bireysel kimlik ve hakkı ifade ediyor. Kürt kimliğinin anayasal ve yasal güvenceye kavuşturulması lafı ile ne anlatmak istiyorlar, bunun hukuksal ve kurumsal formülü nasıl olacak, evet bu soruların hiçbir yanıtı yok. Bugüne kadar yayınlanan Öcalan açıklamalarında ve KADEK belgelerinde bu soruların herhangi bir yanıtı yok. Aslında bir yanıtı var, o da bu lafın içeriksiz oluşudur! Bu laf, Kürtler'in köleliğini olduğu gibi sürdürmeyi anlatıyor... Bir kez cumhuriyetin temel niteliklerini kabul ettiniz mi, kaçınılmaz olarak Kürtler'in varlığını ve bu varlıktan kaynaklanan temel haklarını da inkar etmek ve yok saymak durumundasınız. Öcalan ve KADEK Kürtler'in özgürlük davalarını bir af ve yaşam dilenciliği karşılığında trampa etmelerinin üzerinden yıllar geçti. Şimdiki çırpınışları da bundan başka bir şey değil!

Yukarıda ortaya konulan üç maddelik (devamı da var, ama onlar çok daha önemsiz) program, KADEK'in azami programıdır. Bu noktada

sorulmalıdır, bunu hala işin pek ayrımında olmayan veya olup da pek kılını kıpırdatmak istemeyen KADEK etkisindeki Kürtler yapmalıdır:

“Biz niçin yola çıktık, 14 Temmuzlar'ın, 15 Ağustoslar'ın hedefi neydi ve sayısız bedel niçin ödendi?”

Aslında yayınlanan yol haritasında herhangi bir yenilik yok. İlan edilen yol, devlete kabul edilme yolu, devletle bütünleşmek için taahhüt belgesidir! Bunun şu sözlerden daha açık bir kanıtı olabilir mi?

“Bu aşamada KADEK'in yapacakları:

1- Yöneticiler, komutanlar dahil tüm örgüt yapısı ve gerillalar, uluslararası kuruluşlar ve aracı devletlerin güvencesinde silahlarıyla birlikte Türkiye'ye dönerler.

2- Türkiye dışındaki tüm yayınlar kendilerini gerçekleştiren barış sürecine uygun biçimde düzenleyerek iki halkın demokratik birliğine katkı sunacak temelde yayın yaparlar, yurtdışında basın-yayın faaliyeti yapmasına gerek kalmayanlar Türkiye'ye taşınır ve yasalara uygun olarak çalışmalarını sürdürürler.

3- Yurtdışındaki tüm dernek ve kurumlar oradaki Türkiyeli demokratik dernek ve kurumlarla ortak çatı altında birleşirler. Yurtdışında Türkiye eksenli olmayan hiçbir kurum kurmazlar. Kimlik, dil ve kültürlerini bu kurumlar içinde özgün yapılanmalarıyla korur ve geliştirirler. Yurtdışında Türkiye aleyhine hiçbir faaliyete -siyasi ve diplomatik- katılmazlar.

4- Yurtdışındaki ve Kürdistan'ın diğer parçalarındaki Kürtlerle ilişkilerinde demokratik Türkiye'nin çıkarlarına göre hareket ederler.”

Bu sözler ek bir yorum gerektirmiyor. Ama “bizimkiler” bunları anlayıp gerekli sorgulamayı yapabilecekler mi?

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizmdir!

Üçüncüsünü düzenlediğimiz Bir-Kar Gençlik Kampı'na Berlin Bir-Kar gençliği olarak katıldık. Bizim için büyük bir mutluluk ve heyecanı ifade eden kamp süresi boyunca en ileri düzeyde paylaşımlar yaşadık, kendimizi eğittik, devrimci değerlerimize sahip çıktık, gençliğin sorunlarını tartışıp çözümler üretmeye çalıştık. Tiyatro, skeç, şiir, halkoyunları ve türkülerle kültürel-sanatsal değerlerimizi koruduğumuzu ve geliştirdiğimizi gördük.

Böyle kamplar düzenleyerek yeni bir kültürün temellerini atmak ve bu temeller üzerinde yol almak istedik. Dönüp baktığımızda bu alanda yol aldığımızı ve tam da istediğimiz yolda olduğumuzu görebiliyoruz. Bu sonucu kuşkusuz nitel anlamda yaşadığımız gelişmeden alıyoruz. Kampın son günü yaptığımız toplu değerlendirmede bütün arkadaşların ortak olarak ifade ettiği de buydu. Bu kampa katılan arkadaşların hepsinde belirgin bir ilerleme, bilinçte bir sıçrama, sahiplenme

duygusunda gelişme, iş yapmada yetkinleşme gibi niteliklerin geliştiğini kamp süreci boyunca gördük.

Kuşkusuz bu nitel gelişme sadece kamp alanı ve süresi ile sınırlı kalmayacak, bölgelerde yürüteceğimiz çalışmalarını büyütüp güçlendireceğiz. Bu moral güce ve enerjiye sahibiz. Öyleyse bu enerjimizi, daha örgütlü, daha bilinçli, giderek büyüyen ve güçlenen, devrimci değerleri bu yoz ortamda inadına yaşatan gençliği yaratmak için kullanmalıyız.

Berlin BİR-KAR Gençliği

3. Bir-Kar Gençlik Kampı...

Başarılı bir gençlik kampı gerçekleştirdik

3. Bir-Kar Gençlik kampı Almanya, Hollanda, Fransa ve İsviçre'den gelen gençlerin katılımıyla 10-16 Ağustos tarihleri arasında Almanya'nın Bielefeld kentinde yapıldı.

Kampımıza 50 genç katıldı. Bu katılım, diğer iki kampımızla karşılaştırıldığında düşüktü. Kampa hazırlık çalışmaları konusunda diğer yıllara göre daha organize olmamıza ve katılım için epey çaba harcamamıza rağmen bu durumu aşamadık. Bunun nedenlerinden biri kampımızın yaz dönemine denk gelmesiydi. Birçok arkadaşımız tatile gittiler. Fakat elbette bunun asıl nedeni birçok yerimizde hala istikrarlı, hedefli ve örgütlü gençlik çalışmamızın olmamasıdır.

Kampımızın bütün ön hazırlık çalışmalarını Bir-Kar Gençlik Komisyonu yürüttü. İki ayda bir periyodik olarak toplanan komisyonumuz oldukça zengin bir program ortaya çıkardı ve iyi bir işbölümü yapıldı. Ufak-tefek bazı aksaklıklar hariç programımızı eksiksiz hayata geçirdik diyebiliriz.

Programımız şu ana başlıklardan oluşuyordu: Sosyal ve kültürel etkinlikler (müzik, tiyatro, folklor, bilgi ve yetenek yarışması), seminerler (sosyal hak gaspları ve gençlik, ırkçılık, eğitimde özelleştirme, iletişim ve insan ilişkileri konulu forumlar), şair ve yazarlarımızdan N. Hikmet, A. Arif ve Orhan Kemal'in yaşamları ve eserleri, devrimci önderlerden D. Gezmiş, M. Çayan ve İbrahim Kaypakkaya'nın yaşamları ve mücadeleleri, sportif faaliyetler, iş ve teknik (fotoğraf çekme, marangozluk, bilgisayar kullanımı, pankart yazma), film gösterimi ('Büyük adam küçük aşk' ve 'Sarhoş atlar zamanı' filmleri).

Seminer ve tanıtımların hepsi genç arkadaşlar tarafından sunuldu. Birçoğunun deneyimsizliğine rağmen seminerlerin oldukça verimli geçtiğini söyleyebiliriz. Öte yandan geçmiş kamplara göre gençlerin ilgi ve katılımı bu yıl daha olumluydu. Seminerler konusunda geçmiş kamplardan kazandığımız deneyimlerin de etkisiyle iyi bir tarz yakaladığımızı düşünüyoruz.

Gençler ilgi alanlarına göre tiyatro, folklor, müzik, şiir gibi dallara ayrılıp altı gün boyunca birlikte çalışarak çok kısa zamanda oldukça güzel ürünler ortaya çıkardılar. Birlikte üretmenin ve paylaşmanın hazzını yaşadılar. Yanı sıra toplu olarak spor yapıldı, çeşitli turnuvalar düzenlendi. İş-teknik saatinde

yetenekli arkadaşlarımız belirlenen konularda ilgi duyan arkadaşlarımıza yardımcı oldular. Çeşitli ürünler ortaya çıkardılar. Oldukça öğretici geçen bilgi yarışmasından sonra kazanan gruba ödül olarak seçilmiş kitaplar verildi.

3. Bir-Kar Gençlik Kampımızın oldukça verimli, üretken ve nitelikli bir kamp olduğunu söyleyebiliriz. Özellikle yeni katılan arkadaşların hiç çekinmeden inisiyatif gösterip görev almaları, bu görevleri büyük bir ciddiyetle yerine getirmeleri oldukça sevindiriciydi. Kampımızın en büyük kazanımlarından birisi yeni gençler kazanma konusunda atılan adımlardı. Gençler, çıkarsız, paylaşımcı, eşit ve devrimci bir ortamda bir hafta boyunca kendilerini ifade etme olanağı bulup, yeni yeteneklerini keşfettiler. Varolanları geliştirme imkanı buldular.

Şimdiye kadar yaptığımız bütün kampların olumlu sonuçlarına ve kazanımlarına rağmen kampların birbirini tekrar etmemesi için şimdiden bazı önlemler almamız gerekiyor. Her kampın gerek katılım gerekse nitelik açısından bir öncekini aşması gerekiyor. Bu da yerelerde yürütülecek gençlik çalışmasının genişliğine ve niteliğine bağlıdır. Herşeyden önce kamplardan elde edilen olumlu sonuçların yerlerdeki gençlik çalışmalarına yansıtılması gerekiyor. Buradan hareketle bundan sonra gençlik çalışmamızın olmadığı bölgelerde en kısa zamanda bir çalışma (özellikle

kültürel, sanatsal faaliyetler) başlatma hedefiyle hareket edeceğiz. Bu sorumluluk ise en başta Bir-Kar Gençlik Komisyonu olmak üzere tüm yerel örgütlerimizin omuzlarındadır. Aksi takdirde gençleri senede bir hafta gençlik kampına götürmek fazla bir anlam ifade etmeyecektir. Bu onları geri kalan 51 hafta düzenin kokuşmuş ve çirkef yüzüyle başbaşa bırakmak demektir.

Kampımız, altı gün boyunca hazırlıkları yapılan ürünlerin sergilendiği bir final gecesiyle taçlandırıldı. Dışarıdan gelen konukların da izlediği final gecesinde folklor, koro, tiyatro, şiir, türküler, skeçler, taklitler vb. etkinlikler gerçekleştirdik. Gecenin sonunda bir hafta boyunca birlikte üretmenin ve paylaşmanın tatlı heyecanı ve hazzı herkesin yüzünden okunabiliyordu. Kampımız cumartesi günü yaptığımız

kamp değerlendirme toplantısı ile sona erdi.

Bir takım küçük aksamalara ve kimi eksikliklere rağmen kampımızın amacına ulaştığını düşünüyoruz. Değerlendirme toplantısında dile getirilen düşünceler de bunu gösteriyordu. Mesela ilk kez katılan bir arkadaşın şu düşünceleri kampımızın atmosferini ve başarısını özetliyor bizce: "Ben böyle bir kampa ilk defa katılıyorum. Gelmeden önce böyle güzel bir ortamla karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim. Gençler çok yetenekli ve uyumlular. 11 yıl aradan sonra insani ilişkilerle tekrar tanıştım. İyi ki gelmişim". Yine birkaç kamptır gelen ve en ilgisiz görünen gençlerden birisi şöyle diyor: "Bu kampla birlikte bende bazı şeylerin değiştiğine ve bazı şeyleri anlamaya başladığıma inanıyorum". Ve herkes 4. kampta buluşma dileğiyle ayrıldı.

Sonuç olarak şunu söylemek istiyoruz. Bilinçlerini, yüreklerini ve yeteneklerini birleştiren belli sayıda genç sınırlı bir zamanda bu kadar güzel şeyler başarabiliyorlarsa, bütün işçi ve emekçiler güçlerini birleştirdiklerinde neden yeni bir dünya kurulmasın? Yeni bir dünya mümkün ve bu bizlerin ellerinde. Yeter ki bizler devrimin birer şovalyesi olmayı bilelim!

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

Herşey Parti, devrim ve sosyalizm için!

Bir-Kar Gençlik Komisyonu

"Genç arkadaşları böyle kamplara katılmaya çağırıyorum"

İlk yapılan BİR-KAR gençlik kampına katılmıştım ve son kampa katılmaya karar verdiğimde daha önce tanıştığım arkadaşlarımla tekrar karşılaşacağım için çok heyecanlıydım. İlk kampa katıldığımda çok istekli gelmemiştim ama ayrılırken çok mutluydum. 3. BİR-KAR Gençlik Kampı'na ise isteyerek geldim. 15 saatlik yoldan gelmeme rağmen arkadaşları gördüğümde bütün yorgunluğum gitmişti. Ve bir haftalık kamp hayatı başladı.

İlk kampta tanıdığım arkadaşlarımla yanı sıra yeni arkadaşlar da vardı. Onlarla da tanışma fırsatı bulduğum için de çok heyecanlıydım. Tanışmanın ardından kamp komitesi belirlendi ve kampa daha etkin katılabilmek için ben de bu komitede yer aldım. Komite olarak kamp program

hazırlığımızı yaptık ve bu programı kampa katılan arkadaşlara tanıttık.

Geçen kamptan biliyordum, mutfaktaki işleri, masa düzenlemesini kendim yapıyorduk. İlk mutfak görevini gönüllü olarak üstlendim. Kamp süresi boyunca bu görevleri bütün arkadaşlar gönüllü bir biçimde yerine getirdiler.

Kamptaki seminerlerden en çok "İrkçilik ve gençlik" konulu seminer ilgimi çekti. Bu kampta kültürel faaliyetlerin dışında ilk kez "iş ve teknik" bölümü konulmuştu. Böyle bir faaliyetin olması hoşuma gitti. Kültürel faaliyetler içinde tiyatro bölümünde yer aldım. İlk kez şiir okudum. Okuduğum bu şiiri sizlerle de paylaşmak istiyorum.

"... İşler atom reaktörleri işler,

yapma aylar geçer güneş doğarken
ve güneş doğarken köylü aile
erkek, kadın, eşek ve kara saban,
sabana koşulu eşekle kadın,
toprağı sürerler.
Toprak bir avuç."

Yapamayacağımı düşünmüştüm, ama arkadaşlarımla birlikte başarılı bir oyun sergiledik. Ayrıca benim önceden bildiğim bir skeçi de arkadaşlarla sergiledik. Yanı sıra kültürel çalışma programımızı belli bir düzen içinde sürdürdük.

Bu kampa katılmaktan büyük bir mutluluk duydum ve şimdiden arkadaşlarımla çok özledim. Bir dahaki kampı sabırsızlıkla bekliyorum ve genç arkadaşları böyle kamplara katılmaya çağırıyorum.

Halil (Totti)

Gençlik Kampı ve “başka bir dünya”!

Merhaba arkadaşlar,

İkinci kez BİR-KAR Gençlik Kampı'na katılan biri olarak sizlerle duygu ve düşüncelerimi paylaşmak istiyorum.

Katılacağım ikinci kamp olmasından dolayı birinci kampta tanıştığım, birçok şey paylaştığım arkadaşları yeniden görmenin heyecanını taşıyordum. Onlarla yeni şeyler paylaşmak ve yeni şeyler öğrenecek olmamın sevincini yaşıyordum.

Şimdi kamp süreci geride kaldı. Bir haftalık süreci değerlendirdiğimde, bir arkadaşın söyledikleri aklıma geldi; “Evinize gittiğinizde, odanızda tek başına kaldığınızda bu kampta yaşadığınız paylaşımları ve güzellikleri işte o an daha iyi anlıyacaksınız.” Yalnız başıma evde oturmuş, gözlerim odanın tavanına odaklanmış düşünüyorum.

Dışarıdaki sessizliğe inat içimde birçok fırtına kopuyor ve tam da o arkadaşın söylediklerini onaylar şekilde sesler yankılanıyor içimde. Ve düşünüyorum. Hayatı, bizi mutlu eden veya mutlu etmeye çalışan, kendimize getiren veya getirmeye çalışan, bizi benliğimize döndüren veya döndürmeye çalışan, bizi olması gerektiği gibi nitelik ve bilinç sahibi yapan veya yapmaya çalışan, paylaştıran, paylaşmayı öğreten,

sevginin ve dostluğun değerlerini yaşatan ve tekrar hatırlatan ve de öğreten, kısacası insanı insan yapan değerlere döndüğümüz bu bir haftanın kendisi diye düşünüyorum. Bu minyatüre edilmiş hayat krokisinin bizi mutlu ettiğini düşünüyorum.

Sevgili arkadaşlar, ben bu ve geçmişteki kampları ve de ileride olacak kamp vb. organizasyonları (gençliği devrimci kişilik sahibi yapan) varolan sistem içerisinden tırnaklarla kazanılmış birer kazanım olarak görüyorum. Bu denli zorluklarla kazanılan bu değerleri korumanın ve güçlendirmenin de bizim görevimiz olduğunu biliyorum.

Hepinizin bildiği gibi, yaşadığımız dünya tam anlamı ile bir çürümeye ve yozlaşma içerisindedir. Bir tarafta savaşlar; öldürülen, sakat kalan milyonlarca masum insan, bombalanan şehirler, yıkım ve talan, bir taraftan açlık ve sefalet.

Afrika kıtası; yaşadığımız bu modern dönemde bile hala insanların aşısızlıktan, veba, kolera vb. yüzyıllar öncesi tedavisi bulunmuş hastalıklardan bakımsızlık ve ilaçsızlıktan dolayı ölmesi, AIDS hastalığına karşı hiçbir şey yapılmaması gibi örneklerle doludur.

Öte yandan dünyadaki sistem o kadar dengesiz ki,

bir tarafta insanlar açlıktan, en basit hastalıklardan, savaşlardan ölürlen, diğer tarafta ise parfüm sektörüne, kedi-köpek mamalarına milyarlarca dolar yatırılabilir. Anlayacağımız bu yüzyılda insan hayatı kimilerinin köpeklerinden daha değersiz. Peki biz bunu böyle kabul edecek miyiz?

Unutmamalıyız ki bu düzenin çarkları böyle işliyor. Eğer biz bu kapitalist sistemin bizi nasıl etkilediğini, nasıl tahrir ettiğini anlayamaz ve bunun karşısında bilinçli ve örgütlü bir duruş sergileyemezsek, sistemin çarkları bizi, emeğimizi, benliğimizi, kültürümüzü, sevgilerimizi, gülüşlerimizi... yokedene kadar, kısacası bizi içi boşaltılmış et ve kemik yığını haline dönüştürene kadar dönmeye devam edecektir.

Sözlerimi, kamp süresince paylaştığımız, kolektif yaşamın ortaya çıkardığı ürünlerin ve öğrenimlerimizin değerinin unutulmamasını ve nasıl bir hayat istiyoruz diye düşünmenizi isteyerek bitiriyorum. Eğer bu kampı yaşamayı düşündüğümüz bir hayatın minyatürü diye düşünüyorsanız, siz de görüyorsunuz ki, BAŞKA BİR DÜNYA MÜMKÜNDÜR!

Sevgi ve saygılarımla...

Berlin'den Mehmet

3. Bir-Kar Gençlik Kampı üzerine...

Paylaşım, dostluk, üretkenlik...

Bir dünya düşünün; bir avuç insanın diğerlerini köle gibi sömürdüğü, insanların savaşlardan, açlıktan, hastalıklardan öldüğü, başkalarının çıkarları için öldürdüğü, sokakta birbirine bakma cesareti gösteremediği, birbirine güvenemediği, evlerine kilitleyip yalnız yaşadığı, uyuşturucularla, televizyonla pasifleştirilip etkisiz hale getirildiği, eğlenmek adına bedenini ve beynini tahrir ettiği, dünyada ne olup bittiğini bilmeyip sadece kendini düşündüğü, insan değerlerini kaybettiği bir dünya...

Şimdi de küçük bir topluluk düşünün; değişik yaş, coğrafya, meslek ve aile ortamlarından kopup biraraya gelmiş. Bu insanların küçük bir yerde biraraya geldiğini ve yaşadığını düşünün. Hepsinin buraya o yoz ve çürümüş sömürü dünyasından bilinçli bir şekilde kaçtığını düşünün...

Burada bu insanların hiçbir fark gözetmeden her türlü işi hep beraber yaptıklarını, üstelik bunu zevkle yaptıklarını düşünün. Zevkle bulaşık yıkadıklarını, yemek ve temizlik yaptıklarını... Zevkle, çünkü hep beraber yaptıkları için...

Bu insanların toplumun bütün sorunlarına eğildiğini, kendilerini eğittiklerini, insanların sorunlarına çözüm aradıklarını ve bunun için harekete geçmek istediklerini düşünün.

Bu insanların kendilerini sanatsal alanda eğittiklerini düşünün. Herkesin kendini yeteneğine göre bir sanat dalında ürettiğini düşünün. Burada ne kadar çok yeteneğin keşfedildiğini ve buna ne kadar sevindiklerini, coşku ve enerjiyle dolduklarını düşünün. Bütün bu yetenekleri kendileri için değil de bütün topluluğa sunmak için kullanıldığını düşünün.

Bu insanların spor yaptıklarını düşünün. O yoz rekabet ve fanatikliğin tersine dostluk ve centilmenlikle futbol, voleybol oynayan gençleri düşünün. Sporda yenmek veya yenilmek gibi terimlerin hiçbir anlam taşımadığını düşünün.

Eğlence düşünün. Müzik olarak bile adlandırılması güç ritimlerle vücut kontrolünü kaybetmenin tersine hep beraber davul-zurnanın verdiği coşkuyla çekilen halayları düşünün, zeybek oynayan umutlu insanları düşünün. Kaderci ve karamsar değil ama sıcak bir ateşin etrafında umut ve sevgi dolu türkülerin söylendiğini düşünün.

Bu insanların birbirleriyle yüzyüze, yani telefonsuz, internetsiz konuştuğunu düşünün. Bu insanların birbirine sevgiyle, dostlukla sarıldıklarını düşünün.

Düşünün!

Bu anlatılanlar bir rüya veya bir ütopya değil, sadece Almanya'da gerçekleşen 3. Bir-Kar Gençlik Kampı'nda yaşananlardan kısa bir bölüm.

Demek ki başka bir dünya mümkün! Siz hangisini tercih edersiniz?

Paris Gençlik Korosu

Bir hafta

sosyalizmi yaşadık!

Selamlar!

Ben Bir-Kar Gençlik Kampı'na Paris'ten katıldım. Kampın başarılı geçtiğini söylemek istiyorum sizlere. Türkçem yeterince iyi değil, ama yine de hissettiklerimi paylaşmak istiyorum.

Bir haftalık kampta birçok genç biraraya geldi. Orada paylaşımı ve kolektif yaşamı gördüler. Kampta bir hafta da olsa sosyalizmi yaşadık. Herkes bulaşık yıkadı, kültürel faaliyetlere katıldı. Hepimiz bu kampta bir görev aldık ve sorumluluk üstlendik. Diğer kamplara göre daha az insan vardı, ama az olsun öz olsun!

Kampta katılan gençlere kucak dolusu sevgilerimi gönderiyorum.

D. Eray/Paris Gençlik Korosu

Daha iyisini, daha mükemmelini yapabiliriz!

Bir-Kar 3. Gençlik Kampı, emperyalist-kapitalist sistemin tüm insanlığı kuşattığı, dünya ölçüsünde servet-sefalet kutuplaşmasını her geçen gün biraz daha derinleştiği, “demokrasi ve özgürlük” yalanı eşliğinde yürütülen emperyalist saldırganlık ve savaşlarla halkları kana ve gözyaşına boğduğu bir dönemde gerçekleştirildi.

Kampın temel amaçlarından biri, gençlere bir haftalık da olsa yoğunlaştırılmış bir devrimci atmosfer yaşatmaktır. Yani sıra gençliğin önümüzdeki dönem görev ve sorumlulukları konusunda aydınlatmak ve hazırlıklı hale getirmektir. Kampın programı bu amaçlar gözetilerek hazırlanmıştır. Tek başına kamp programı dahi, yurtdışında artık amaçları ve hedefleri konusunda açıklığa sahip bir genç ekibin oluştuğunu gösteriyordu.

3. Gençlik Kampının politik ve pratik tüm amaç ve hedeflerine ulaştığını söyleyebiliriz. Özetle belirtilecek olursak; toplam 50 gencin katıldığı kampta, bir hafta boyunca, kolektif üretmenin ve paylaşmanın, sorunsuz ve uyum içinde sürdürülen günlük yaşamın, en küçüğünden en yaşlısına kadar herkesin birbiriyle kurduğu çikarsız, eşit, sevgi ve saygı dolu, kardeşçe ve düzeyli ilişkilerin vb. şahsında sosyalizm yaşandı. Bu o denli açıktı ki, kampın sonunda yapılan değerlendirme toplantısında, kampa katılan gençlerden biri “tüm yaşamımız kamptaki gibi olsun” dileğinde bulundu.

Gençler gerçekleştirilen seminerlerle bir hafta boyunca yoğun bir eğitimden geçtiler. Ulaştıkları açıklıklarla, yeni dönemde günlük yaşamları ve sistemin sosyal, siyasal, kültürel ve moral saldırılarına karşı bundan böyle müdahaleci bir konumda olacaklarının işaretlerini verdiler.

Öte yandan, kamp süresince bir dizi kültürel-sanatsal çalışma yapıldı. Neredeyse kampa katılan herkes bu çalışmalara katıldı, katkı sundu. Kampın finalinde gerçekleştirilen etkinlikler sırasında görüldü ki, bu kampın izleyicisi yoktu, herkes görevliydi. Bu ise, bu kampın en belirgin başarılarından, en önemli kazanımlarından biriydi. Ve diğer kamplardan daha ileri bir düzeye gelindiğinin somut bir kanıtıydı.

Kamp süresince dikkate değer olan önemli bir diğer nokta; başta kampın örgütlenmesine öncülük eden Gençlik Platformu üyeleri olmak üzere, mevcut güçlerin daha da olgunlaşmış olmaları. Bu arada yeni gençler kazanıldı. Kamp deneyimleri üzerinden gençlik çalışması konusunda daha doyurucu açıklıklar sağlandı. Bu, önümüzdeki dönemde çok yönlü, yerel ayakları olan ve giderek kurumlaşan özerk bir gençlik çalışmasının imkanları demektir.

Kamp gençliği, saklı olan tüm yeteneklerini ve güçlerini farketmiş olmanın mutluluğuyla, bir yeni gençlik kampında buluşmak dileğiyle dağıldılar. Kampın son günü yapılan değerlendirme toplantısında istisnasız tüm katılımcıların hem fikir oldukları bir şey vardı: “Daha iyisini ve daha mükemmelini yapabiliriz”. Bunu bir temenni olmaktan çıkarıp gerçekliğe dönüştürmek için her türlü imkana sahibiz ve bunu başaracağız.

Genç bir komünist

Mücadele Postası

İşgale değil direnişe destek!

Haydutlar çetesi yeni bir tezkereyi daha gündeme getirdi. Neden? Çünkü ABD Irak'ta giriştiği kirliliği savaşta kendini bir bataklıkta içinde buldu. Bu ABD emperyalizmi için düşünmedikleri, hesapta olmayan bir durumdu.

“Savaşa bitti, savaşı kazandık” diye sevinç çığlıkları atarken bataklıkta dibine doğru gitmeye başladılar. Bu durumdan kurtulmak için bir şeye tutunmak lazımdı. Bu dalın TC ve başka işbirlikçi devletlerin askerlerinin olmasını istiyorlar. Her zaman ABD emperyalizminin kapısında bekçilik yapmaya alışkın Türk devleti bu durumdan faydalanmak için ABD'nin isteğini kabul ediyor.

Fakat bir düşünelim. Irak'a gidecek olanlar her zaman olduğu gibi yine işçi ve emekçi çocukları olacaktır. Kendi özgürlükleri, onurları ve ülkeleri için savaşan kardeş Irak halkına karşı silah kullanmaya gönderilecekler. Bu duruma kayıtsız ve sessiz kalmak insanlık onuruna sığdırılmaz. Eğer oraya gidilecekse, bu Irak'a karşı değil ABD emperyalizmi ve işbirlikçilerine karşı olmalıdır.

Bir okur/Gülsuyu

Çok sevdiğim bir haftam...

Benim ismim Öncel, 11 yaşındayım. Frankfurt'ta yaşıyorum. Bu benim Gençlik Kampı'na ilk gelişim.

Gelmeden önce oradaki her şeyi merak ediyordum. İlk gün azıcık utangaç ve sıkıldım. İlk defa öyle bir yerde bulunduğum için nasıl olacak diye düşünürken, bir baktım ki arkadaş çevrem oluşmuş. Çoğu benden yaşça büyük olduğu halde birbirimizle anlaşıyorduk. Bir haftalık zamanda çok şey öğrendim. Oradaki insanlar yani büyük abiler savaşların olmaması ve biz çocukların daha iyi yaşamaları için konuşmalar yapıyorlardı.

Ben de yaşadığım bazı şeylerden öğrendiklerimi çocuklara anlattım. Dedim ki, Amerika, Irak savaşına ilişkin CD'ler yapıyor ve o CD'lerde Amerikan askerleri kendilerini dünyada en yardımsever ve başkalarını kurtarıyor gibi gösteriyor. Orada insanları öldürmek çok küçük bir şey olarak gösteriliyor. Bir de okuduğum bir kitapta bir çiftçinin buğdayı ürettiği halde az para kazandığını, fakat ondan buğdayı alıp ekmek yapanın daha çok kazandığını, yani çok çalışanın az kazandığını söyledim.

Tiyatroya katıldım. Birçok arkadaşım iyi oynadığını söyledi. Müzik yetenek yarışmasında ikinci oldum, bilgi yarışmasına da katıldım. Bir sonraki kampta yeni yeni arkadaşların gelmesini istiyorum. Herkese sevgiler...

Öncel/Frankfurt

Patronların “biz bir aileyiz” yalanı

Dudullu'da orta ölçekli bir elektronik yan sanayisinde çalışıyorum. Patron işe girerken ve daha sonra yaptığı toplantıda uzunca konuştu. Buranın bir ekmek kapısı olduğunu, binlerce işsiz olduğu bölgede kendimizi şanslı görmemiz gerektiğini, birbirimize surat asarak iş yaptığımızda bunun hoşuna gitmediğini, çok hata yapıldığını, bundan sonra hatayı yapmanın ücretinden keseceğini söyledi. Daha bir de, işyerinin bir aile ortamı olması gerektiğini, beraber üretip paylaştığı için işlere daha çok sarılmamız gerektiğini belirtti. Bizlere asgari ücreti bile çok gören, çalışma koşullarını ve iş güvenliğini dert etmeyen patron bir de kalkmış bize aile olduğumuz masalını anlatıyor.

Arkadaşların hepsinin konuşmalarına kandığını söyleyemem ama kanallar da az değil.

Daha sonra bu konu üzerine hem kendi çalıştığım yerde, hem başka arkadaşlarla konuşma fırsatım oldu. Görünen o ki, küçük ve orta ölçekli işletmelerde en işe yarayan taktiklerden biri bu. Yer yer işçilerle sohbet eden, sırtını sıvazlayan, beş-on dakika onlara yardım eden patronlar oranın bir aile olduğunu anlatmaya çalışıyor. Amacı kendisi ile bizim aramızda fark yokmuş gibi göstermek, böylelikle bizler üzerinden daha çok kâr etmek.

Buradan kimin nasıl bir aile olduğunu göstermek istiyorum.

Evet, biz bir aileyiz. Dünyanın her tarafındaki en küçük demir parçasından tuğlaya, binadan elektronik eşyasına, koca iş makinasına kadar her şeyi vareden, yaratan bir aileyiz. Buna rağmen daha fazla kâr ve rekabet uğruna her gün hakları elinden alınan, bunun için futbola, cinsellikle, milliyetçilikle, saçma sapan magazin haberleriyle uyutulmaya çalışılan bir aile. Ancak örgütlülüğümüzü sağladığımızda, grevlerde haklarımızı almak için halaya duran, saldırılara karşı arkadaşımızın önüne siper olan bir aile. Bizler milyarlarca insandan oluşan işçi ailesiyiz. Dünyanın en büyük ailesi.

Onlar ise gece-gündüz bizim üzerimizden kârlarını ne kadar çoğaltacağını hesaplayan, bunun için bizim hayatımızı zerre kadar düşünmeyen, binlerce arkadaşımızın öldüğü depremden, afetten çıkar uman, kendi aralarında rekabet eden ancak konu bizlere ve çıkaracakları yeni yasalara geldiğinde yek vücut olup üzerimize asker-polis süren patronlar ailesi.

Onların çıkarı bize, bizim çıkarımız onlara ters.

Biz dünyayı yaratanlar patronların karşısına, daha güçlü olduğumuz bilinciyle, birbirimize karşı güvensizliği bir tarafa bırakarak, çıkarlarımız etrafında birleşerek çıkmalıyız. Geleceğimiz daha da karamadan, haklarımız daha da gaspedilmeden...

İMES'ten bir elektrikçi

Ekim'i yaşatmak!

ABD'nin Irak işgali devam ediyor. Türk egemenleri ise yeni bir tezkereyle emekçi çocuklarını kardeş bir halka silah sıkıma göndermeye hazırlanıyor. Henüz sınıf cephesinden ABD jandarmalığına karşı anlamlı bir tepki yükselmiş değil. Bu süreç komünist olma iddiası taşıyan bizlere daha ciddi sorumluluklar yüklemektedir. İşte böyle bir süreçte taşıdığımız misyon gereği onbinlerce emekçinin uğrak yeri olan Hacı Bektaş'a taşdırdığımız çalışmalarımızı.

Irak'a asker gönderilmesine ve üniversitelerin sermayenin arka bahçesi haline getirilmesine karşı *Ekim Gençliği*'nin başlatmış olduğu imza kampanyası çalışmasında ben de yer aldım. Diğer illerden gelen arkadaşlarla birlikte çalışmalarımızı yürüttük. Tek bir insanı bile kaçırmamaya özen gösteriyorduk. Elbette imzalayanların yanında imzalamayanlar da oluyordu. Onlara neden imzalamadıklarını sorduğumuzda, “ilgilenedikleri, aynı görüşte olmadıkları ve hatta pastada bizim

de payımız olmalı” türünden şeyler söylüyorlardı. Seyrek de olsa kan dökülmesini onaylayanlar bile çıkıyordu. Oysa bizim insanlarımız, emekçi çocukları ölecekti. Bu sözler beni üzüyordu. Sonra birden ajitasyon çeken yoldaşın sesini duyuyordum, bu ses kendimi toparlamama yetiyordu. Yeniden birisini yakalayıp başlıyordum anlatmaya. Neden diyordum ve ikna ediyordum. Sonra bir satıcının “*Ekim* hala yaşıyor mu?” sorusuyla karşılaştım. Hiç tereddüt etmedim bu soru karşısında, “evet” dedim, “*Ekim*'i biz yaşatacağız!”

Çadıra dönerken satıcıya verdiğim cevabı düşündüm. Acaba sorduğu soru karşısında gereken cevabı verebilmiş miydim? Dönüp baktığımda söylediğim sözün haklılığını gördüm. Her yerde biz vardık. İmza kampanyalarımız, yaptığımız eylemler, dağıttığımız bildiriler, afişlerimiz, kuşlarımızla kaplamıştık her yanı. Ve dönüp kendime tekrar şu sözü söyledim: *Ekim*'i yaşatmak bu olsa gerek!

Adana'dan genç bir komünist

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlık Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

***Irak bataklığında
çırpınıp duruyorlar!***

**Direnen Irak
halkının yanındayız!**